

Gene Edwards:

A VÁLTOZÁS,

AVAGY AZ ÓSGYÜLEKEZET ELMONDATLAN TÖRTÉNETE

AZ ELSŐ TIZENHÉT ÉV

K.U. 30-47 KÖZÖTT

GLADYS EDWARDS EMLÉKÉRE
akinek e könyvet dedikálom, és

*aki nap-nap után
élte életét e földön,
feláldozva magát
két emberért, akik őt „Anyám”-nak szólították.
Ő volt az első számú rajongóm
és Isten által adományozott legdrágább kincs,
az Ő irgalmas gondviselésében,
melyet valaha is egy fiának adhatott.*

**MEGPILLANTUNK MÉG ANYÁM,
A RAGYOGÓ FÉNYEK BIRODALMÁBAN
AHOL CSAK AZZAL TALÁLKOZHATUNK,
KI ISTENBEN ÉL TOVÁBB.**

ELŐSZÓ

Egy embert küldött egyszer Isten Júdeába, aki ezt kiáltotta mindenkire:

„Térjete meg, készüljete, mert az Úr eljövetele közeleg...”

Az ő neve Bemertítő János volt. A világ sötétségben hevert, még nem volt kész Jézus Krisztus fogadására de Isten nem várta meg míg az elkészül Rá! Istenben ott égett a vágy, hogy az ember megismerje milyen Ő, sóvárgott arra, hogy rámutathasson valamire a földön, amire kimondhatja: „ez Hozzám hasonló.”

Mi is volt, amit Isten akart?

Amint elolvasod az Újszövetséget ez nyilvánvalóvá lesz, hogy nem a hús-vér Krisztusról hanem egy hatalmasabbról van szó, és pedig Krisztusról az Ő gyülekezetében, és ez az egyesítés a feje tetejére állította a világot. Sokszor hallottad már az igazságot Krisztusról - de ebben a könyvben felfedezed majd a hasonlóan izgalmas igazságot az Ő gyülekezetéről. Dicsőség Istennek!

Miért tereli figyelmedet Isten vissza azokra a napokra? Mert napjainkban is Isten újra azután sóvárog, hogy legyen valamije ezen a földön, ami bemutatja milyen is Ő igazán, hogy újra kimondhassa felőle: „Ez az én képmásom”. Éppúgy ahogyan ez a képmás megvalósult Krisztus és az első századi gyülekezet által ma is Krisztus és a huszonegyedik századi gyülekezet általi képmás ugyanolyan élő, gazdag, dicsőséges, ugyanolyan gyakorlatias, mint volt valaha.

Az első század nem volt kész befogadni Krisztust. Természetes, hogy a huszonegyedik század úgy érzi, hogy már befogadta Őt. De az igazi értelemben vett közösség megszületéséig e valós találkozás nem jöhet létre... pedig Ő mindig készen áll kapcsolatot teremteni a gyülekezettel. Most e lapokon keresztül korábbi időkből jelennek meg testvéreink, és megszólalnak: „Térjete meg, készülj fel világ, mert az élő Isten megismétli amit tett.”

Amint elolvasod az ősgyülekezet történetét izgalomba jössz, felvilágosulsz és elérzékenyülsz.

De éppen ahogyan Jézus Krisztus szavaival megmozgatta az embereket, majd a szívüket átjárta hívásának teljessége, ugyanúgy téged is átjár e könyv gyakorlatiassága.

Fényt vet tragikus körülményeinkre melyben élünk, mialatt rámutat a gyülekezet egyik tapasztalatára, arra, amely mély és csodálatos annyira, hogy azon tűnődsz hogyan létezhetett ilyesmi valaha. Légy nyugodt afelől, hogy Isten nem tesz világossá semmit előtted, ami felől Neki nincs szándékában, hogy azt megtapasztald.

Más szavakkal szólva, a mai gyülekezetnek van egy olyan elérhető tapasztalata, amely fényt nyújt és reményt adó a könyv lapjain elmondott történetek által.

Az Atya nem azért küldte a Fiút, hogy megsértse Őt. Bárha a helyzet, melybe Ő eljött idegen volt Istennek, jóllehet az Úr elhívása teljes és megalkuvás nélküli volt. Ő mindent megengedett az embernek, bár ez soha nem vált azok hasznára. Hogy juthatna Ő oda, hogy bántó legyen Fiával szemben? Ha valakiket kellett bántania, akkor csak azok lehettek, akik megtartani óhajtották azt, amijük volt. Hasonlóan e könyv sem sértő szándékkal íródott, de rámutat a helyzetre, amely idegen Isten óhajától.

Jézus Krisztus bemutatta azt az elhívást, amelyik egy jobb életre, egy igazibb megtapasztalásra való. Ez a könyv szintén egy felszólítás ugyanerre. Semmi sem hasonlítható a Jézus Krisztussal való találkozáshoz. Semmi! Vele találkozni életmegváltoztató megtapasztalás. Találkozni az Ő gyülekezetével, mely Ő magának földi kiábrázolása ma, nem kevésbé felemelő és életmegváltoztató. A gyülekezet, amelyről e lapokon olvasol - bátor, felemelő, győzelmes és életteli - ma is még mindig Isten szívének vágya. Aki akar tehát, csatlakozzon. Dicsőség a mi Urunknak!

Lance Thollander

BEVEZETÉS

A könyv célja az, hogy kizárólag az első század gyülekezetéről alkosson egy működő példát. Amennyire felfedezhető ez egyedi próbálkozás. Kétségbeejtően szükséges az első századi gyülekezet működőképességének a képe. Enélkül napjaink gyülekezeteinek gondjai, melyek elárasztottak bennünket soha nem oldódnak meg.

Gene Edwards

A JERUZSÁLEMI VONAL

Az első tizenhét év K. u. 30-tól 47-ig

Jeruzsálem

Júdea

Antiókhia

1

Az eseményeket megelőző két hónap

Krisztus Urunk születése utáni 30. év márciusának végétől április elejéig szokatlanul nagy számú hajó ért partot Cézareában és Júdeának egyéb kikötővárosaiban.

Tömve voltak utasokkal, akik megérkezvén még harminc mérföldet gyalogoltak azért, hogy elérhessék az ország szívéét jelentő ősi várost, Jeruzsálemet. Minden oda vezető út zsúfolt volt az utazóktól. Nemcsak a kikötőkből, hanem a délre eső Afrikából, a keleti Asszíriából, az északi KisÁzsiából, de még Európából is az emberek Júdea szent fővárosa felé özönlöttek.

Eleinte csak kisebb csoportok, később tömegek hömpölyögtek, végül mint egy nagy áradat elöntötték a Szent Várost, a szélrózsa minden irányából.

Az első érkezők megtöltötték a fogadókat, majd minden lakást és otthont elfoglaltak, míg végül az összes lakható szállás zsúfolásig megtelt. A sok ezrenyi ember érkezése majdnem vészhelyzetet teremtett. A később érkezők az utcákon sátrakat vertek annak ellenére, hogy szinte levegőhöz sem jutottak zárandok társaiktól.

A világ minden tájáról érkeztek, tolongva és összezsúfolódva az alig egy négyzetmérföldnyi területű városban.

Minden évben, ugyanebben az időben Jeruzsálem városa a házigazda szerepét töltötte be a világ összes tájáról érkező zsidók számára, akik megülni gyűltek össze ősi ünnepeiket. Olyan volt ez, mint egy világvásár, egy ünnepélyes vallásos zárandokút, egy nemzetközi turista attrakció és családi összejövetel egybevéve. Az ünnepi időszak a vetéssel kezdődött, és körülbelül még hatvan napon át tartott. Azután jött az ünnepélyes Pászka (a zsidó „Húsvét” - *a ford.*), majd ezt követte a „zsengék” ünnepének megtartása, és végül, hét héttel később, egy pompás ünnepség, a „Hetek ünnepe”, vagy más néven „Pünkösöd”.

A zsidók minden évben megünnepelték ezt az időszakot, több ezer éven át. Valójában a Krisztus utáni harmincadik évi összejövetel közel az ezerötszázadik volt a sorban.

A valódi zsidó zárandoknak meglehetősen tiszta képe volt a pászkai rítusokról, mintegy évenkénti emlékeztető Izraelnek egy nagyon fontos ígéretéről.

A következő nagy ünnepet, amely a pászka ünnepet követte, „zsengék” néven emlegették. Ennek szellemi jelentősége kevésbé volt ismert, mint a pászka ünnepeké.

A legtöbb zsidó ember csak annak volt tudatában, hogy a vetéshez van köze.

A „zsengék” ünnepét a magvetés és a termés beérése közötti időszakban ünnepelték: ha Isten jó vetési időszakot adott, és később egy gazdag aratást, az kitűnő gazdasági évet jelentett Izrael számára. Egy szegény aratás súlyos csapást jelentett, sőt, akár éhínséghez is vezethetett.

Ezen ünnepnek rítusokkal adóztak, melynek nyitánya *három* nappal a pászka ünnepe *után* volt. De nyilvánvaló, hogy a „zsengék” ünnepének mélyebb, és sokkal rejtettebb szellemi jelentősége volt, amit általában kevesen ismertek teljes mélységében.

Néhány zarándok elhagyta Jeruzsálemet, amint a második ünnep a végéhez ért, mégis sokan maradtak, mire elérkezett a Pünkösöd ideje, melyet pontosan hét héttel később tartottak. A Pünkösöd ünnepének igazi szellemi jelentősége homályosabb volt, mint a pászkáé, vagy éppen a zsengék ünnepe. Senki nem értette pontosan azt, amit a Pünkösöd ünnepe előre jelentett ki. (Az emberek többsége még e században sem tudja.)

E különleges évben egy másik, nagy, nem várt esemény történt. Az események híre, ami a városban történt mindenki beszédtemájává vált.

Egy Názáreti, akiről különböző történetek terjengtek, aztán hirtelen jött a hír: halálra ítélték Őt. Kivégzését az ítélőbírók sietteték, hogy távol tartsák a Pászka ünnep megtartásától, nehogy megzavarja azt.

Így egy időben történt, hogy miközben faggatták a názáretit, egy papokból álló csoport gondosan és alaposan megvizsgált egy áldozati bárányt, előkészítve a Pászka ünnepségére megbizonyosodva annak hibátlanágáról. A két esemény, az ember kivégzése és a bárány Pászkára való leölése oly egyszerre történt, hogy míg az elítéltet a hegyen lévő kivégzőhelyre, addig a feláldozásra előkészített bárányt a templomba vitték.

A következő nap, szombaton mindenki megtartotta a szabbati nyugalmat, melyet a nyugalom és az istentisztelet napjaként tartanak számon, és melyet Mózes törvénye kötelezővé tett Izrael számára és várták, hogy eljőjön a vasárnap, amikor is a „zsengék” ünnepét tarthatták.

Mielőtt a hajnali nap sugarai bearanyozták volna a tájat, a templom egyik papja egy közeli mező felé indult, mely Jeruzsálem határában húzódott. Odaérkezve óvatosan figyelni kezdte a földet, hogy lássa ha a csírázó mag (zsenge) kibújik-e a földből.

Még sötét volt napkelte előtt, azonban nemcsak a pap volt az egyedüli lélek, aki e korai órában talpon volt, egy nő is felkelt már, kinek neve Mária Magdolna. Ő egyike volt Krisztus követőinek, ekkor indult megnézni *Jézus* sírhelyét.

A pap abban a pillanatban érkezett a földekhez, amikor megpirkadt és a nap kezdte megvilágítani az előtte fekvő mezőt. Amint lehajolt, megpillantotta! Ott, lábainál sarjadt egy megfogant magvacska. Egy kis rügy (*hajtás, sarj*), az év termésének első üzenete bújt kifelé a földből!

Kezeivel megérintette annak bölcsőjét, óvatosan megfogta a kis rügycsőt (*hajtást, sarjat*), és kiemelte termőtálajából. Abban a pillanatban érezte, hogy a föld megremegett lába alatt (biztosan egy közeli földrengés utórezgése lehetett), és e pillanatban a nap aranyló korongja teljes szépségében felbukkant a látóhatár szélén.

A pap magához emelte az aprócska növényt, a templomba vitte, hol nyomban elvégezte a zsengék ünnepének rítusát. Felemelte a rügycsőt és az oltár elé állva kezeit a szent hely felé emelte. A megfogant apró csodát ősi szokás szerint Istennek ajánlotta, megköszönvén annak munkálkodását, a mag megfogantatását.

Nemsokára megrázó hír járta be Jeruzsálemet és környékét: úgy mondták, hogy attól a fiatal nőtől származik, akit Mária Magdolnának hívtak. Arról beszélt, hogy amikor elment a sírhoz üresen találta azt és olyasmit rebegett, hogy Jézus feltámadt!

Ezzel egyidejűleg a második ünnep, a „zsengék”-é is véget ért.

Pontosan negyvenkilenc nap..., azaz hét hét múlva kell majd megtartani a következő nagy ünnepet. Igen, ezúttal *beteljesedik* az ünnep. Azon a napon a pap vissza fog térni arra a mezőre, hol korábban a kicsírázott sarjat szedte, addigra a termés beérik és ő majd egy kéve búzakalászt fog hozni onnan. Az a gyönyörűség lesz Pünkösöd napja.

Ahogy látod kedves olvasó, azon a Krisztus utáni 30. évnek ünnepsorozatán néhány hihetetlen dolog történt.

Ebből már sejtheted, hogy azon év Pünkösöd ünnepe nem olyan lesz, mint az addigiak.

VASÁRNAP HAJNAL 5-TŐL 8 ÓRÁIG

Krisztus Urunk utáni 30-at, május 29.-ét, vasárnapot írunk, hajnali öt óra van, a nap még nem kelt fel. Jeruzsálem utcái sötétbe burkolózva alusszák békés álmukat.

A templom kapuja résnyire nyílik, egy pap lép ki rajta folytatva útját lefelé a lépcsőkön. Az utcákon a hajnali derengésben kirajzolódik a kőburkolaton alvó zarándokok alakja, azonban a korán kelő férfi óvatosan kikerüli azokat, majd átjutva a horkoló tömegen, kilép a város kapuján. Egy közeli szántóföld felé tart, ugyanazon földdarab felé melyet pontosan negyvenkilenc nappal ezelőtt látogatott meg.

A pap most sem volt az egyedüli korán kelő, pár ember szintén talpon volt már. Az Úr tanítványai közül néhányan hasonlóképpen a paphoz, igyekeznek utat vágni az alvó tömegen át, a keskeny városi utcákon sietve egy kétemeletes házig, mely a templom mellett helyezkedik el.

Azt már tudjuk, hogy a pap mit tesz e különleges vasárnap reggelen, de vajon miért kelt fel a száznál is több tanítvány ily korai órában?

A választ megkapjuk, ha visszagondolunk a Pászka ünnepen lezajlott eseményekre, vagy az azt követő 49 napra.

Csaknem hét héttel ezelőtt, Jézus Krisztust megfeszítették a zsidó pászka ünnepe alatt és a ház emeletén - ahova igyekeznek - gyülekeznek mindazok, akik szemtanúi voltak az Ő halálának. A megfeszítést követő két napot, a legszomorúbb és legsötétebb időszaként éltek meg e férfiak és nők.

Az élmény megrázó volt, már-már meghaladta az emberi tűrőképesség határát, azonban 49 nappal ezelőtt e mérhetetlen szomorúságot felváltotta egy kimondhatatlan öröm. Miért? Mert akkor tért vissza Jézus sírjától Mária Magdolna és kijelentette, hogy a sír üres..., s mi több, azt állította, hogy látta Őt..., az Urat..., élve!

A következő öt héten át az Úr megjelent mindezen embereknek. Feltámadását követő negyvenedik napon szóba elegyedett egy kis csoporttal egy hegy tetején, mely Jeruzsálem mellett helyezkedett el, és az „Olajfák hegye” nevet viselte (Jeruzsálemtől keletre fekvő hegygerinc, melynek lejtőin találjuk a Gecsemáné kertét - a ford.). Ekkor adott néhány útmutatást tanítványainak, majd kiválasztott közülük tizenkettőt, szemükbe nézett és azt mondta: „Ti hatalmat kaptok”.

Minden követőjét Jeruzsálembe küldte, hogy várják a Szent Szellem eljövételét és miután befejezte ezen rövid utasításait elkezdett felemelkedni a földről mígnem eltűnt előlük a magasban.

A tanítványok döbbenetben álltak egy pillanatig hisz egyikük sem tudta, hogy ki, vagy mi a Szent Szellem, mint ahogy azt sem, hogy annak a valakinek, vagy valaminek mikor lesz az eljövetele. Azon utasítások hatására melyeket kaptak, elhatározták, hogy elmennek Jeruzsálembe, bérelnek egy helyiséget, ahol majd találkozhatnak mind és ahogy az Úr mondta, várakoznak.

Mivel nem tudták mi mást tehetnének, eldöntötték, hogy a leghelyesebb cselekedet mellyel idejüket tölthetik az a bójtölés és imádkozás lesz.

A hajnal már derengett, valaki elkezdett egy zsoltárt lágyan énekelni, míg végül mások is követték példáját. Az emberiség történetében megkezdődött a legemlékezetesebb közös ima órája.

Időközben a pap megérkezett a város szélén húzódó búzatáblához, amit a nap első sugarai aranyszínűre festettek. Hét héttel a „zsengék” ünnepe után vizsgálgatta ugyanazt a mezőt. A különbség csak annyi volt, hogy az akkoriban éppen megfogant magvakból kibúvó rügyek helyett most a mező roskadozott a gazdag búzaterméstől. A Pászka ünnepe alatt elvetett magvak megfogantak, szépen gyarapodtak, így érve meg az aratásra. A pap belépett a dús táblába, vágni kezdte a kalászt, majd gondosan összegyűjtve két kévére valót visszaindult a Szent Városba.

Korán volt még, de a világosság lassan elűzte a sötétséget..., elfoglalva annak helyét. A hajnali derengésben Jeruzsálem lassan ébredezett mire a pap a templomba ért. A következő fontos esemény a Pünkösdi ünnepek rítusában most következett el.

A pap egy asztalhoz lépve szorgos munkájával magvakat nyert az összegyűjtött kalászból, majd kövek közé helyezve a szemeket addig morzsolta, míg minden magot porrá nem zúzott.

Most összegyűjtötte a lisztet, vigyázva vizet öntött rá, és gyúrni kezdte, amíg össze nem állt tésztája, majd több részre osztotta azt és az így nyert halmocskákból néhány kenyeret formált. A kenyereket behelyezte egy jól felhevített kemence gyomrába. Várt.

A kemence nagyon forró volt, így a nyers tésztából nemsokára ropogósra sült cipók lettek.

Rövid időn belül a frissen sült kenyér az oltárra kerül, az Úr színe elé és ezen áldozat bemutatása lesz a Pünkösdi ünnep csúcspontja, mely pár pillanat múlva beteljesedik.

Körülbelül reggel nyolc óra lehetett.

A templom mellett álló ház emeleti szobájában az ez időben felcsendülő imák valóssá és merésszé váltak, az Úr erősödő jelenléte érezhetővé vált. Hirtelen egy erőteljes hang töltötte be a helyiséget..., úgy tűnt az egeből jön. Erős zúgás volt, fülsüketítő, mely egyre hangosabbá vált, mintha közeledett volna.

A szoba majdnem beleremegett hangjának erejébe..., és ekkor valami hihetetlen történt. Mi volt ez? Az élet volt, melyről Krisztus beszélt? A megígért Szent Szellem? Avagy a hatalom, melyet ígért, hogy ad? A Királyság, melyről beszélt? Egy valami biztossá vált, valami égi történés érintette meg ekkor a földet.

Aztán történt valami pont ott, közöttük. Az *égi* szél hangja behatolt a *földi* szférába..., eme háznak szobájába. Krisztus valós közelségének és jelenlétének csodás érzése töltötte be a helyiséget, melyet eddig csak az Ő jelenlétében birtokolhattak..., amikor a földön járt - ugyanazon dicsőséges jelenlét áradt szét a szobában, mi több, az Ő hatalmának elsőpró ereje járta át a termet.

S egyszerre mindenki rádöbbsent!

Eljött a Szent Szellem! A szent fuvallat volt jelen a szobában lévő emberek szívében - lelkében, az egész szobát átítatta, betöltvén annak minden zugát...

Soha nem fordult még elő ilyesmi! Valaki felkiáltott - s határtalanul boldog kiáltás volt ez. Később egy másik..., majd egyre több lenyűgözött emberi hang zengett. A hála és dicséret kinyilvánítása volt ez, melyet Neki szenteltek, mindazért, amit körükben tett, de emberi lény nem képes kellően kifejezésre juttatni e pillanat fontosságát. Mindenkinél tapasztalni kellett ezt, érezték, hogy érthetetlen és lehetetlen lett volna, hogy a dicsőítést e pillanatban abbahagyják. A hívők öröme dicsőítő kórusná egyesült.

A pap ezzel egy időben a kemencéből kiemelte a friss kenyereket és az Úr oltára előtt felemelte az Úr felé. A Pünkösdi ünnepének csúcspontja elérkezett. Az új kenyér megsült!

Az isteni mag kikelt! Valaha az isteni élet csak egy emberben lakozott, ettől kezdve azonban már *sok* emberben élt! Sőt, ennél több volt ez: azok az emberek, akikben az isteni élet már ott volt, ezáltal ők mindnyájan eggyé lettek - egy testet alkottak. De ennél is többet jelentett maga a történés. Eljött a Szent Szellem, és a kiválasztottak megteltek a Szellemmel... igen, ezt jelentette. Lehetséges? Jelenthet-e még ennél is többet mindaz mi e pillanatok szüleménye volt?

Igen!

A pap az Úrnak ajánlotta a kenyeret. Eljött Pünkösdi napja. Nem! A Pünkösdi ünnep beteljesedett! A teremtés történetének legfenségesebb eseménye elérkezett. A szent cél, melyért az univerzum teremtett, végül kezdetét vette... Isten legdicsőbb gondolata immár láthatóvá vált a földön.

Hogy mi is volt az? Attól a naptól kezdve Jeruzsálem városa megismerte az addig csak Mennyek által birtokolt Királyságot - mely akkor megérintette a Földet. Minő lenyűgöző esemény! Ezzel a Mennyek Királysága kiteljesedett, megkezdődött annak térhódítása..., elfoglalván új területét. Egy hídfő szállt alá, mely ezentúl összeköti a Mennyek Királyságát a Földdel. Szerény kezdet volt ez, mégis a beteljesedés kezdetét jelezte.

Mi is történt?

Az emberiség történetének ez a lenyűgöző eseménye is bekövetkezett, hogy a mag egy kenyér lett.

Megszületett a gyülekezet.

VASÁRNAP, HAJNALI 8 ÓRA

Péter kilépett az ajtón és tekintetét végighordozta az utca vadul hömpölygő áradatán, nyugat felé - ameddig a szem ellát - valósággal forrt a sok ember. Északra tekintve a templom piaca helyezkedett el, hol mintegy negyed millió ember várakozott. Pár pillanat múlva a tengernyi tömeg lassan a templom felé indult..., azonban hirtelen megálltak és megfordultak. Úgy tűnt, hogy minden szem Péterre szegeződött és minden arcon ugyanaz a fel nem tett kérdés ült, melyre választ vártak a látottak után.

Péter lejött a lépcsőkön, utat vágott magának a tömegen át egy alkalmas helyet keresve, ahonnan szavait és őt magát mindkét csoport tagjai - az utcai zarándokok ugyanúgy, mint a templomtéri áldozatot bemutatók - egyformán jól látják és hallják.

Mialatt Péter átvágott a tömegen, addig a szobában lévő többi hívő is kilépett az ajtón és követték őt az utca forgatagában. Eközben Péter a templom udvarának sarkához ért, megfordult, tekintetét végighordozta a tömegen, ahogy ösztönösen a másik tizenegy férfi is ezt tette áthatolva a tömegen elfoglalták mellette helyüket.

Péter felemelte kezét..., a tömeg elnémult.

Ki ez a Péter? Kik ezek, akik falként állnak mellette mind a tizenegyen? Honnan jött e nagyszámú hallgatóság? Miért lett fontos hirtelen az embereknek, hogy meghallgassák Pétert?

Reggel fél kilencet mutat az óra.

Krisztus utáni 30. esztendő, május harmincadikát, vasárnapot írunk.

Ezek az emberek zsidók..., a Római Birodalom egész területéről özönlöttek ide. Hetek hosszú sora óta úton vannak, hajókon indultak, karavánokba verődve haladtak, átkeltek tengereken, kontinenseken, hogy ide juthassanak. Zarándokok, kik szülőföldjükre, - őseik földjére - érkeztek, hogy részt vehessenek az ország fővárosában minden évben megrendezendő nagy ünnepségeken. A városban lévők száma ijesztő, úgy 500.000-re tehető. Azon a kis, egy négyzetmérföldnyi területen tömörülnek, mely Jeruzsálemet jelenti, elfoglalván minden szabad talpalatnyi helyet.

Ma, e korai vasárnap reggelen elhagyták szobáikat, a fogadókat, utcai fekhelyeiket és az irányt a templom felé vették, hogy részt vegyenek a Pünkösöd ünnepének szertartásán.

Sokan közülük először látják Jeruzsálem városát. A látogatókat könnyű megkülönböztetni a csekély törzslakosságtól, melynek száma alig haladja meg a százezer lelket. Legtöbben héberül beszélnek, mely erős akcentussal párosul, anyanyelvük a görög, latin, vagy egyike azon sok nyelvnek melyet a Római Birodalom területén beszélnek.

Tulajdonképpen, ami megragadta az emberek figyelmét az a nyelvekkel állt kapcsolatban. A reggeli órákban, hajnal óta, a zarándokok hosszú, kígyózó sorokban mentek lefelé az utcán, elhaladtak az összegyűlt tanítványok szobájának ablakai alatt és folytatták útjukat a templom udvara felé. De reggel 8 órakor ez a folyam hirtelen megállt. Égi hangot hallottak, mely különös bűgásként nyilvánult meg. Hallgatóztak és várakoztak. Lassan a hang már-már fülsértővé vált - mint egy orkánszerű szél hangja. Mialatt füleltek, észrevették, hogy a zaj közelít a föld felé és mindenkinek úgy tűnt, hogy pont a templomtér sarkán álló kétemeletes ház felé tart. Majd a süketítő zaj *behatolt* a második emeleti szobába!

Senki nem sejtette, hogy mi fog történni. Csak álltak, vártak és egymást kérdezték. Elközelgett Isten ítéletének órája? Összedől a ház, vagy lángokban fog kitörni? A válaszra nem kellett sokat várniuk.

Egyszer csak a szoba ablakain keresztül óriási hangzavar hallatszott, kiáltások, amelyet senki nem hallott eddig. Mintha nagy tömeg lett volna a fenti szobában. (Tulajdonképpen a tanítványok száma százhusz volt.)

Minden szem a második emeleti szobára tapadt, a következő pillanatban az ajtó kivágódott és egy ember szaladt ki rajta. Őrültnek hitték. Dicsőítette torkaszakadtából Istent, és elkezdett beszélni az utcán veszteglő tömeghez. Galileai akcentusa volt. Azután mindenki megrökönyödésére a Messiásról kezdett el valamit hirdetni még hozzá más nyelven... Akkor egy másik, szintén galileai lépett ki az ajtón, ömlött belőle az Istent dicsőítés folyékony görögül. Hamarosan *erős akcentussal* (ezt kétlem!-d.zs.), latin nyelven beszélő ember tűnt elő a helységből, míg az azt követő egyiptomi nyelven, majd megint egy másik a perzsák nyelvén szólt. Minél többen voltak a galileaiak, annál több nyelvet beszéltek.

Istennek szóló hálaéneket zengtek és dicsőítést a Messiásnak. Mindegyikük mondott valamit a názáreti Jézusról, az Ő haláláról és feltámadásáról. Azt hirdették, hogy Isten tette Úrrá és Krisztussá Jézust!

Az utcán állók jéggé dermedtek, soha senki nem látott, sem pedig nem hallott ehhez foghatót és a tömegben lévő zsidók számára ez túl sok volt, némelyikük ezt kiáltotta: „Részegek”. Szemükben a furcsa eseményekre ez volt a legelfogadhatóbb válasz, melyet e pillanatban magyarázatként elfogadhattak.

A gyanúsítás azonban eljutott a felső szobában lévő Simon Péter fülébe, minek hatására rögtön úgy döntött, hogy kimegy és szól az emberekhez. Elmagyarázza nekik, hogy amit látnak nem egy részeg horda cselekvése.

A szobából kifelé tartva Péter rádöbrent, hogy az elmúlt pillanatok a legfontosabb és leglátványosabbak voltak az emberiség összes esetei közül. Pár perc alatt a történelem zajlott le szemei előtt, olyan fordulat, melyről e bolygón még nem hallottak, nem láttak, de még csak álmodni sem mertek soha. Csupán néhány perce, hogy az Úr Szelleme eljött és betöltötte az embert! Ugyanabban a pillanatban Isten királysága, mely eddig csak a Mennyek Birodalmában létezett, most a földre szállt, így egyesítve a két birodalmat! De a legfontosabb esemény a *gyülekezet* megszületése volt!

E naptól kezdve a bolygó többé nem lesz már az, ami eddig volt. A gyülekezet történelmének első lapja megíródott.

Míg Péter lefelé lépkedett a lépcsőn, Isten munkálkodásának másik mérföldköve... az *apostolság* ... is megszületett. Az apostolság és gyülekezet ezután mindig kéz a kézben fog járni, az idők végezetéig.

Lehet, hogy Péter már tudott minderről miközben a templom udvarára ért, de azt nem tudhatta, hogy ő lesz az első halandó, aki a legcsodálatosabb üzenetet hordozza magában.

Csak pár szót akart szólni, ez járt fejében mikor tanítványok által követve a tömeghez fordult. (Nem, ők már nem a „tizenkét tanítvány” voltak, hanem a „tizenkét *apostol*”.)

Mielőtt Péter beszédét meghallgatnánk, jó lenne megismerni őt egy kicsit. A gyülekezet alig egy órája született meg és ő az első, aki fellép históriájának színpadán, ezzel felgördül az ősi gyülekezet történetének súlyos függőnye.

Ami Péter társadalmi pozícióját illeti halász volt, aki halkereskedelemmel foglalkozott, és körülbelül 30 éves lehetett. Világ életében mocskos szájúnak, élcelődőnek és könnyelműnek tartották, aki hencegő volt, nagyképű, és soha nem olvasott könyveket..., analfabéta volt. Abban sem lehetünk biztosak, hogy akár saját nevének aláírására képes volt-e.

Négy évvel korábban, Péter (*Simon*) egyike volt azon kíváncsiskodóknak, akik elmentek a pusztába meghallgatni Bemérintő Jánost. Addig a percig névtelen senki volt azon sok milliárd ismeretlen személy közül, akik észrevétlenül haladnak keresztül a történelem oly zsúfolt színpadán.

Amikor figyelmesen meghallgatta Bemérintő János szavait, bűnösnek érezte magát. János szavai éles törként hasítottak szívébe és tudatába. Péter magába roskadt. Elszomorodva, büntudattól marcangolva, rádöbbenven nap-nap után elkövetett bűneire az élő Istenhez fordult segítségért.

Néhány hónappal később Péter újra elment, hogy meghallgasson egy másik prófétát is, kinek neve a názáreti Jézus volt. Végül, mélyen felkavarva a látottaktól és hallottaktól, követni kezdte Jézust *mindenüvé*, éjjel és nappal, egyike lett azon sok száz embernek, akik állandóan Vele voltak.

Egy napon Jézus Péterhez fordult és így szólt: „Kövess engem”. Jézus személyhez szóló volt és határozott. Simon Péter egyszerűen válaszolt, eladott mindent, kivéve a rajta lévő ruhákat, és követte Jézust. Attól a naptól kezdve az Úr bevezette egy kevesebb, mint húsz főből álló, bensőséget árasztó testvéri közösségbe.

Az ezt követő három és fél, négy évben Simon Péter soha nem tágított Ura mellől, Jézus közvetlen közelében élt, evett, lélegzett és aludt. Ez a megtapasztalás gyökeresen megváltoztatta életét. Mindazonáltal, Péter makacs, nehézkes felfogású tanítványnak bizonyult. Nem sokkal az Úr elfogatása előtt egyszer lángba akart borítani egy várost (az nem ő volt!-d.zs.-Luk.9,54.), máskor megpróbált karddal védekezni. A tagadás, a keresztség és az Úr megfeszítését követő három nap megváltoztatott mindent. Végül Péter megtört emberré vált. Jézus Krisztus mennybemenetele után társaival tíz napon át szünet nélkül imádkoztak és böjtöltek. Ezen nehéz napokon áradatként ömlöttek belőle a vallomások és a könnyek. Folyamatos szégyenérzés gyötörte, alázatos és megtört ember lett. Péter végre rájött milyen ő *valójában*.

Ez volt hát az az ember, aki most utat tört magának a tömegben. Gondolatai teljes mértékben az Úr körül forogtak. E napon Péter csak egy összezúzott és feldolgozott mag volt egy nagy kenyér belsejében, s ilyenkor érezte igazán milyen jelentéktelen személy valójában. Ez a jámbor ember készült az emberekhez szólni.

Egy lány, gyöngéd szívű apostol volt az, aki végig hordozta tekintetét az álmélkodó tömegen. Arca kipirult, szemei vöröslöttek a könnyektől. Nem volt tudatában annak, hogy ezekben a percekben ő testesíti meg az apostolok mintáját, akik őt fogják követni viselkedésükben az eljövendő korok során. De Péter remek felkészítést kapott e pillanatra: Bemérető János, saját megtérése, találkozása Krisztussal, Jézus követése, önkéntes lemondása a világi élet örömeiről, elhagyva, eladva mindenét, amije volt, elhívva és kiválasztva az apostolságra, csaknem négy éven át élve az Úr jelenlétében. Ezalatt foglalkozását is abbahagyta, nem szolgált, sem különösebb dolgot nem vitt végbe, csak a Krisztussal töltött idő számított, azután a keresztség. Majd bekövetkezett az imádkozások korszaka, megtöretése és a Szent Szellem eljövetele. Végül, mindezek gyümölcseként, ő az Úr *küldöttévé* vált. E pillanatban ő küldötté, apostollá lett.

Egy apostol elhívása pedig az a feladat, hogy építse a gyülekezetet és Simon Péter hozzákezdett az építéshez.

Kedves olvasó, miközben az ősi gyülekezet történelme zajlik, néha kiemelek pár dolgot, ami átszövi a drámai események krónikáját. Az első ilyen gondolatot maga Simon Péter ajánlja számunkra. Őbenne a gyülekezet születésének pillanatában fogant meg az apostolság, és mint azt látni fogjuk, apostolok nélkül a gyülekezet soha nem születhetett volna meg.

A mai keresztyénség nagyon távol áll az ősi gyülekezet fogalmától. Szükség volna egy alapos átértékelésre és amit elsőként újítani kellene nem más, mint amit az Úr valaha is *adományozott* a gyülekezetnek: az apostolság. Ennek a tisztségnek teljes visszaállítása nélkül mindennemű vita, remény, álm és terv arról, hogy a gyülekezetet eredeti formájában lássuk működni..., haszontalan.

Éppen ezért, mialatt Pétert és az őt követő tizenegy tanítványt figyeljük, emlékezzünk arra, hogy szemtanúi vagyunk az apostolság létrejöttének mely az ősgyülekezet nagyságának a titka volt. Korunk gyülekezetének helyreállása mindenekelőtt e tisztség mielőbbi visszaállítását követeli meg: a gyülekezetplántálók visszaállítását.

Kb. reggel háromnegyed kilenc volt, amikor Péter lassan beszélni kezdett:

„Testvéreim, ezek az emberek nem részegek, bár egyesek ezt állítják. Még reggel 9 óra sincs”. Ennyi volt Péter mondanivalója. De mialatt e szavakat kiejtette látta, hogy a tömeg várakozó csendbe burkolódott több magyarázat reményében. E pillanatban egy gondolat villant át elméjén. Elmondta, hogy az emberek milyenek *nem* voltak. Miért ne mondhatná el, hogy mi történt az emberekkel!

Péter folytatta. Magyarázni kezdte, hogy mi történt a fenti szobában, miközben Jóel próféta könyvéből idézett (Könyve Kr. e. a IX. vagy a VIII sz.-ban keletkezhetett, ő helyezi kilátásba az Úr eljövendő napját - *a ford.*). Mindez lassan-lassan fényt derített a reggeli eseményekre.

Újra megállt volna, azonban rájött, hogy a tömeg szomjasan issza be szavait..., aztán mintha egy gát robbant volna át bensőjében..., Krisztus üzenete izzó vulkán hevével tört ki belőle. Egy ideig mindnyájan lenyűgözve hallgatták. Szavai nyílként fűródtak az emberek lelkébe.

Egy adott pillanatban az óriási tömegből valaki felkiáltott, szavai könnyekbe fűltak: „Mit tegyünk, hogy megmeneküljünk?” A Szent Szellem, aki nemrég kezdte el munkáját a földön az egész tömeget megmozgatta.

Még senki nem volt az emberek körében, akinek valaha is ilyen megtapasztalásban lett volna része - az, hogy bűnösségéről egyenesen a Szent Szellem győzze meg. Péter hirtelen befejezte beszédét, melynek vége legalább olyan váratlan volt, mint kezdete. Rövid és velős mondattal, mely visszhangzott a tér minden sarkában Péter így válaszolt: „Térjete meg és merítkezettek be Jézus Krisztus nevében és veszitek a Szent Szellem ajándékait, mert néktek lett az ígélet és gyermekeiteknek, mindenkinek, akit elhív az Úr.” Ennyit mondott.

Hamarosan a többi tizenegy tanítvány is rájött, hogy nem ülhetnek tétlenül. Járkálni kezdtek az emberek között, buzdítva, bátorítva, hirdetve, magyarázva és válaszolva a minden nyelven elhangzó kérdések özönére. Végül e hatalmas tömeg már nem hallhatta tisztán Péter szavait. A tizenegy tanítvány szétszéledt, elfoglalván egy-egy szegletet ahol válaszoltak a kérdésekre és hirdették a Krisztust. Ily módon tizenkét ember gyakorolta a tengernyi sokaság számára Krisztus tanításainak hirdetését.

Eddig csak egy meghatározott számú csoport követte Krisztust, az emeleti szobában lévő hívők képében, de a tömegbe léptükör történt valami új velük. A százhusz hívő közül tizenkettő egyedülálló volt. Száznolc tanítvány lett most és tizenkét *apostol*. Az első szolgálat a gyülekezet életében megszületett és működött!

A sok ezer utcán lévő ember számára az Evangélium hirdetése a tizenkét apostol által mindenkit a megkezdett ünneplés feledésére készítetett.

Az emberek az apostolok felé közeledtek, hogy jobban hallják őket. Mindenki meghatódott. Nyilvánvaló volt, hogy Isten nagy hatalommal ruházta fel a tizenkét embert: sok százan tértek meg munkálkodásuk gyümölcséeként. Az est beálltaig körülbelül háromezer ember lépett ki a város kapuján és útját a Kidrón folyó felé vette, ahol bemerítették.

Csodás és dicsőséges nap volt ez, örvendetes és üdvözítő. Ehhez hasonló még nem fordult elő az emberiség történetében. A Szent Szellem alászállt a mennyekből és valami mennyei jött vele együtt a földre. A százhusz hívővel megszületett a gyülekezet. Megalakult az *apostolság*.

A gyülekezet már az első napon százhusz főről megközelítőleg háromezersházhusz főre gyarapodott.

ELŐKÉSZÜLETEK A HÉTFŐI NAPRA

Eltelt Pünkösöd napja.

Holnap a gyülekezet történetének *második* napját írjuk.

Holnap lesz az *első* nap, amikor a gyülekezet összejövetelt tart.

Néhány óra elteltével a templom környéke megtelik a háromezer új megtérten. Hétfő. A gyülekezet kézzelfogható működésének kezdetét jelzi e nap. A tizenkét apostol szintén jelen lesz az összejövetelen. Miről fognak beszélni? Mik a terveik?

Az a bizonyos tizenkét ember kétséget kizáróan előzőleg tanácskozhatott, - habár írott bizonyíték nem áll rendelkezésünkre, - biztosan már megbeszéltek a felmerülő kérdésekre a választ. Ha ők ezt megtették, akkor az eredmény egy szempillantás alatt megszületik! A gondok, melyekkel küzdöttek oly nagy mértékűek, hogy lassan emberi felfogó képességüket is meghaladják. A vasárnap dicsőséges volt, de eljött a gondokkal teli hétfő! Lássuk milyen gondokkal küzdött e tizenkét ember.

Az *első* és legfontosabb az volt, hogy nem a legmegfelelőbb városban vannak.

Ezek a férfiak galileai születésűek: Galilea pedig vidéki tartomány volt. De mi történik most? Itt ők a bonyolult és nagy fővárosban, Jeruzsálemben vannak. Nem e város szülöttei, csak azért jöttek ide, hogy imádkozásra gyűljenek egybe. Tizenegy nappal ezelőtt érkeztek! Eszükbe sem jutott, hogy *maradjanak*.

Végül is miért maradnának? Miért ne mennének most... haza?

Maradni fognak! Mégpedig azért, mert tizenegy nappal ezelőtt az Úr mondta nekik, hogy maradjanak! Ő Jeruzsálemet választotta ki, előre meghatározott szándékkal. De a Parancs nehézségeket okozott számukra. Íme, a városban vannak, pénz, munka és szállás nélkül. Nincs itt a Galileai Tenger, melybe hálókat vethetnek e munkanélküli halászok. De mi több, a városok közül számukra ez volt a legbarátságatlanabb. Kevesebb, mint két hónappal ezelőtt a helybeli hatóság küldte *Urukát* a halálba. Finoman fogalmazva, nem szívlelik őket.

Van egy *másik* gondjuk is. Hol fognak aludni? Hol fognak étkezni? Hogyan keresik meg a megélhetésre valót? Több mint valószínű, hogy legtöbben a százhusz közül az emeleti szobában „táboroztak” az elmúlt tizenegy nap leforgása alatt. (Lehet, hogy a „közösségi élet” gyökere pont ott, abban a szobában alakult ki.) Hogyan kezdhették volna el Isten szolgálatát e földön, ha nem voltak eszközeik hozzá és ha ily nagy felfordulásban éltek?

Ezen gondokkal küzdött a *tizenkettő*.

Komoly gondok voltak, az biztos, de eltörpülnek a többi százhusz gondjai mellett. Vizsgáljuk meg az *ő* gondjaikat is!

A százhusz ember szintén galileai, ők is követték az Urat, több mint három éven át. Semmijük nincsen. (Engedtek az Úr határozott hívásának, elhagyták földi javaikat és követték Őt!)

Ha még megvannak házaik és munkahelyeik, azok a távoli Galileában találhatóak. Jeruzsálemben mindegyikük földönfutó, senkit sem ismernek e számukra idegen városban. Százhusz munkanélküli ember, pénztelenek és ráadásul ellenséges környezetben vannak.

Tehát a százhusz ember egybevetve a tizenkettővel igen komoly gondokkal küzd, de az apostolok és a százhusz tanítvány problémája eltörpül a háromezer ember gondja mellett.

Ezek valóban rossz helyzetben vannak!

Legtöbben közülük már most kellene készítsék csomagjaikat hogy útra keljenek. Indulniuk *kellene* hazafelé..., karavánokban és hajók fedélzetén! Nagy többségük nem Jeruzsálemben lakik, sőt még csak nem is Galileában. Még Júdea területén sem, több száz kilométer távolságban vannak otthonaiktól. Hegyláncokon, sivatagokon kell átvágjanak, és folyókon kell átkelniük ahhoz, hogy haza juthassanak. Biztosan semmijük nincs Jeruzsálemben. Nincs okuk az itt maradásra.

Pár héttel ezelőtt ez a háromezer megtért zsidó zarándokként eljött Jeruzsálem városába, eleve a rövid tartózkodás gondolatával. Sokuk számára lehet életük egyedüli zarándok útja volt a jeruzsálemi. Mint a zarándokok többsége, ők is csak annyi anyagi javat hoztak magukkal, mely az ünnepekre elegendő volt. Pont emiatt nem lapult túl sok pénz zsebeik mélyén, *nem* rendelkeztek munkahellyel, lakhellyel sem, sokuknak éjjeli fekhelye sem akadt, kevés ruhájuk volt, és eleségük legjobb esetben is csak pár napra volt elég. Röviden, a háromezer idegen ember távol volt hazájától, pénztelenek, munkanélküliek és otthonatlanok voltak.

Hát igen, *ezeket* lehet gondoknak nevezni!

Kedves olvasóm, remélem átlátod már azt a mérhetetlen nehézséget, mellyel az apostoloknak szembe kellett nézniük és ez még nem volt minden.

Figyelj! Adott egy gyülekezet, amely háromezerszázhusz hívő lelket számlál és nincs gyülekezőhely számukra! Hova lehetne összegyűjteni ennyi embert egy százezres törzslakosságú városban, akik egy négyzetmérföldnyi területen élnek?

Most már pontosan tudod, hogy mi vár a tizenkét apostolra. A hétfői reggel minden bizonnyal borzalmas lesz. Egyetlen megoldása a helyzetnek, ha mindenkit szépen hazaküldenek és azt mondják majd nekik, hogy felejtsek el mindazt, ami történt. Ily nagy horderejű problémára jobb megoldást nem lehet találni.

Az apostolok könnyűszerrel megtehették volna ezt. A százhusz tanítványt hazaküldhették volna Galileába és a háromezer embernek pedig megmondják, hogy térjenek haza otthonaikba, mint azt

előzőleg eltervezték. Elfogadható ötlet. De a Hétfői nap nem az egyszerű megoldások napja volt. A történelemben eddig elő nem fordult dolgok történnek meg ezen a Hétfőn.

Nézd hogyan oldja meg a lehetetlent a tizenkét apostol!

Az első döntés egyszerű: az Úr azt mondta nekik, hogy Jeruzsálemben *kezdjék* és így ők határozottan itt is fogják elkezdni. Ez a gond megoldódott.

Következő a találkozások *helyének* kijelölése volt.

Egy ilyen zsúfolt városban hol találnak az apostolok egy olyan helyet, amely befogadni képes háromezer embert? Érdekes módon *létezett* egy megoldás. Volt egy megfelelő nagyságú hely..., amely hozzáférhető is. A templom udvarában található ez, az épület mögött egy oszlopcsarnok állt. Ha körbejárnánk a templomot, akkor ráakadnánk e hatalmas fedett térre, mely a hátsó fal tövéből indul és védi az udvar nagy részét. E hatalmas fedett tér kiesett a templomba járók útirányából - így ideális hely volt a gyülekezet részére.

Igaz, hogy az építmény három irányban nyitott volt és mindenkinek a földön kellett ülni, de egy ideális gyülekezeti hely *lett*. (Ezen oszlopcsarnok „Salamon Tornáca” néven volt ismeretes, a Salamon által emelt templom keleti oldalán helyezkedett el. - *a ford.*)

Megmaradt a legnagyobb gond az összes közül! Mit fog tenni a háromezer ember?

A történelem első gyülekezeti összejövetele zajlik le nemsokára! Vajon az apostolok Jeruzsálemben való maradásra bíztatják a háromezer embert? Megpróbálja majd a lehetetlent e tizenkét férfi, hogy felelősséget vállaljon a háromezer emberért, aki hontalan, munkanélküli, nincstelen és akik távol vannak házaiktól? Ha megteszik, azt tanácsolják, hogy maradjanak és az emberek felfokozott lelki állapotban lévén elfogadják az ötletet, így maradnak..., hihetetlen döntés lesz születendőben. Azon a napon háromezer ember szünteti meg kötelekeit családjával, otthonával, munkahelyével, barátaikkal és terveikkel, álmaikkal..., mindennel! Egy nap alatt földönfutóvá válnak feladva biztonságukat és a „van” - „volttá” lesz. Minő nap lenne ez! Vajon lesz kellő magabiztosság a tizenkettőben, hogy ezt kérje a háromezer lélektől? És ha megteszik, milyen példát mutat ez az eljövendő századok részére? Minő *kezdet*!

Ha ilyen súlyos dolgot kérnek, elfogadja-e ezt a háromezer hívő? Felfoghatatlan, hogy háromezren „igen”-nel válaszoljanak erre.

Ahhoz, hogy megértsd mennyire kusza és elfogadhatatlan ez az ötlet, gondold el másként. Mondjuk, hogy a Pünkösdi ünnepe napjainkban zajlik. Tegyük fel, hogy *tegnap* ért véget. Ha tizenkét ember, akit életedben most látsz először, *ma* eléd áll és arra kér, hogy válj meg minden földi javadtól, légy helyette tagja egy új szervezetnek, melynek neve: *gyülekezet*, te mit tennél? Azt meg kell hagyni, hogy az ötlet a furcsánál egy kicsit több. Egy dolog biztos: manapság a tizenkét apostol bolond lenne, ha elhinné, hogy a „gyülekezet”-nek sok „követője” akadna.

Bárhogyan is, a tizenkét apostol hogyan engedheti meg magának, hogy háromezer embertől - akik mind idegenek, ilyen nagy örültséget kérjen, azt, hogy eladják házaikat, földjeiket, tulajdonukat..., mindenüket... és utána elfogadják a szegénységet, annak minden velejárójával?

De ne becsüljük le ezen embereket. Ők *apostolok*, nekik már egyszer elhangzott a hívó szó, hogy váljanak meg javaiktól, kövessék az Urat és ők engedelmességek. Feltétel nélkül cselekedtek..., és soha nem léptek vissza. Éppen ezért ne légy olyan biztos benne, hogy a háromezer ember nem ugyanezt fogja tenni. Igen, még frissen él emlékezetükben az *első* kezdet, és az, hogy mibe került ez nekik.

Létezik több bizonyíték, hogy éppen egy ilyen javaslatra volt szükségük.

Ugyanakkor ne felejtse el a százhusz ember által játszott szerepet sem. Ők már mindenről lemondtak, mi több, jó ideje együtt laktak az emeleti szobában. Mindig is létezett egy vallomás az első századból a százhusz embertől, amely emlékeztetőül szolgál a többi hívő számára, hogy tulajdonképpen mit is jelent Krisztus követőjének lenni. Ők a *teljes elhagyás* élő bizonyítékai voltak. Kimondatlan tanúi voltak annak, hogy az ötlet, mely hirdette: elhagyni mindent és követni Krisztust nem volt *teljes* örültség ..., ennyi és nem több.

Természetesen volt egy élő tanú is..., attól a pillanattól kezdve, hogy Jézus Krisztus a földre jött, Ő maga is ily módon élt! Felkészülésük módjának egyik részét maga Krisztus példája mutatta, saját világi életének teljes kizárásával.

És még valami!

Mindazon megpróbáltatások felett, melyet az Úr küldött rájuk, Jézus felvértezte a 12 apostolt a legerősebb fegyverrel, ami valaha is létezett, így életükben először eljutottak arra a pontra, amikor e tudást használni fogják. Az apostolok fellebbentik a fátylat a *Mennyek országának Evangéliumáról!*

Közeleg a Hétfő reggel. A gyülekezet történelme készen áll a kezdetre.

Hamarosan a tizenkét férfi a templom udvara felé veszi útját, és amikor odaérnek, a hely hemzsegni fog az emberektől. Az első gyülekezeti összejövetel kétségen kívül dicsőséges lesz. Biztosan eljön a pillanat, amikor a tizenkét apostol tudatja terveit. Kétségkívül Péter lesz az, aki a kirobbanó hírt elsőként közli.

És most fogózz jól, mert lám, érkeznek!

HÉTFŐ!

Minő kép!

A gyülekezet első összejövetele. Háromezer ember özönli el Salamon Tornácát. Háromezer boldog arc várakozik az eljövendő eseményekre.

Az apostolok tudatták nagy horderejű döntésüket, miszerint ők Jeruzsálemben maradnak, sőt, úgy érezték, hogy a jelenlevő háromezer megtért is hasonlóképpen fog cselekedni! A Mennyek Országá Evangéliumának ezüst csillanása volt e pillanat! A válasz azonnali, hihetetlen, lenyűgöző és egyhangú volt. Az összes háromezer lélek a maradás mellett szavazott! A részletekbe való bocsátkozás sok fejtörést okozna..., talán lehetetlen elmesélni, de pillanatnyilag a döntés egyszerű volt, fantasztikus, örült és dicsőséges. Ilyesmire tényleg nem ismétlődött meg az egész gyülekezet történelme során.

Otthon, ágy, menedék, munka, pénz és étel nélkül a háromezer ember lemondott a világi élet nyújtotta örömeiről és elhatározták, hogy inkább Krisztus tanításának gazdagságát tárják fel. Az éhhalál fenyegetését nem oldották meg..., de most nem érdekelte őket ez. Szívükben mégis béke honolt. Ők meg akarják *ismerni* az Urat.

Dicsőséges pillanat volt.

Még egy egyszerű gond várt megoldásra. Hol fognak éjjelente aludni, mit esznek holnap, hogyan találnak ételmezt, egyáltalán küzdenek-e a túlélésért?

Egyre jobban körvonalazódott egy lehetőség. A háromezer között voltak páran, akik Jeruzsálemben éltek. És ezek önszántukból megnyitották házaik kapuját mások előtt.

Így kezdődött az egész!

(Mivel nem tudjuk pontosan, hogy hány házról van szó, képzeljünk el ötven különböző házat... háromezer ember számára. Ez hatvan embert jelent átlagban egy házba!)

Természetesen ez azt jelenti, hogy a következő pár napban nagy számban aludtak az utcákon, de legalább mindenki konyhá közelbe került..., így az eleségük biztosítva volt.

Pont olyan volt az egész, mint amikor a százhusz ember Jeruzsálembé érkezett és egy szobát béreltek ki, összezsúfolódtak benne, most a különbség csak annyi volt, hogy ezúttal háromezren voltak!

Elképzelted, hogy mit jelent az, ha ötven ház körül mászkál ennyi ember. Valakinek az a jó ötlete támadt, hogy vigyék ki bútorait, így többen férhetnek el. Tehát ki a bútorokkal! E pillanatban a kedves testvérek egyike hosszú eseménysorozatot indított be. (Vagy lehet, hogy az apostolok útmutatásai alapján történt mindez? Ezek a férfiak nem voltak félnékek, használták előljáróságukból gyökerező befolyásukat.) Valakinek eszébe jutott, hogy a bútorokat eladhatnák, amelyek most hasznavehetetlenek voltak és eleségre költhetnék a befolyó pénzt. És ez a megoldás minden házra áterjedt. Mindenki, aki Jeruzsálem lakosa volt a hívők körében, eladta *mindenét!*

Rövid idő múlva valaki, akinek saját háza volt előhozakodott a következő ötlettel: „Az én házam tehermentes, így szabadon eladhatom és a rajta kapott pénzen *bérelhetek három* házat és vásárolhatok élelmet magamnak és testvéreimnek!” Hamarosan a jeruzsálemi hívők követték példáját és eladták mindenüket, nemcsak bútoraikat, de házaikat minden földi javaikkal egyetemben. (Végül is Jézus világosan kihangsúlyozta, hogy az Ő országának elnyerése érdekében le fognak mondani házaikról és földjeikről.)

Ha nehezen hiszed azt, hogy valaki megtehet ilyesmit, akkor te soha nem voltál részese a gyülekezeti élet boldog pezsgésének. Nem számít, hogy az apostolok sugallatára történt mindez, vagy spontán cselekedetként történt, ez a benső boldogság kinyilatkoztatása volt. Mindenek elhagyása olyan könnyű dologgá vált, olyan természetessé és csodálatossá, hogy egyáltalán nem tűnt különleges cselekedetnek.

Hát most gondold el mit tudott meg a *világ Krisztusról*, és mit értettek meg a gyülekezetről az események után az *emberek*. Nézd meg a „gyülekezet”-et egy zsidó, egy jeruzsálemi polgár szemével! Aki figyelemmel követte a történeteket, Krisztus követőjének lenni annyit jelentett számára, mint *mindenét* elveszíteni, a rajta lévő ruháján kívül. Jézusnak egyedi kérése volt követőihez, olyan kérelem melyet senki nem fogalmazott meg. A gyülekezet megszületett és pont azon óhaj meghallgatása következtében, melyet Ő soha nem változtatott meg. Az elvárás nem változott meg, bár a véghezvitel *igen*.

Érted, hogy mit jelent ez? Azt jelenti, hogy a gyülekezet első nyolc évének történelmében a követők számára az vált egyértelművé, hogy ahhoz, hogy a gyülekezet tagja légy, meg kell válnod saját akaratedből földi javaidtól, így segítve a gyülekezetet, és ha kell, akár földönfutóvá válj! Ez volt tehát a kiváltsága, (ha kiváltságnak nevezhető) annak, hogy a „gyülekezethez” tartozhass!

Ez hát az első századi gyülekezetről alkotott kép. Hívóvé válni vagy a gyülekezethez tartozni vagy mindent elhagyni egy és ugyanazon dolog volt. Ez jelentette a jeruzsálemi gyülekezethez való tartozást, és ez kellene mai napig is a gyülekezethez való tartozást jelentse. Eljött a megfelelő pillanat, amikor a gyülekezet eredeti arculata újra ugyanaz.

Az örömmámorban az emberek Krisztus iránti tiszta és mindent elsöprő szeretetükben hátrahagytak mindeneket és szeretetük csak nőtt a Vele való élet megtapasztalása során! Sőt e perctől kezdve mind a háromezer lélek azon fáradozott, hogy megváljon „minden”-től. Akik más városokban, országokban éltek, hazairtak, hogy az otthon maradtakat földi javaik eladására buzdítsák.

E hihetetlen elhagyás következtében egy kis segítséget kaptak a „napi eleség és alvás” kérdésében. Kezdett elegendő pénzmennyiség befolyjni ahhoz, hogy élelmüket megvásárolhassák. Hamarosan *annyi* pénzre tettek szert, hogy több házat tudtak bérelni, ami lassan elégséges volt ahhoz, hogy *senkinek* nem kellett utcán aludni. Ugyanakkor mindenki állást keresett, mindennemű munkát elvállaltak. Kezdetben csak kevesen találtak munkahelyet, majd egyre többen.

Azután újra történt valami érdekes. Akik kerestek, nem tartották meg bérüket sajátmaguk részére, hanem a pénzen eleséget vásároltak... mindenkinek.

Ez azonban csak rövid ideig tartott, ugyanis valakinek azon ötlete támadt, hogy összegyűjti a pénzt és az apostoloknak *adja*, hogy felhasználják ott, ahol szükség lesz rá! Ahelyett, hogy külön-külön szaladgálnának a házbérek fizetésével, vagy házankénti eleség beszerzésével, mindegyik elhozta pénzét és közös alapot nyitottak. A munkabérekből és földi javaik elárulásából befolyt pénzt egybegyűjtötték. Azután az apostolok megvásárolták a szükséges élelmiszereket és szükségleti cikkeket mindenki számára.

Figyeld meg ki kezelte a pénzt és azt is, hogy ki a legkevésbé érdekelt az anyagiakban. (Majd az elkövetkezendő időkben, amikor az emberek mesélni fognak azon dicsőséges és felemelő napokról, azt fogják mondani: „Mindünk közös volt és mindent szükségszerűen megosztottunk”, de tulajdonképpen minden hirtelen, spontán történt, amely ragályossá vált az emberek között.)

Századunk egyes emberei azt állítják, hogy ez az élet, a „*mindenek közös használata*” lenne a járható út, melyet a gyülekezetnek követni kellene *állandóan*. Nem így van! A jeruzsálemi gyülekezet tetteit minden előzetes meggondolás nélkül hajtotta végre. Lehet, hogy pár év múlva a jeruzsálemi hívők egy „normálisabb” életmódot fognak élni. Néhány, később alapult gyülekezet nem gyűjtötte össze

vagyonát és nem élt egy zsebből! Azonban Jeruzsálemben valami fontos dolog történt. Sok jót lehet elmondani erről a csodálatos életmódról, melyben minden közös volt.

Először is az Úr azért használta fel e mostoha körülményeket, melyek egyenesen nevetségesek, hogy eltörölje a rítusokat, eltüntesse a különböző szokásokat, megszüntesse a szociális és kulturális gátakat, valamint egyáltalán azért, hogy létrehozson egy dicsőséges környezetet, egy teljesen újat, ahol megszülethet ez a forradalmasított közösség, mely maga a gyülekezet. Azt állíthatjuk, hogy a középosztály rétegének értékei porrá zúzódtak, a zsidóság javai megszüntek létezni és a gondosan felépített fellegvár, melyet „zsidó életmód”-nak neveztek, leomlott. A gyülekezet letépte a nemzeti szokások, valamint az egyén akaratának béklyóit.

A gyülekezet új életre kelt. És nem lehet figyelmen kívül hagyni e tény fontosságát. A közösségi élet hozzásegített e megújuláshoz. A gyülekezet hozzáállása pedig „sokkoló” hatású volt. Rendíthetetlennek tűnt új keletű formájában. Kezdeté kézzelfogható volt, nem szokványos. Az embereket azonos hullámhosszra emelte a felrázó események sora. De a gyülekezet megszületése szertefoszlatta az emberek eddigi véleményét, melyet a „vallás”-ról alkottak. A gyülekezetnek megvolt a maga kifejezési módja, és ez nem hasonlított a világmindenség egyik vallásának kifejezésmódjához sem. Amikor ötven és kétszáz embernyi tömeg tud zsúfolódni egy házba, minden kísérlet, amely megszokottá tesz egy gyülekezetet, mint például a rítusok, szertartások, az alszerénység, stb., szertefoszlanak. Hogyha hozzáteszed ezen életmódhoz a Jézus Krisztus adományozta boldogságot és összevegyíted, akkor jó úton haladsz a gyülekezeti élet megtapasztalásának megismerése felé.

Másodsorban, ezen új, teljesen átformált kezdet - melyet az együttélés kölcsönöz - magasra emelte a mércét, ami a „gyülekezetben való élest” illeti. A kezdeti pár nap eseményeiből kiindulva pozitív irányú vélemény itatta át a gyülekezetet az egész század során. Ez az egyedi kezdet létrehozott egy gyülekezetet, amely hagyománymentes, nem formális, élnivágyó, lármás, rugalmas és dicsőséges. Neked is árat kell fizetned érte, akár egy végtagodba is belekerülhet, hogyha szeretnéd, hogy közöd legyen hozzá. Nem. *Mindened* fel kell áldoznod érte!

Harmadszor pedig, az Úr felhasználta e hajmeresztő, nevetséges körülményeket, azért, hogy megszülethessen mindaz, amit ma „gyülekezeti életnek” nevezünk.

Mi is hát tulajdonképpen ez a „gyülekezeti élet”? Nem más, mint mindaz, amit az első századi hívők megtapasztaltak. (Így van, mert gyülekezeti életet éltek mindazon városokban élő keresztyének, ahol gyülekezetek alakultak.) Ez az egyedi megtapasztalás ez a nap-nap utáni együttélés, sőt ennél is több, ez volt a közösség tagjainak titka. Bár nem minden gyülekezet osztotta meg „minden”-ét, de *mindegyik* átélte a leírhatatlan dicsőséget, melyet a *közösségi élet* nyújtott, és ez a máshol nem tapasztalható világ, ez a csodálatos életforma, ez a leírhatatlan közösségi életmód, pont Jeruzsálemben vette kezdetét. A gyülekezeti élet egy maroknyi hívő csoportjában látott napvilágot, akik boldogságukban eszüket vesztve lemondtak minden földi javaikról, összezsúfolódtak pár házban és megkezdtek az együttélés első pillanatait. Így a gyülekezet első megtapasztalása, melyet „gyülekezeti élet”-ként emlegetnek, Jeruzsálem *házaiban* született meg.

Nehéz elmagyarázni mit is jelent a gyülekezeti élet. Meg kell tapasztalnod azt! Tudod, kedves olvasó, Isten soha nem gondolt arra, hogy kövesd Őt *e nélkül!* Soha nem akarta azt, hogy a hívő ember magányos legyen. Figyelembe vette azt, hogy Krisztust egy közösség tagjaként ismerd meg.

Nem lehetsz Krisztus követője gyülekezeti élet nélkül. Isten azt akarta, hogy Krisztus követője légy, de a gyülekezet megtapasztalása által. Az Úr által adományozott életet nem lehet leélni - és az Isten nem is akarja, hogy másként legyen, - csak akkor, ha megtapasztaljuk a gyülekezeti életet. (Ne csodálkozzunk hát azon, hogy a „győzelmes élet”, a „hit élet”, a „hatalom teli élet”, a „szellemi élet”, a „megnyugodott hit élet”, a „belső világosság élete”, az „eredeti igazság élete”, egyik sem működik. De nem is lehet másképp, mert Jézus Krisztust nem értheted meg csupán akkor, ha megismered és megtapasztalod egy életteli összejövétel során, magában a *közösségi életben!*)

Végül, senkinek nem kell felhívnia rá a figyelmedet, hiszen magad is észreveszed, hogy nem léteznek padosrok, pulpitusok, szószékek, ólmozott üvegű ablakok, füstölők, vagy ehhez hasonlók. Nincsenek

sokat érő ingatlanjaik, pásztoraik, vagy fizetett vezérkaruk. Sőt, tudd meg, hogy nagyon jól megvoltak mindezen dolgok nélkül is.

Nézd! Miből áll a gyülekezet? Először is van tizenkét apostol, másodszer háromezer ember, harmadszor egy nagyméretű fedett hely és negyedszer egy tucatnyi ház, ami tiszta szívekkel és a felhőtlen örvendezéssel *párosul*. Ez volt a gyülekezet, és lám Krisztus emberközébe került, kézzelfogható, megtapasztalható lett.

Felfedek egy titkot: mindez ma is megvalósítható. 2.000 évvel a történelem után. Ezek a dolgok *örökséged* egy részét alkotják, melyet a Krisztussal való találkozás pillanatában nyersz el.

Most pedig nézzünk más valamit, ami legalább ilyen hihetetlen és lélegzetelállító. Lássunk egy *összejövetelt*, egy napot a gyülekezet életéből..., amint az lezajlott az első században.

EGY NAP A GYÜLEKEZET ÉLETÉBŐL

A nap első sugarai megvilágítják a várost és azt a házat, melyben a tanítványok együtt laknak.

Készen állnak, hogy újabb nap vegye kezdetét a „gyülekezet életében.”

Az egész ház, még a nappali is hívőkkel van tele! Valaki felébred, amikor a fény belopakodik a szobába, félálamban másik oldalára fordul, kinyitja szemét és csak pár centire az orrától másik hívőt lát, aki álmosan rámosolyog. Mindketten szemrebbenéssel üdvözlik egymást, majd az őket körülvevő kép hihetetlen mivoltára gondolnak. Egymásra mosolyognak és érzik amint belsőjüket elárasztja az Úrban való örvendezés tudata. Majd mindketten azt suttozzák: „Dicsőség Istennek,” vagy „Áldott legyen Izrael Istene”.

Hamarosan a szoba megtelik hasonló hálaadó és boldog szavakkal. Pár perc múlva az egész ház felébred, - a még álmos - de mégis mosolygó tanítványok dicsőítésétől. Idővel mindenki felemelkedik, rendbe szedi fekhelyét, mialatt kiáltozás, énekszó és tomboló boldogság váltja fel az eddig csöndbe burkolózott szoba nyugalomát.

Minden lehetséges formában imaszó száll az ég felé majd nemsokára néhány *nőtestvér* érkezik és segédkezni kezd a reggeli elkészítésében, míg mások rendbe teszik a házat, ott ahol szükség van erre. A reggelit elég hamar elköltik, énekszóval, nevetéssel, imával fűszerezve. Néhányan munkába indulnak, azonban mielőtt elhagynák a házat melegen búcsút vesznek a többiektől. Az úton fülükbe cseng a testvérek biztató búcsúszava. Azon testvérek, akik nem dolgoznak a nap nagy részét munkakereséssel töltik és a többiek különböző felmerülő szükségleteinek ellátásával. (Tulajdonképpen valamilyen formában mindegyikük rendelkezik egy feladattal, mely ha nem is fizetett bár, mégis fontos és felelősségteljes beosztást takar a gyülekezet életében..., *de* mindemellett folyamatosan keresnek állást is. Senki nem használta ki az együttélést azért, hogy tétlenül üldögéljen.)

Dolgozó testvéreikhez hasonlóan az otthon maradtaktól szintén elbúcsúznak a munkát keresni indulók, akik pedig otthon maradnak, gyorsan befejezik a ház takarítását és sietve Salamon Tornáca felé veszik útjukat.

Amint sorra kilépnek a ház ajtaján más házak felől érkező testvérekkel találkoznak az utcán, akik szintén abba az irányba tartanak. Hamarosan kis csoportot alkotnak, akik az utcán masíroznak, dicsőítvén az Urat. Amíg lehetséges ők Salamon Tornácába összegyűlve hallgatják az apostolokat, hisz abban az időben nem játszott fontos szerepet életükben az idő: nem dolgoztak nyolc óras munkaidőben, nem volt oly szigorú beosztás és nem létezett jelenléti kártya. Így akinek munkahelye volt dolgozhatott egész nap, vagy csak a nap egy részében, ugyanakkor szabad perceiben elhagyhatta munkahelyét, elmehetett a gyülekezeti helyre, hogy elcsípjén pár értékes percet az összejövetelből.

Amikor a boldog keresztyének a szűk utcákon jártak, énekelni kezdtek, megközelítvén az oszlopcsarnokot miközben a közeli házakból egyre többen csatlakoztak hozzájuk. Rövidesen a kis csapatok egybefolytak, mint egy nagy folyóba a patakok, s együtt izgatottan kiabáltak, énekeltek.

Amikor a csoport elhaladt a város polgárai előtt, azok megálltak és rosszállóan csóválták fejüket. Külsőleg elutasították és lenézték e gyerekes viselkedésű keresztyéneket, azonban lelkük mélyén irigyelték őket és félig-meddig hasonlítani akartak hozzájuk, megismerkedtek volna e féktelen boldogság és szabadság érzésével.

Jöjj, olvasóm, csatlakozzunk e zabolátlan kis csoporthoz, melyből árad a jókedv, kövessük őket Salamon Tornácáig. Hadd lássuk milyen egy nap a gyülekezet életében.... első századi módra.

A következő tizenhat órában követve e sereget, részt veszel két helyszínen zajló összejövetelen, melynek két különböző célja van. Az első századi gyülekezetnek volt egy nagyon tiszta *irányelve*, mégpedig az, hogy két különálló gyülekezőhelyük legyen. (Igen, irányelv a helyes kifejezés. Ugyanis az első századi gyülekezetnek nem voltak dogmái. Félretette a szabályokat, törvényeket, csak irányelvei voltak.)

Az *első* gyülekezőhely Salamon Tornáca volt, ahová hamarosan megérkezünk. Itt egy küldetést kell teljesíteniük az apostoloknak. A *második* hely ahol a gyülekezet összejövetelt tart... nem... várj! Gondolkozz egy kicsit, hátha magadtól is rájössz hol van ez a bizonyos második hely. Figyelj, mert a tulajdonképpeni összejövetel annyira kötetlen, hogy észre sem fogod venni, hogy ott vagy!

Miért van szükség két összejöveteli helyre? Egy mélyreható betekintés választ tud adni kérdésünkre.

Az első gyülekezeti helyen, Salamon Tornácán az apostolok a vezetők. Ez az összejövetelek fő jellemzője. Ehhez járul az, hogy az oszlopcsarnokban zajló összejövetelek sok jelentőséget hordoznak és dicsőséggel telítettek minden szempontból. A mai második összejövetelen melyen részt veszel, meglátod, hogy az elsőtől eltérően ezt *senki* nem vezeti! Ez az összejövetel teljesen fesztelen, de ugyanolyan magasztos ez is és csupán csak abban különbözik az elsőtől, hogy kisebb alapterületen, Jézus Krisztus közvetlen vezetésével zajlik le.

És most menjünk Salamon Tornácához.

Az első kép amely a sarok után elénk tárul, háromezer nyílt mosoly, háromezer boldog arcon. Mindenki a fedél árnyékában ül.

Csak elképzeljük milyenek lehettek az összejövetelek. Néha az egész gyülekezetet elárasztotta a csodálkozás, félelem, tisztelet mindazon mérhetetlen gazdagság hallatán, melyet Krisztusban örököltek. Az újdonsült követők nem is álmodták, hogy Uruk ily gazdag és végtelen, pedig Krisztusbeli örökségük tényleg lenyűgöző volt. Néha az egész helység visszhangzott nevetésüktől, amikor az Apostolok néhány mindenki által igen ismert emberi gyengeséget mutattak be, míg más alkalmakkor, amikor az új hívek betekintést nyertek az Úr végtelen birodalmába, kiáltások törtek ki úgy, hogy még a föld is rengett bele. Alkalmanként sírtak. Megint máskor leborultak a földre és lelkük mélyéből dicsőítették az Urat. Voltak olyan pillanatok is, amikor nagyon koncentráltak és igen figyelmesen elemezték hitük alapelveit, a következő pillanatokban pedig örvendeztek, mint a gyerekek, akkor amikor rájöttek, hogy egy olyan néphez tartoznak, egy királysághoz, melyet senki nem láthat! Gyakran a hely imádkozó tengerré változott, néha pedig az imákat oly halkán suttozták, olyan finoman, személyesen, hogy alig hallatszott valami.

Egyszóval megszámlálhatatlan módon zajlottak le az összejövetelek, nem volt két egyforma, de mindegyik a maga módján dicsőséges volt...

Néha megosztották egymással a Krisztusban meglett gazdagságot. Sokszor az, aki beszédet mondott az egész tömeghez intézte szavait, míg máskor talán tizenkét csoport alakult ki, mindegyik egy-egy apostol köré. Salamon Tornácában egész nap jártak-keltek a szentek. Akik dolgoztak, csak rövid ideig maradtak, majd visszatértek munkahelyükre, mások maradtak az egész napot ott töltvén.

Valószínűleg volt ebédszünet, pihenőszünet és imaszünet. Mindenki függetlenül a munkahelyétől részt vett az összejöveteleken.

Úgy tűnik, hogy a gyülekezeti helyen lezajló események egyáltalán nem hasonlítanak a mai huszadik századi gyülekezetekhez.

El tudnád képzelni ezeket az embereket amint azokra az összejövetelekre jönnek, a kezükbe nyomnak egy tarkabarka újságot melyre ráírták: „szertartási sorrend”? Vagy ha gondolod, hogy hasonlóan ezt napról-napra, ének-ima-ének, (azután a tényérozás vagy perselyezés) majd valami különös zene, (talán egy igen érdemes művész hárfázik... vagy csalódtam?) végül pedig a huszonöt perces üzenet az Igaz, Nagytiszteletű Máté apostol szájából.

Mi több, a hétköznapi összejöveteleknek sem volt programja (vagyis vasárnap reggeli szent istentisztelet, 11 órai kezdettel, vagy szerda esti imaóra, illetve Bibliatanulmány péntek este!). Gyülekezetnek programja?! Lehetetlen! Hogyan ismerhetnéd a gyülekezet *jövő heti* tevékenységét? Hogy előre tudd mikor, *hol* és *mikor* zajlanak le ezek! Felfoghatatlan! Egyikük sem tudhatta azt, hogy mit hoz a holnap! Eszébe sem jutott volna senkinek az, hogy *megtervezzék* a két nap múlva esedékes teendőket. Az összejövetelbe járás pont azért volt, hogy megtudd mi fog történni akkor.

Érdekes volt a gyülekezet tagjának lenni. Érdekes és kiszámíthatatlan.

Ez történhetne így akár manapság is.

Most, hogy itt tartunk, nézzünk körül egy kicsit.

Sok emberrel találkozunk e gyülekezetben, akik végigvonulnak történelmünk lapjain.

Például ott ül egy fiatalember akit Istvánként ismernek. Eljön és dermedten figyel, nem mulasztván el egy szót sem az elhangzottakból. Közel hozzá ül egy másik, akit Barnabás-Józsefnek szólítanak, egy új megtért, aki elhatározta, hogy követi teljes odaadással az Urat és annak tanításait. (Nem ismerjük e két férfiú életkorát, de mondjuk, hogy István 25, József Barnabás pedig 30 éves.) Körültekintve mindenfelé olyan fiatalokat látsz, akik teljes mértékben feláldozzák életüket az új és zsenge *közösség* szellemének.

Minden jelenlévő ember szíve telve van az Úr iránti szeretettel. De, ahogy a mi szívünkben is rejtőzik a várakozás érzése, hasonlóképpen az övék is izgatott. Mindenki elfoglalt saját gondolataival, emberi gyengeségeivel, felforgatott életük vizsgálgatásával és mindegyikünk csodálkozva tapasztalja azt, hogy ő, egy ilyen jelentéktelen darab, részese lehet Krisztus Királyságának. Ugyanabban az időben mindenki kap egy darabkát az Úr dicsőségéből és a hihetlent is elhiszik, hogy Jézus Krisztus még őket is képes megváltoztatni. Ők hiszik, hogy Krisztus élete elég erős tanúbizonyságot jelentett ahhoz, hogy erőt merítve belőle saját életüket is leéljék.

Íme néhány fiatal neve, aki ma szintén Salamon Tornácára gyűltek: Fülöp, Jakab; aki Jézus Krisztus testvére volt, Simon, a felesége és két fiúgyermek: Alexander és Rufusz, egy fiatal megtért, akit Szilásznak hívnak és egy mélyérezelmű fiatalember, akit Agabusként ismernek, aki szenvedélyes Krisztus követőnek bizonyult. A tömegben még látni egy fiút, akit János-Márknak szólítanak.

Igen, őket lehet látni és biztosan hallani fogunk róluk a későbbiekben. Ismétlem: a *későbbiekben*. Mindamellet, hogy a Pünkösdi ünnep véget ért, *senki* nem megy haza és senki nem fog elmozdulni innen a következő nyolc éven át! Még az apostolok sem! *Senki* sem sietett hirdetni az Evangéliumot a világ számára. (Jegyezd meg jól e ténytet!) A huszadik századi hírveréssel ellentétben a Pünkösdi ünnep *nem* egy versenyfutás kezdete volt a világ megtérítése felé.

Korunkkal ellentétben ezek az emberek nem járnak előadásokra, nyári felkészítő táborokba, hogy utána útra kelhessenek a világ négy égtája felé téríteni. Majdnem tíz év telt el, míg *bármelyikük* is valamely felelősségteljes feladatot kapott e férfiak közül. Most az a felelőségük, hogy *egyszerűen*, naponta *tapasztalják* természetes módon Krisztus életét, testvéreikkel. (Érdekes lesz, hogyan válnak egyszerűen erősekké ezen emberek, Krisztus és a gyülekezet *megtapasztalása* közben.) Mikor újra találkozni fogunk velük, évek múltán, már nem lesznek bizonytalan fiatal emberek, hanem toronymagas óriásokká válnak. Most, bár még csak fiatal keresztyének, akik örvendeznek megváltott életük első pillanatainak belekóstolva a gyülekezeti élet mézédés kelyhébe, az apostolok lábai előtt üldögélnek (ezek segítségével megtanulják a tekintély szó helyes értelmezését) és megtapasztalják Krisztust.

Ha már itt tartunk, hadd mondjam el, hogy az első századi gyülekezet történetében senki sem kapott „szolgálatra felkészítő leckéket”, amilyeneket ma kapnak kortársaink, a teológiai szemináriumok során. A görög filozófusok kaptak. A zsidó papok szintén. De az Úr emberei nem. Hogyan formálta akkor Isten az embereket? Isten tanítványai elsajátították mindezt a hétköznapi összejövetelek során és ez bizonyította, hogy erre volt szükségük! A gyülekezetben sokkal több tudást szereztek... értékesebb tudást, mint *bárki* aki a XX. században tanulta azt. Nem hanyagolhatod el a gyülekezet életének szerepét, ami Isten szolgáinak szellemi előkészítését jelenti, hisz az Úr soha nem gondolt más útra. A gyülekezet az Ő tanító útja, melyen elindítja szolgálát.

A háromezer ember annyi mindent tanult az összejöveteleken! Egy időben kaptak konkrét segítséget és megtanulták a mély szellemi igazságokról szóló kinyilatkoztatásokat. A kézzelfogható és a szellemi

egy helyen volt. A jeruzsálemi hívők fokozatosan beletanultak a *közösségi* életbe ugyanakkor e közösségben megtalálták *egyéni* kinyilatkoztatási módjukat, melyet Krisztussal való megtapasztalásukból nyertek.

Elgondolkodtál valaha azon, hogy milyen sokat kaptak ezek a fiatalok? Először is ott ültek, nem a teológiai professzorok, hanem az apostolok előtt. (És tulajdonképpen természetből adódóan Isten elhívott fiataljainak ma is apostolok előtt kellene ülniük, nem pedig előadásokat hallgatni.)

Másodszor ne kerülje el figyelmünket az a nagyszámú foglalkozás, melyet a tizenkét apostol nyújtott. Képzeld el azt a mérhetetlen mennyiségű megtapasztalást, amit nyolc év alatt átadtak!

Jöjjön hát most egy elgondolkodtató kérdés: ha te ültél volna Salamon Tornácán háromezer társad mellett, mit hallottál volna te abból, amit a tizenkét ember elmondott?

Vagy felteszem másképp e kérdést: ha egyike volnál a tizenkét apostolnak, te miről beszélnél az előtted ülő háromezer léleknek?

Ne is próbálkozz a válaszadással, mert a helyes válasz megdöbbenítő. Amiről ők beszéltek az összejövetelek során rossz fényt vet bármelyik XX. századi szolgálatra, melyhez neked bármi közöd volt.

Először lássuk miről *nem* beszélt a tizenkét apostol.

Egy biztos. Nem álltak elő azzal, hogy apró prédikációkba foglalják az emberekkel való jó viszony fenntartásának fontosságát, sem a bűn tiltását vagy a jóság hirdetését. Ez egyértelmű. Meg vagyok győződve, hogy a számodra kedves tanaidról sem beszéltek, sőt hittételi alapkövetelményekről sem szóltak. Nem tárgyalták a Héber tekerceket sem. Tulajdonképpen nem kezdték meg komolyan a tanítások rendszerezését vagy osztályozását, ez majd csak a pünkösd ünnepe utáni századik évben fog megtörténni. (Sőt, mondhatnám, hogy csak használt volna a gyülekezetnek, ha ez soha *nem* történt volna meg.) Így az első századi gyülekezet lassan egy élő realitásba torkollott, mely nem rendszerezett hitelveken alapult.

Abban is biztosak lehetünk, hogy a mai kedvenc vitatémák közül egy sem szerepelt a Salamon Tornácán elhangzott beszédek között, mint: hogyan imádkozzunk, hogyan tegyünk bizonyosságot, hogyan győzedelmeskedjünk a bűn fölött, hogyan tanulmányozzuk az írásokat, stb.

Természetes volt *mindenki* számára, hogy tudták mit csinálnak. Tanították az Írást! Miért, hát nem ugyanazt tették, amit Isten minden embere tesz? Bevezették a népet az Írásba. *Mindenki* tisztában volt *ezzel*.

Dehogyan!

Az *apostolok nem* az Írást tanították.

„Viccelsz!” - mondanád.

Szó sincs róla!

Mi több, a valóság az, hogy az első századi keresztyének *nem* tanulmányozták az Írást! Legalábbis nem úgy, mint ahogyan azt ma teszik.

(Biztosan találni fogsz egy irományt, amely azt állítja, hogy valaki kiállt a hallgatóság elé és tanította nekik az Írást. De soha az első század folyamán nem láttak az emberek „Bibliatanulmány”-hoz hasonló irományt. Esetleg egy versszak, melyet az Írásból kölcsönöztek, kontextusként, megindokolhatja e tevékenységet, de az ősi gyülekezet - elejétől a végéig elutasítja e megközelítést!)

Következők a tények: hozzávetőlegesen 80%-a a Római Birodalom lakosságának *nem* tudott írni-olvasni! Így az első századi keresztyének körülbelül 80%-a nem tudta tanulmányozni az Írást. Hozzá kell tenni azt is, hogy a hívők többségét szegények alkották, így szinte egyikük sem tudott olvasni és az írástudatlanok száma még ennél is magasabb volt.

Ma Jézus Krisztus követői közül több mint 90 % tud olvasni, de nem követek el hibát, ha azt mondom, hogy közülük 99,999%-nak halvány fogalma sincs arról, hogyan *tapasztalhatja* meg mélységesen Krisztust.

Hozzá kell tennem továbbá, hogy természetesen az első században nem léteztek nyomdák. Felfogod mit jelent ez? Az Írás minden másolatát óriási nehézségekkel készítették el, nagyon lassú és drága folyamat során, ugyanis kézzel másolták azt. Egy város boldog lehetett, ha a zsidó Szentírás egy teljes másolatát birtokolhatta. Az egyedüli hely, ahol hozzá lehetett férni azon bizonyos Íráshoz a zsinagóga volt és az ottaniak egyáltalán nem voltak elragadtatva a gondolattól, hogy a tekerceket Krisztus követőinek kellett volna átadni.

Vitathatatlan tény, hogy az ősi gyülekezet nem férhetett az Íráshoz. Nem, kedves olvasó, azok az apostolok nem álldogáltak Biblia tanulmányokkal kezükben a hallgatóságuk előtt nyolc éven át. (Tulajdonképpen páran közülük tudtak csak olvasni!) Ugyanúgy nem fogod megtalálni a háromezer hívő egyikét sem később a nap folyamán Bibliatanulmányi órákon.

De egyik tény sem az igazi ezek közül, hiszen még ha tudtak volna olvasni, ha bőséggel jutott volna mindenki számára Írás, ha az apostolok mind tanult emberek lettek volna, akkor sem töltötték volna idejüket Bibliatanulmányozással.

Elvárni azon férfiatól, akik Salamon Tornácán az emberek elé álltak, hogy a zsidó hitvallást tanítsák, olyan lenne, mint elvárni az első Marson járt embertől, aki visszatér a Földre, hogy sajtó konferenciáján beszédet tartson rakétájának üzemanyag fogyasztásáról!

Az Írás tanításának ötlete soha nem fogant meg gondolatainkban!

Egyedül a XX. századi gondolkodásmód terel erre az útra.

Nem akasztottak a falra egy nagy táblát, hogy magyarázatot adjanak Ezékiel tekercsiről vagy a „Medvék szemgolyói és farka a Dániel tekerceiben.” Ami még biztosabb az, hogy a gyülekezeti helyen egybegyűltek olívbogyók magvaival dobálták volna meg az apostolokat, ha ezzel próbálkoznak. A hívők összegyűltek, hogy egy és csakis egy dolgot halljanak és az apostolok csak arról az egy dologról voltak hajlandóak beszélni.

Hogy mi volt az?

Te magad is választ adhatsz e kérdésre. Ha visszatérhetnél azon napok egyikébe és új megtért lennél, ott ülnél az ősi tizenkét apostol lábainál, te mit hallgatnál szívesen?

Más szemszögből. Ha eltöltöttél volna négy évet, napi 18 órában az Istennel való együttéléssel, te miről beszélnél?

A tizenkét apostol Jézus Krisztusról beszélt! Éjjel-nappal. Ez volt minden, amit hallhattak tőlük a hívők. Jézus Krisztus. Ők mesélték el Jézus Krisztus életét, vagyis az Evangéliumokat. Keresve sem találtak volna jobb *témát*. A mai keresztyénség hangsúlya „az Írás ismerete, tudása”, és e dolog mögött a mai mentalitás rejtőzik. Ez az első és legfontosabb dolog, amire az új hívőket megtanítják. E gondolat mely ural mindent, 200 éve született - elég régen ahhoz, hogy tanulságait leszűrjük.

Kedves olvasó, ha valaha is *megismered* az Urat, egy mély, átható megtapasztalással, tisztán látni fogod, hogy a dogmák tanításának elvét az emberek találták ki, akik nemigen tudták valójában ki is Ő. Az emberek, akik igazán ismerték Krisztust, beszélni fognak Krisztusról. Azok akik nem ismerik... mindenféle érdekes, furcsa történeteket, jelentéktelen dolgokat fognak tanítani. Légy Te egy olyan ember, aki naponta, mélyen, áthatóan találkozik az Úrral és megtapasztalja az Urat, attól kezdve te is az apostolokhoz hasonlóan, ugyanarról fogsz beszélni, mint ők.

Az első században a hit fő hangsúlya: megismerni és megtapasztalni *Krisztust*. Eldöntheted saját magad, hogy Isten e két tény közül melyikhez ragaszkodik jobban.

Ez egy harmadik kérdéshez vezet. Mi a „győzedelmes élet” titka? Mit válaszolt erre a tizenkét apostol a háromezer hívő számára?

A választ ma sem kaptuk meg teljesen, sőt még álmodni sem álmodtak róla a keresztyének.

Hadd legyen elég egyenlőre annyi, hogy az apostolok beszéltek a Jézus Krisztussal való kapcsolatukról és ebben a témakörben rejlik a „győzedelmes élet” titka és a háromezer ember beleremegett a hallottakba.

Az Úrról való kinyilatkoztatás, melynek birtokában állt a tizenkét apostol, megérintett minden hallgatót és félelemmel töltötte el őket, azon csodálatos út megvilágításának következményeképpen, amelynek kezdetén álltak.

Ahogy véget ér a nap és a késői összejövétel is befejeződik, a tömeg szétszéled és mindenki hazafelé irányítja lépteit.

Jöjj, kövessük őket, mert a mai nap öröme nem ért véget.

Elhagyva Salamon Tornácát az utcákon sétálnak, a tanítványok dicsőítik Istent és énekelnek, beszélgetnek, nem tudván megállni azt, hogy ne szóljanak az aznapi dicsőséggel teli dolgokról, melyek az Úrral kapcsolatosak. Amikor hazaérnek örömmel telve köszöntik azokat, akikkel egy fedél alatt élnek. Csak ma reggel óta nem találkoztak, mégis meghatódottan üdvözlik egymást. Nyolc *egész* óra telt el azóta! Annyi minden történt ma! Mindenki egyszerre kezd beszélni. Dicsőítéssel átszótt vallomások hangzanak el. Mindenki próbálja elmondani másoknak, *amit* látott és hallott. Mondanivalójuk és örömük egy dolog köré csoportosul: a *napi* megtapasztalásokra. Nyíltan, természetesen és tisztán osztják meg azokat. Miért is ne? Hiszen az emberek, akikkel ezeket megosztják a legkedvesebbek számukra a földön..., *ezekkel* az emberekkel élnek együtt.

A vacsora elkészítése közben is énekelgetnek, cseverésznek és nevetnek. Miután elkészülnek, mindenki leül, hogy elfogyassa étvét és tovább folytathassa megkezdett beszélgetéseit. A levegőt beszövi a zajló élet érverése. Vallanak érzéseikről, dicsőítenek és énekelnek. A nap megtapasztalásai vegyülnek a pillanat hevületével és betöltik a helyiséget, mit valósággal eláraszt az Úr jelenléte. Aztán a vacsora véget ér, valaki hirtelen kenyeret és bort hoz be. A kenyeret megtörik, a bor kézzel kézre jár, ez újra örvendezést, boldogságot, dicsőítést és énekszót hoz magával.

Amint az éj leple aláhull, elkészítik fekhelyüket és lassan mindenki álomba merül az apró kacajok és örömteli dicsérek hangja is elcsöndesedik.

Észrevetted, hogy részt vettél egy *közösségi összejövetele*n? Attól kezdve, hogy hazaértetek, addig amíg ágyba bújtak, ugyanúgy ez is a *gyülekezet összejövetele* volt! Igen, ez volt a *fő* helyszín, ahol a gyülekezet összejövetelet tart, a házakban! Az összejövétel, amint azt te is láhattad, *teljesen* kötetlen volt. Mintha tizenkét ember ülné körül az Urat és beszélgetnének!

Íme! A gyülekezet megtanulta a tizenkettőtől, hogyan tartsa összejöveteleit, ahogyan az a tizenkét ember „tartotta összejöveteleit”, amikor az Úrral éltek. Ők találkoztak Vele, bár nem tudták valójában, hogy egy *összejövetel* részesei! Most már mindenki megismerte azon testi közelséget, amit a tizenkét ember ismert Krisztussal való együttélésük során. Azon összejövetelek (amelyek egyáltalán nem voltak összejövetelek), amelyet a tizenkét ember megélt, most járható utat jelentettek a közösség számára! Amit nekik jelentett Krisztust körülülni, most a gyülekezet számára ugyanazt jelentette az apostolokat hallgatni.

Jegyezd meg, kérlek, hogy bár a mai éjszakán kis csoportokban vannak a házakban, csak egy gyülekezet létezik Jeruzsálemben. Nem voltak kiválasztott, összeforrt vagy baráti alapon összeállt csoportok. Minden hívő, minden házból együtt alkotta a *gyülekezetet*, egy szeretetben összeforrt, elválaszthatatlan és dicsőséges közösséget.

Az otthonokban kialakult közösségek összejövetelei alkották az ősi gyülekezet *egyik* titkát. Ami a gyülekezetet oly egyedivé, csodálatossá, hitelessé és vonzóvá varázsolta pont a házi összejövetelek voltak Krisztus uralma alatt, felhőtlen boldogság közepette. (A gyülekezetnek vissza kell térjen ahhoz, ami Isten célja volt vele és olyan összejöveteleknek kell létrejönniük, amelyben semmilyen földi hatalom nem uralkodik.) Így nézett ki az ősi, első századi gyülekezet összejövetele! 2.000 évvel ezelőtt a hívek egy oszlopcsarnok védelme alatt gyülekeztek! És házakban! (Ide kell visszatérnie a gyülekezetnek..., le kell mondania teljesen a büszkén felépített egyház épületeiről, melyben ma találkozik.) Minden hívőnek megvan a maga tagadhatatlan joga, hogy részt vehessen egy házban, annak kis szobájában, emberi „vezetőtől” mentes összejövetele, ahol ez az illető nem tehet tönkre semmit, és itt részesülhet egy összejövétel kimondhatatlanul örömdetes környezetében.

Ez egy olyan megtapasztalás, amit pótolni semmivel nem lehet.

Így ért véget egy szokásos nap a jeruzsálemi gyülekezet életében.

Ha Isten irgalmas, akkor azok számára, kiknek szíve készen áll a Vele való találkozásra..., számukra, eljő ezen megtapasztalás napja!

GYŰLEKEZETI ÉLET ÚJ RUHÁBAN

Képzeld el egy pillanatra, hogy a pünkösdi ünnepe a huszadik században zajlott le! Vegyük például a múlt fejezetben olvasottakat és helyezzük át egy tipikus amerikai környezetbe.

A kezdethez vázoljunk egy modern, közepes nagyságú várost. Minden téren hagyományos, annyiban tér csak el, hogy egy ismert kiállító centrumban vagyunk. Évente egyszer vendégül lát egy híres, nemzetközi fesztivált, mely a világ minden részéről vonzza az embereket. Máskülönből egy átlagos város, bevásárlóközpontokkal, iskolákkal, egyházi épületekkel, belvárossal, lerobbant külvárosokkal és végeláthatatlan középosztályhoz tartozó házakkal, (3 hálószobás, 2 fürdőszobás, 2 televíziós háló, 2 autóval és egy csónakkal), rengeteg modern lakás, egy „felső tízezres” réteg a város gazdag részein, néhány sorház és egy egyetem. Made in America!

Most gondolkodj el ezen. Azért jöttél, hogy részt vegyél az éves fesztiválon. Külföldi vagy, szüleid ebben az országban születtek és nevelkedtek, de te már külföldön születted és nőttél fel. Beszél angolul, de idegen az akcentusod. Bár te még nem tudsz erről, nemsokára tizenkét emberrel fogsz találkozni, akik szintén ide utaztak, a fesztiválra. Ők egy közeli városból jöttek, (egy rossz hírű városból).

Az ünnepély megnyitó napja eljött! Isten elküldi Szellemét. Elküldi a Pünkösdiöt! Részese vagy a báméskodó tömegnek. Hallasz egy embert beszélni, egy embert, akit Péternek hívnak, és aki egyike a tizenkét idegen embernek. *Téged* megtérít, hogy higgy Jézus Krisztusban..., nem kevesebb, mint kétezerkilencszázkilencvenkilenc emberrel együtt... bementek. Másnap egy fontos döntést kell hoznod. Vajon elkapod a következő gépet, mely hazarepítene, vagy itt maradsz és elmélyülsz Jézus Krisztus ismeretében a másik hármezerszázötvenkilenc keresztyénnel együtt!

Aztán Péter, akiről 24 órával ezelőtt azt sem tudtad, hogy a földön él, sokkoló bejelentést tesz. Nem kér tőled semmit. Kijelenti! *Mindenki* marad! (Az apostolok mindig így beszélnek). Pontosan ezt kívánja a Te lelked is és eldöntöd magadban, hogy igaz követője leszel Jézus Krisztusnak, a többi kétezerkilencszázkilencvenkilenc hívővel egyetemben.

Most jönnek az apró részletkérdések, mint: hol fogsz aludni, mit fogsz enni. Hamarosan megtudod, hogy kb. ötven helybeli hívő felajánlotta e célra házait. Így, kb. hatvanan kell tömörüljétek minden egyes hagyományos 3 szobás házban és otthonossá kell tenned magad. A ház, amelybe érkezel túlszűfolt és felfordult. Matrac van a kezdedben és önszántadból felajánlod, hogy aludhatsz a száradó ruhák alatt is. Az emberek számára az étel a kis családi konyhában fog elkészülni, de téged ez nem érdekel, ugyanúgy, ahogy mást sem. Mert tettek az Úr.

Nincs kitelepülés vidékre. Semmi vidéki kúria. A körülötted álló világ cseppet sem változott, pontosan a modern civilizáció közepén állsz annak szennyezettségével együtt.

A következő dolog, amit megtudsz az, hogy a testvér, akinek házában laksz, el akarja adni a tetőt a fejedet fölül. Először pánikba esel. (Eltűnik a fedél a fejed fölül.) De hamarosan látod, hogy nemcsak házát, hanem csónakját, televíziókészülékét, 2 kocsiját, bútorait is eladásra kínálja. (A kocsi haszontalan, mert túl sok benzint fogyaszt, így eladja és inkább motorokat vesz helyettük.)

Hamarosan azt is hallod, hogy a többi hívő, aki a város lakója, szintén eladja mindenét, házaikat, kocsijaikat, hétvégi üdülőiket, egyszóval mindenüket. Te is ezt szeretnéd tenni! Így feladsz egy tengerentúli táviratot és megmondod családnak, hogy adjanak el mindent, ami a tied e földön, ők pedig csípjék el a következő ide induló járatot és jöjjenek!

A dolgok meglehetősen vaddá válnak e ponton. Elképzelhetetlen. Mindenki új perspektívákban gondolkodik: „*kevés* dologra van szükségem, ha eladom ezt és ezt, a pénz a közös kasszába kerül és így testvéreim egyre több szükségletét tudom kielégíteni. Nem lesz időm és kedvem tévét nézni soha többé. A golf eddig is csak haszontalan, idegeim csillapítója volt - nem lesz szükségem többé a klubokra, mert Jézus Krisztus az enyém!” És tényleg, mindenki elad mindent, földet, házat, bútort, motorkerékpárokat és háztartási gépeket. Minden, ami eddig a biztonságot jelentette, értékpapírok,

bankszámlák, spórolt pénz, elraktározott dolgok, biztosítások - felélésre jutnak. Minden mindegy. Új élet és új életforma kezdődik Jézus Krisztusban.

Soha többé senkinek sem lesz semmije ezen a világon, amitől magabiztos lehetne. Mindent elhagyta, ami előző életében fontos volt. Minden remény, amit a jövőbe vetettél, a biztonságról szóló álmaid teljesen a ködbe veszték. Most az Úrban hiszel és gyülekezetében. Ennek így kell lenni, semmi másod nincs. Az Úr, vagy az összeomlás. Jobb, ha Krisztus megmutatja igazságát és hűségét irántad, mert ha nem, akkor nagy bajban vagy!

Az Úr öröme kézzelfogható. Senki sem méltatja figyelemre azt, hogy az élet biztonságból átcsapott a szegénységbe. Birtokolják Jézust és ez megérte, - sőt!

Mellékesen megjegyezve nem túl sok pénz gyűlt össze az eladások során. Miért? Mert mindegyik tipikus huszadik századi ember fülig telt kétségekkel. Miután kifizettek mindent, a mérleg nemigen billent a sok pénz oldalára.

Hamarosan azon találsz magad, hogy munkát keresel. Bármilyen munkát. Gyári munkát, szobafestést, tanító is lennél, szakács, bármi, még segédmunkás is. Ez az egyik egyedi jellemvonása az *együttélésnek*: *mindenki* kap egy teljes munkaidéjű elfoglaltságot. *Mindenki*. Ez régimódi nagyvárosi munkahelyet jelent, nem pedig idilli vidéki munkakört. Boldogan figyeled amint férfiak és nők, akik viszonylag gazdagok voltak, dicsőítik az Urat, amiért kegyes volt hozzájuk és dolgozhatnak pincéreként, beosztottakként vagy számítógép kezelőkként. A munkahelyek nehéz fizikai munkát jelentenek, teljes munkaidőt és többé-kevésbé hagyományosak. (Senki nem vállal 3 órás munkát vagy napi munkát, cipőfényezést, ami mellett csak téblábol..., vagy ami mellett dicsőíthet naphosszat. Senki nem nyit nagy bolthálózatokat csak azért, hogy munkát biztosítson a többi állástalan testvér számára. Különböző is azok, akiket vezetői szívvel áldott meg a természet, most egyszerű munkásként úgysem fognak simán alkalmazkodni az új feltételekhez.)

És most, hogy senkinek nincs háza, hol fognak lakni? E gond megoldásával porrá zúzódik a huszadik századi életmód. *A gyülekezeti életmód mindig szétzúzza a társadalmi ranglétrát*. Régimódi életmódok ezek, a hagyományok örökségei igen sokra becsült szokások, de most *mind* feloldódnak a gyülekezeti életben. Minden társadalmi életre utaló nyom eltűnik egy éjszaka alatt. Pont most veszítetted el nemzeti kincseidet. Ezután teljesen más kapcsolatba fogsz kerülni a teljes nyugati civilizációval. Igen, ennyire forradalmi a gyülekezeti élet.

Mondhatnád, hogy ez túl sok, azonban gondolkozz, hogy az embereknek *ezt* jelentette, hogy Krisztus követői legyenek a gyülekezet történetének első éveiben.

És nagy szükség van e kép visszaállítására.

Nem léteznek ellenjavallatok a teljes elhagyásra. Az Úr soha nem akarta azt, hogy követői másként éljenek, amíg ezen a földön volt. A hanyatló keresztyénség az oka, mely a jelenlegi egyházi koncepció által egyre jobban terjed a vasárnapi istentiszteletek alatt, hogy a templomba járás az, amit a követőknek tenniük kell, ahhoz, hogy jó keresztyénekké váljanak.

Valahol, mindenkinek a lelke mélyén él a titkos gondolat, hogy másokhoz közel éljen. Az, hogy mindenki meglapuljon a saját házában a behúzott függönyök mögött szerte a városban, a hitetleneket idézi. Felejtsd el! Te csak a kétezerkilencszázkilencvenkilenc ember közvetlen közelében szeretnél élni, aki Jézus Krisztust ismeri.

Az Apostolok kutatják a várost. Létezik vajon egy olyan hely, ahol mindannyian élhetnének együtt? Vagy ha nem, néhány hely? Több mint valószínű, hogy van egy használhatatlan kollégium az egyetem mellett. Kb. ötvenen költözne oda. Azután van egy régi szálloda. Azután bére vesznek egy hatalmas villát, (amelynek 10 hálószobája van). Utána egy új lakásokból álló komplexumot bérelnek, amely még nincs elfoglalva. Utána egy zsákutcáról szóló szerződést írnak alá, amelyben az összes házat megveszik, (mindegyik 3 hálószobás lévén) és ezeket megtöltik a testvérekkel.

Egyszer csak egy eddig tipikus huszadik századi ház, 3 hálószobával már nem az ami volt a komplexumban. Mindegyik házban kb. húsz keresztyén lakik. Egész nap visszhangzik a hely a dicsérettől és az örvendezés kinyilvánításától. Ahelyett, hogy egy csendes utcakép tárulna szemünk

elé, ahol a polgárok meghúzódnak otthonaik zugában, az egész utca zajos a mozgástól. Mindenki egy meghatározott házban eszik. Az összejövetel más házban van. Az egész utca egy nagy „ház”.

Nagyjából ez van a szálloda környékén is, az egyetemi kollégiumban és a sorházak lakói között. Az összest megremegteti az Istennek szóló hálaadás szava.

Gondoltál már valaha 3 hálós házakra, amely igazi kővárnak bizonyul a modern civilizáció hagyatékaként? Pogányok találták fel azokat pogányoknak. Ma háromezres tömegek számára készülnek házak, majd elkészültük után tízezer ember felavatja őket, utána robotokként megvásárolják ezeket a házakat, elviszik bútorait, felteszik és behúzzák függönyeiket, elindítják a tévékészülékeket és nyugodtan ülnek ezek előtt a következő negyven év folyamán nap-nap után.

Ha áthaladsz egy ilyen lakóparkon, látni fogod, hogy olyan ez, mint egy fantomváros: ritkán látsz valamit, ami az élet jeleit mutatja! Ez a modern ember. (A modern pogány.) Ez nem a gyülekezet.

Mi más történik?

Mindenki lemondott az autókról: egy részüket eladták, egy részüket közösen használják. Minden reggel a munkába indulók használják a megmaradt autókat, ezekkel jutnak el munkahelyeikre, miközben énekelnek és dicsőítik az Urat! Akik otthon maradnak, tisztán tartják házaikat, füvet nyírnak, festenek, kocsit javítanak vagy rendbe tesznek ezt azt, barkácsolnak.

Mi más történik?

Nap közben bárki elmehet a kiállító terem mögé meghallgatni az apostolokat a város nagy parkolójában. Utána visszatérnek a kollégiumba, a szállodába, a lakóparkba, vagy a zsákutcai házakba, hogy újra megosszák az Úrban való megtapasztalásaikat, hogy dicsőítsék Őt, és együtt örüljenek.

A második napon előlről kezdődik minden.

Amit most olvastál nem más, mint az első századi praktika huszadik századi ruhába bújtatva. Egy ilyen kaland teljesen tönkretenné a tipikus amerikai kényelmes életmódját, mely látszólagos elégedettséget sugall - vagy az angolszász, ausztrál, kínai életmódot, teljesen mindegy! Nem láttad és nem próbáltad ki ezt az életmódot melyről olvastál, de tudod, hogy ezek a dolgok kipróbálásra várnak. Mindenkinek van lehetősége ezt megtenni, azokon kívül, akik féltik biztosnak hitt életüket.

Isten adta ezen kísérleti lehetőséget népének, azon céllal, hogy létrehozzon néhány *biztos pontot* a kezdeti körülményekben. A gyülekezet felhasználhatja ezen kísérleteket krízis állapotában. Mi több, Isten azt akarta, hogy a gyülekezet annyira feláldozza magát számára, hogy eladja mindenét, hívei együtt éljenek, elveszítve mindent és társadalmi szokásaik elhagyása természetes tényező legyen.

Igaz, hogy *nem minden* közösség élt együtt az első században. (Az ősi gyülekezetek nagyon eltérőek voltak és lebecsülték a sablonos cselekvéseket), de igaz az is, hogy az együttélést sokkal magasabb szinten üzték, mint ahogyan azt ma elképzeljük.

Az Úr várja, miként a Te lelked is, hogy ez a lenyűgöző kísérlet újra elkezdődjön. A kezdet az volt, amikor mindenki elvesztette mindenét. Az új kezdet hasonló lehet, és minden Jézust követőnek joga van ezen lehetőség kipróbálásához.

Sokat lehet beszélni arról, hogy elvesztesz mindent. Lehet, hogy Te is azt akartad valamikor, hogy érjenek véget a világi dolgok életedben. Hát, ha most elég erősnek érzed magad ehhez, akkor megpróbálhatnád a jeruzsálemi variációt. Biztos kúra. Hamar és hatásosan elválaszt majd a világtól!

Nem leszel soha többé az, aki voltál, hanem más, életed végéig tartó, életed legdicsőbb és legfantasztikusabb megtapasztalásában lesz részed. Megengeded az Úrnak, hogy behatoljon életedbe úgy, ahogyan azt senki más nem tenné.

És most térjünk vissza az első századi Jeruzsálem városába.

Néhány nappal a pünkösdi ünnepe után gyógyítási hullám öntötte el a várost. Valaki kitalálta, hogy aki beteg a gyülekezetből menjen el az apostolokhoz és azok meggyógyítják őket, felfedezés, mely még több elragadtatást és boldogságot fakasztott.

Ez az új felismerés ugyanakkor kiindulópontot jelentett a következő gyülekezeti taglétszám növekedésében.

A gyülekezet csak nemrég született és bár a szentek még nem heverték ki az ünnep izgalmait, Isten egy olyan megtapasztalást készített elő számukra, amely dicsőségében majdnem utoléri a Pünkösöd ünnepét.

AZ ELSŐ NÉGY ÉV

Pontosan délután három óra van.

A város összes boltjának ajtaja zárva. A délutáni áldozás ideje jött el, amikor ezrek gyűlnek a templomba. A sokaságban elvegyült Péter és János. A tömeg lassan halad előre, megmássza a magas templomlépcsőket és amikor az egyik ajtóhoz érnek Péter észrevesz pár embert akik visznek egy béna koldust. Előtte Péter hirtelen megáll..., valami felkavarja lelkét, hosszú időn át figyel az embert.

Mindenki ismerte e koldust Jeruzsálemben, így Péter is, a férfi élete nagy részét ott töltötte el, a templom ajtajában ülve (több mint 20 éven át). Mindenki, aki az „Ékes Kapu”-n áthaladt, látásból már ismerte őt.

Péter járt már vízen, látott halottakat feltámadni és a feltámadt Krisztussal vacsorázott! És most mégis, lelkében megmozdult valami. Péternek könnyű volt elképzelni, hogy e szerencsétlen embert meg lehet gyógyítani. A koldus ráemelte tekintetét és látva, hogy Péter őt nézi várta az alamizsnát, mire az így szólt hozzá: „Aranyom, ezüstöm nincsen, de amim van azt neked adom”. (Az Apostolok anyagi gazdagságát egy életen át üres zsebük képezte, így volt ez az első században is.) Péter kinyújtotta hát kezeit, megragadta a koldust és megparancsolta: „A názáreti Jézus Krisztus nevében, járj!” Félig segítve, félig önerejéből, egyrészt sokkos állapotban, másrészt hittel telve, a koldus felemelkedett!

Állt!

A szegény halandó csak állt a lábain, nem tudva mit is higgyen, de ha megállt lábain, lehet az is sikerül neki, hogy járjon. Megpróbálta. És sikerült! Nem is vesztegette többet idejét. Elkezdett le-fel járkalni a lépcsőkön, sírva, kiabálva és rászólva minden arra járóra.

(Péter egy kifelé forduló személyiséget gyógyított meg.)

A mi századunktól eltérően Péter és János azonban nem húzott hasznot e kivételes esemény következtében. A két ember bement a templomba, a koldus követte őket, de nem akart csendben maradni, állandóan kiabált. (A gyógyítás után ez az ember és az Apostolok eltűntek a templomból és hátramentek Salamon Tornácára, arra az összejövetelre, amit ők tartottak ott és már megtanulták azt, hogy az Úr csendben és *szérenyen* végzi a gyógyításokat. Egy csodatevést *soha* nem szabad dobra verjen az, aki elvégzi. Gondolj itt arra a módra, ahogyan *ma* a gyógyításokat végzik!)

De a koldus nagy felhajtást csinált. Végül is születése óta béna volt! És a templomban most próbálta ki tehetségét a futásban. Boldogságában majdnem megőrült. Miután a szaladgálást megunt, ugorni próbált és eközben nem fukarkodott azzal, hogy fünek-fának elmondja gyógyulása történetét. Hamarosan az egész tömeg, - kik a templomban voltak - látták őt. A hír szájról szájra terjedt és a sokaság Salamon Tornáca felé indult, hogy lássa ki az a két ember, aki ezt a csodát tette. (Lehet, hogy a koldus is akkor tartott velük az oszlopcsarnok felé.) A Tornác gyorsan megtelt kíváncsiskodókkal. Péter kihasználta az alkalmat, mint Pünkösöd napján és a tömegnek Jézust hirdette.

Százak hittek neki, ott helyben!

Időközben a gyógyítás híre eljutott a *templom vezetőségéhez* és kis mérvű pánikot keltett. Az első dolog, amit tettek az volt, hogy a templom védőőrségét hívták, majd a papokhoz és a szadduceusok némelyikéhez folyamodva behatoltak Salamon Tornácára, hogy letartóztassák az apostolokat. De túl későn érkeztek ahhoz, hogy megállítsanak egy megtérési folyamatot. Senki nem tudja, hogy hányan tértek meg azon a délután. Valaki felbecsülte a gyülekezetben lévő férfiak számát, ami mintegy öt ezerre emelkedett.

Ez volt a *második* megtérési hullám.

A templomi gondnokok nem tudták megállítani a megtérési hullámot, de letartóztatták az apostolokat, minek következtében a két ember börtönben töltötte az éjszakát. Lehet, hogy az apostoloknak volt egy megérzésük, hogy a gyülekezetet nem nézik túl jó szemmel a városatyák és a ma történtek igazolták gondolataik helyességét.

A következő reggelen Pétert és Jánost elítélték, a bíróság kimondta, hogy azon naptól kezdődően törvényellenes cselekedetnek minősül Jézus Krisztus hirdetése. Tulajdonképpen egy új parancsa volt a Szanhedrinnek, amely az egész város területére vonatkozott. Mindkét férfit megverték, megfenyegették és elengedték. De mielőtt elhagyták volna az épületet a két Apostol érthetően kihangsúlyozta, hogy eszük ágában sincs betartani e parancsot.

(A Római Birodalom összes népei közül az első századi hívők voltak a törvények legnagyobb tisztelői, természetesen csak akkor, ha ezek nem tiltották az Evangélium hirdetését! *Ezeket* a törvényeket ők mindig megszegették!)

Péter és János összehívta a gyülekezetet egy bizonyos helyre és elmesélték nekik mi történt, azonban félelem és szomorúság helyett a gyülekezet örvendezni kezdett, majd felszakadt lelkük mélyéről egy eget rengető ima. A Szent Szellem kiáradt az egybegyűltekre és az apostolok új bátorságot kaptak valamennyien, hogy a Jézus Krisztus nevében szóljanak. (Figyeld meg, hogy ezen események után nem a sokaság kapott lendületre, hanem az apostolok. A sokaság még mindig vesztegelt, sőt még az evangélium hirdetésében sem vett eddig részt nyilvánosan.)

Az evangélium hirdetésének egy erőteljes új hulláma érintette Jeruzsálemet!

Az új események hatására a gyülekezetet elárasztotta a megtértek *harmadik* hulláma.

Annyi hívő lett, hogy a gyülekezet ugyanabba a helyzetbe került, mint Pünkösöd után. Újra házakra volt szükség és nagy anyagi támogatásra.

Végül is szinte mindent előlről kellett kezdeniük, a gyülekezet nem engedhette meg magának a pihenést. Mégsem siránkozott senki: egy dicsőséges gondot jelentett ez nekik, másrészt egy új lehetőség bontakozott ki.

A megtértek egyike, József Barnabás nagyon gazdag ember volt és nagy vagyonnal rendelkezett. Látva a gyülekezet szorult helyzetét, Barnabás pénzzé tett mindent és a befolyt összeget az apostolokhoz vitte. (Több mint valószínű, hogy eladta otthoni birtokait, Cipruson.) Ez a csodálatos tett egy láncreakciót váltott ki, rövidesen mindenki eladta *mindenét* Krisztusért és azért a szorult helyzetért ami fellépett. Nem is kellett, hogy az apostolok sugallják e dolgot. Az embereket egyszerűen nem érdekelte az, hogy birtokukban legyen valami, azok akiknek még volt valamijük eladták és a pénzt a közösbe adták.

Ez volt a *második* alkalom, hogy mindenki eladta mindenét. Órültség. És hogy mindent az apostolok lábához helyeztek! *Érthetetlen!* Nagy pénzmennyiség gyűlt össze. (Ne tégy ilyet a huszadik században. Egy ilyen nagy összeg a mai emberek kezében..., amikor a mentalitás szerint minél nagyobb épületeket kell építeni, stb., nem lehet tudni, hogy hova jut a megspórolt pénz.)

Hogyan lehet ekkora bizalmat nyújtani valakinek, ekkora vak bizalmat? Természetesen ők apostolok voltak, de hiába, ez próbára tesz mindenkit. Honnan tudták az emberek, hogy ők megérdemelték e bizalmat? A válasz egyszerű: Krisztust választották, semmi közük nem volt a gazdagsághoz és tulajdonjogokat sem akartak vásárolni. (Az ősi gyülekezetnek *soha* nem volt tulajdona.) Bölcs emberek voltak. Nem birodalom alapítók. Valóban a pénz az apostolok lába előtt hevert és így lesz ez egész életük során. A legmegbízhatóbb emberek voltak a földön, akiknek ilyen nagy összeget lehetett adományozni megőrzésre. Egész életük folyamán semmijük sem volt és nem is akartak felhalmozni semmit. Találj ilyen embereket manapság..., ha ugyan léteznek még! Ezek az emberek *megérdemlik* a bizalmat!

Ebben a periódusban, amikor mindenki lemondott arról, amije volt, egy férfi akit Ananiásnak hívtak arra gondolt, hogy tervet készít amivel némi pénzre tehet szert. (Ő lesz az elrettentő példa arról, hogyan *ne* húzzunk hasznot a gyülekezetből.)

Amiknek munkahelyük volt, elhozták egész fizetésüket a közös alapba. *Utána* ezen összeg segítségével fedették mindenki személyes szükségletét. A gyülekezet tagjai ételt kaptak, és egy helyet ahol aludhattak. Amikor ezen alapkövetelményeknek eleget tettek, más szükségleteket is fedeztek. Ananiás terve egyszerű volt. Elhatározta, hogy az eladott birtok árának csak *egy részét* fogja odaadni az apostoloknak és azt mondja, hogy *mindent* odaadott. Így megtakarított egy keveset jövedelméből, mialatt a gyülekezet *minden* szükségletét fedezte, így kisebb vagyonra tett szert.

Ananiás végrehajtotta tervét.

Eszébe sem jutott mi történhet akkor, ha eljön az ajándékkal Péterhez és elmondja álláspontját. Péter lelke mélyen felkavarodott a hallottaktól. Pontosan látta mi van az ember szívében. Felfedte Ananiás bűnét és ez holtan esett össze a szemük láttán. Nem sokkal ezután Ananiás felesége Szafira is ugyanígy halt meg. Haláluk híre bejárta az egész várost. A lakosság megdöbbsent, attól a naptól kezdve mindenki a városból, hívó és hitetlen egyaránt tisztelettel vegyült félelemmel tekintett az apostolokra. Ugyanakkor Isten magas mércét állított tisztesség terén azok számára, akik ezután is közösségi életet élnek.

Ez az utolsó jel, amelyben két ember halt meg, amiért a Szent Szellemnek hazudtak, elhozta a megtérők *negyedik* nagy hullámát.

A gyülekezet száz hússzal kezdett, azután háromezerre fejlődött, utoljára ötezer lelket számlált és most ki tudja milyen nagy lett! (Eddig a gyülekezet nagyságát „sokaságban” mérték, de az utolsó hullám után más szót kellett találni. A gyülekezet most „nagy sokaságként” volt ismeretes. Más szavakkal senki nem tudta már számon tartani a nagyságát.) Salamon Tornáca zsúfolásig megtelt az újonnan megtértekkkel.

(Elégé furcsa, hogy az események után a vallásosak nem közelítették meg a Tornácot. Úgy látszik féltek e tekintélyt parancsoló sokaságtól. Mindezzel együtt a hitetlenek érdekes módon csak jókat mondtak a hívőkről, Jézus követőiről.)

Az események kezdtek soha nem látott méreteket ölteni, a városban erősödött ezen emberek befolyása. Minden nap egyre többen tértek meg. A *második* gyógyítási hullám pontot tett az ügy végére. Sok beteg ember gyógyult meg, több százan az apostolok keze által.

Ezen gyógyítások elhozták az *ötödik* hullámát a megtérteknek.

Megtörtént, hogy a gyógyító hullám híre eljutott a Jeruzsálem környéki lakók fülébe. Ezen városok lakói elhozták betegeiket, azért, hogy a tizenkét ember meggyógyítsa őket.

Úgy tűnik, hogy egyesek irigyekké váltak, azt mondhatták: „ha azok az apostolok azt akarják, hogy egy városban maradjanak, mi nem akarjuk elveszíteni Krisztus megismerésének lehetőségét. Ha a gyülekezet nem jön hozzánk, megyünk mi a gyülekezethez!”

Öt nagy növekedési hullám! Egymás után! A gyülekezetet mérhetetlen boldogság árasztotta el, szent félelem és várakozás. Szinte kívántad, hogy ott lehess!

A közösségi élet mindig csodálatos.

A hívők csoportja egyre nőtt, növekedett, és elhatározták, hogy maradnak és a gyülekezet tagjai lesznek, mely már oly hatalmas volt, hogy a „sokaság” és a „hatalmas tömeg” szavak már nem voltak elég kifejezők. A gyülekezet most „*sokaságok összessége*” volt. Számukat már nem is tudták.

Egy sor lenyűgöző kérdés állt előttük: hogyan nőtt meg ennyire az ősi gyülekezet?

Milyen *metódust* alkalmazott a gyülekezet e növekedés végrehajtásához? Mi volt az „evangelizációs programja”?

Semmi.

Négy eszköz segítségével érte el a jeruzsálemi gyülekezet e nagyságot: 1.) hihetetlen jelenségek, mint például a Pünkösöd, 2.) gyógyítási periódusok, melyek ilyen jelenségeket követtek, 3.) az apostolok napi szolgálata Salamon Tornácán és végül 4.) a házakban lévő összejövetelek, melyek sok embert juttattak el Krisztushoz.

Jegyzed meg, hogy nincs a gyülekezet életében olyan fogalom, mint: „lelkek megnyerése”, vagy „evangelizációs találkozások”. Ezek sokkal később jelentek meg (1.800 év múlva). A jeruzsálemi gyülekezet progresszív növekedése spontán volt és tervezetlen.

A gyülekezet kb. 4 éves volt ekkor és *tudjuk*, hogy *senki* a gyülekezetből nem hirdette az evangéliumot a nyilvánosság előtt, *kivéve* az apostolokat. Figyeld meg azt is, hogy a gyülekezetnek nincs ranglétrája, kivételes állásai, felépítése vagy szervezete. Csak tizenkét apostola, és több mint tízezer tagja!

Jeruzsálemben minden egy álomhoz hasonlított leginkább és egyedüli baj csak a helybéli írástudókkal adódott. A jó idők azonban a végük felé közeledtek, sötét felhők árnyékolták be a gyülekezeti élet eddig kristálytisza égboltját.

A Krisztus utáni 34-ik esztendő írjuk.

AZ ELSŐ GOND

Letartóztatták a tizenkét apostolt, bezárták őket és most az ítéletüket várják. Jó alkalom ez a zsidóknak, hogy életüknek véget vethessenek.

Az ügyet a Szanhedrin bírója fogja vizsgálni. (A Szanhedrin a Mózes törvényeivel kapcsolatos valamennyi vitás kérdésben hozott döntéseket, a legközelebb állt a zsidó törvénykezéshez a római megszállás ideje alatt, hetven tagja volt az elnökön kívül, aki a mindenkori főpap volt, tagjai a felsőbb papság, írástudók, vének és Jeruzsálem világi nemessége közül kerültek ki. Saját rendőrséggel rendelkeztek, amely letartóztatásokat is foganatosíthatott, azonban Jézus idejében halálos ítélet hozatalára nem volt joga, azt a római helytartónak meg kellett erősítenie - *a ford.*) A zsinat hetven embere látta, amint városukat feje tetejére állította ez a bizonyos Jézus Krisztus. Végül is ők kényszerítve vannak a probléma megoldására, ugyanis a vallásos rendet vissza kell állítani Jeruzsálemben. Lehet, hogy ennek elérése végett halálra kell ítélnék a tizenkettőt, úgy ahogy ezen emberek Urával tették, öt évvel korábban.

Miért van szükség ilyen szélsőséges megoldásra? Miért akarják megölni a tizenkét férfit? Vajon *vallásos* buzgalmukban teszik? Nem! Azért mert az események új fordulatot vesznek, ha az apostolokat nem állítják meg és akkor valószínű, hogy az egész város Krisztus felé fordul, hogy kövessék Őt. Mi történik akkor a Szanhedrinnel? Hatalmukat, befolyásukat elveszítik, *tisztségük* megszűnik.

Ettől féltek ők.

Az új irányzat melyet a tizenkét ember vezetett, valós veszélyt jelentett a zsidó vallásos rendszer számára. A tizenkettő számtalanszor megszegte a törvényt azzal, hogy folytatták a Krisztus feltámadásáról és életéről szóló Evangélium hirdetését. A törvény tiltása nem használt semmit. Az apostolok még elszántabbak lettek, mint bármikor. Mi több, ez a gyülekezetnek nevezett közösség nőttön-nőtt. Sőt, még Júdeából is hoztak mostanában betegeket, akik gyógyulást reméltek. A város már fulladozott ennyi látogatótól és egyesek még itt is maradtak közülük és a gyülekezet részévé lettek! A dolgok lassan kormányozhatatlanná váltak.

Eljött a pillanat, hogy végezzenek a tizenkét férfival és felszámolják a gyülekezetet. Jeruzsálemben minden hagyományokon alapult, mióta világ a világ, most azonban fenyegetően közeledett valami új, ami veszélyeztette a régi rendszer stabilitását. Az újat meg kellett állítani bármi módon a cél érdekében, mely nem más, mint a régi rend helyreállítása.

Kövessd a vallásos rendszert - *bármely vallásos rendszert* – akkor, amikor eljutnak erre a pontra, megkezdődik az üldöztetés.

A tizenkettőt a „Gabbatha Csarnokba” vitték, ahol kihallgatta őket a Tanács, a válaszok azonban nem voltak megnyugtatóak a vallatók számára. Mindenki bátran és önállóan beszélt, jóllehet a vád melyet ellenük emeltek halálukat jelenthette, Jézus Krisztus hirdetése és mégis arcukon a félelem nyoma sem mutatkozott. Mind a tizenketten ott álltak bíráik előtt és kihangsúlyozták, hogy tanításaikat folytatják.

A tiszteletre méltó Tanácsnak megvolt minden oka rá, hogy elhiggye, amit azok a férfiak mondtak.

Miért? Mert történt valami előző nap, ami alátámasztotta, hogy ezek az emberek tudják, miről beszélnek. A Szanhedrin tegnap börtönbe záratta az apostolokat és éjjel cellájuk ajtaja megnyílt..., egy angyal nyitotta ki azt! De ahelyett, hogy az apostolok elmenekültek volna a városból, mint azt bármely halandó ember tenné, az apostolok rögtön a *templomhoz* siettek, és *újra* Jézus Krisztust hirdették. Később az örök, akik a vár biztonságáért feleltek beszámoltak a történekről a Szanhedrinnek, a cella kinyitására - és utána - szégyenlősen hozzátették, hogy hol találtak rá a tizenkét emberre, ezen a reggelen. Nézd őket hát most, ahogyan kijelentik, hogy bármi történjék is velük, akár a haláltól sem félnek, de ha életben maradnak, akkor visszatérnek a gyülekezethez és újra megszegik a törvényt!

Ilyen törvénytörő magatartás mellett a Szanhedrinnek majdnem becsületbeli kérdést jelentett a halálbüntetésük és lehet, hogy *ki is eszközölték volna* a rómaiaktól, ha az egyik vén nem szól közbe. Ennek neve Gamáriel volt és akárhányszor szót kért, mondanivalóját figyelemmel követték. Ő a gyűlés felfüggesztését kérte, hogy döntést hozhassanak, véleménye szerint ugyanis ezt az új irányzatot az idő minden bizonnyal szétmorzsolja, így megszűnik létezni.

Gamáriel szavai mentették meg a tizenkét férfi életét, halálbüntetés helyett a Szanhedrin megelégedett egy igen kegyetlen botozással..., egyenként harminckilenc borzalmas korbácsütéssel.

Így történt, hogy az apostolok belekóstoltak az első szenvedésbe Krisztusé! Miután kivonszolták és jól megverték őket, a tizenkettőt visszavitték a Szanhedrin színe elé, de e borzalmas kín sem törhette meg bátor kiállásukat. Véresen, félholtra verve, de *változatlan* hittel túrték sorsukat és ezt tapasztalván a vallásos vezetők nem tudtak mást tenni mint megfenyegették, majd szabadlábra helyezték őket.

Ez volt Krisztus követőinek első meghurcoltatása, melyet Érte szenvedtek. Hogy az apostolok miként élték meg ezen napokat?

A kilátástalan jövőről mi volt a véleményük?

Akkor, amikor a tizenkettő elhagyta a bírósági szobát, kimondhatatlanul boldogok voltak. Végre méltónak találtattak szenvedni Urukért!

Jól érezték magukat.

Börtönben töltött idejük, az onnan való kiszabadulásuk, a halállal való dacolásuk, a verések, a fenyegetés, hogy többet ne beszéljenek Jézusról, pont a várakozások ellenkezőjét váltotta ki belőlük, ugyanis ők továbbra is eljártak a Tornácra, a házakba és még több bátorsággal beszéltek. Ezen események nyomaként - újra (*hatodszor* is) - meg növekedett a gyülekezet lélekszámban, a tizenkét izzó lélek zászlaja alatt sorakozva.

A legelfogultabb gyülekezeti becslések adata kb. tizenötezer hívőt mutat, valójában ez a szám a húszezer lélekhez közeli.

Mialatt ezek a felemelő események megtörténtek, az évek múltak, a gyülekezet immár öt éves lett.

Az első gond a gyülekezet életében ma már csak történelem. Az első üldöztetést *külső* tényezők okozták, vagyis a *vallásos* világ felől jött az. Most egy második probléma sor következik, azonban ez már a közösségből, belső tényezőkből fakad.

Kb. Krisztus utáni harmincötödik évet számláljuk.

HÉT FÉRFIU

Húszezer ember.

Gondolj mindennemű gondjaikra.

A közösségi életmódra.

Gondolj minden téren felmerülő problémáikra.

Csak tizenkét apostol van, aki mindezeket elintézzze.

Mindig voltak olyan apróságok, amelyek nem mentek jól.

Egy szép napon majd egy nagy gond merül fel..., és el is jött ez a nap!

Képzeld el, mit jelentene, ha húszezer ember közösségi életet szeretne élni. Be kellett szerezni és vásárolni a mindennapi élelmet, utána valahogy el kellett azt osztani és a húszezer szájat etetni. Az élelem beszerzése és elosztása az apostolok dolga volt - más, tengernyi felelősségük mellett.

Elsősorban a szolgálat volt feladatuk, így a közösségi élet szükségleteinek ellátása szabadidejükre maradt. Néhány dologban voltak segítségeik, de ezt a „segítség”-et egy olyan valaki kölcsönözte, aki véletlenül pont a közelben tartózkodott. Az apostolok soha nem tevékenykedtek „szervezetten”. Az egész „közösségi élete” a gyülekezetnek és minden más gond rendezetlenül hevert. Minden segítség önzetlen volt, és sokszor onnan jött ahonnan nem is várták. Az önkéntes tevékenység Isten házában igen értékes, mert legtöbbször egy szerető szív ajándéka az és tiszta segítőkészség ösztönzésére történik. Mindezzel együtt erre a segítségre nem számíthatsz mindig.

De minden rendben volt. Senki nem siránkozott - legalábbis hangosan nem. Végül is az apostolok emlékezetében élt még az, hogy milyen hanyagok, állhatatlanok és önfejük voltak - nem is olyan régen!

Így, a jeruzsálemi gyülekezet pont olyan volt, mint annak lenni kellett: szétszórt, kaotikus, szervezetlen, strukturátlan és rendszertelen, minden szükségét önkéntes apporttal oldottak meg. Kicsit bizarr volt, de mindenki úgy szerette azt, ahogy volt.

Például valaki önkéntesen tett valamit. Csodálatos! Túlléptek néhány nehézségen és megoldottak pár dolgot egy rövid időre. Néhány hónappal később abbahagyta az illető és senkinek nem szólt erről. *Hirtelen* minden rosszul ment. Mindenki csalódott volt és valahol haragudtak is az emberek. Utána mindenki elhatározta, hogy tesz valamit, amivel helyreállíthatja a dolgokat és minden kezdődött előlről. Egy testvér észrevette a kavargást..., melyet egy másik testvér okozott, akire nem lehetett számítani, gondolta, ő majd megoldja a dolgot. Így elvállalta ő a probléma megoldását. Eltelt pár hónap és ez az ember túlterhelte magát az elvállalt munkák súlya alatt, így összezsugorította őket! Szinte biztosan nem lehetett már számítani rá! Lassan összeomlott minden. Állandóan, évek során ugyanaz a történet. Mindenki rájött és levonta a következtetést, hogy ő sem volt túl jó. Mindenki megtanult egy leckét.

A gyülekezeti élet tulajdonképpen egy folyamat, mely megtanít az alázatosságra.

A gyülekezet már hét éve létezik anélkül, hogy szervezett..., vagy rendszerezett lenne.

Mindent összetartott a szeretet és megbocsátás, mégis kavargás volt mindenütt.

Ennek így kellett történni.

Végül is a dolgokat már nem lehetett figyelemmel követni többé. Lehet, hogy terjedelmük miatt, lehet, hogy az eltelt hét év miatt. Vagy az is lehet, hogy az Úr már tudta, hogy eljött a kezdet ideje..., azon *kezdeté...*, amikor újra pár embert kiemel majd, kik szintén kiválasztottak lesznek. Akárhogy is a gyülekezet hét éves történelme során felmerült az első nagy gond.

A következőképpen történt.

Néhány özvegyasszony, akik nem voltak jeruzsálemi születésűek, elkezdtek figyelni saját fejadagjukat és összehasonlították azt a jeruzsálemi özvegyek étel adagjával és nem tetszett nekik, amit láttak.

Lehet, hogy pár túlbuzgó jeruzsálemi fiatal akaratán kívül - kinyilvánította öntudatlan érzéseit, amikor az ételadagokat készítette.

Azonban a görögül beszélő özvegyek sutogni kezdtek, az elégedetlenség terjedt. Lassan megfertőzte az egész gyülekezetet és mint a Mózeszt pusztába követők között, amikor kitört az elégedetlenség, Isten kegyelme is apadni kezdett..., végül pedig megszűnt.

A zúgolódások mindig megállítják Isten előrehaladását.

De *nem* az a meglepő dolog, hogy Isten gyülekezetében is előfordul a zúgolódás, *hanem*, hogy *hét évnek* kellett eltelni, amíg ez megtörtént! (Azt hiszem ez *még mindig* világcsúcs Isten népének szeplőtelen együttélése terén!) Az emberek régen vagy akár manapság is ...lehetnek naivak. Nem hisznek abban, hogy azon drága és kedves emberek, akik egy közösséget alkotnak valaha is konfliktusokkal küszködhetnek.

Az igazság az, hogy ez bármikor előfordulhat. (Nincsenek kivételek.)

Istennek legyen hála, hogy akkor, amikor az első gyülekezeten *belüli* gondok előálltak, az *apostolok* készen vártak rá a megoldással. Újra visszatérünk az *apostoli* elhíváshoz, a probléma megoldásának

kulcsaként. Az *apostolok* gyülekezeteket építenek. Nélkülük ez az egész intézmény, melyet gyülekezetnek nevezünk, halálra van ítélve, még mielőtt az egész működni kezdene.

Lehet, hogy Te is szeretnéd kipróbálni a gyülekezeti életet, ahogyan az első századi hívők megtapasztalhatták. Elhited, hogy ez az amit akarsz és amire szükséged van, elhited, továbbá, hogy ez Isten céljának központi magvát képezi. Elhited azt is, hogy életedet adnád ezért. De a tapasztalat összegyűjtésének, annak, hogy egy csoporttal végül igazi gyülekezeti életet éljtek, annak igen kicsinyke esélye van..., meg kell értened, hogy ehhez *kezdetben* elhívott apostolokra lesz szükséged. Ilyen pillanatokban, melyeknek *el kell jönniük*, melyekben konfliktusok születnek, látni lehet az apostolkodás szükségességét. Mert az *apostolság a közösségi élet előhírnöke*.

(Ma létezik egy, a hívők között igen széles körben elterjedt felfogás, mely szerint a közösségi élet kezdődhet *spontán* módon is: hogy egy embercsoportnak nincs szüksége különleges segítségre, hogy „Isten felemelhet egy gyülekezetet, mely igaz *közösségi életet* él. Nincs szükség apostolokra, akik segítsenek ebben. Minden amire szükség van, az egy embercsoport, akik szeretik egymást, házakban összejöveteleket tartanak, az Írás szerint élnek, stb., és hamarosan gyülekezetük olyan lesz mint amilyennek lennie kell”. Igen, neked igazad van, egy ilyen csoport kezdődhet spontán is és nagyon jól működhet segítség nélkül... a *kezdetekben*. A csoportban uralkodó közösségi szellem lehet csodálatos. Talán lehet benne valami az igazi gyülekezeti élet fuvaltatából, de a következő dologban biztos lehetsz: a *Te kis csoportod nem lesz hosszú életű*, mert Isten soha nem fogja elfogadni ezt a spontán gyülekezetet. Akkor sem, ha az egész világon elszaporodnak ezek... spontán! Bármily furcsának tűnik is, a spontán gyülekezet pontosan... Isten akaratával ellentétes. Száz és száz csoport születik „házakban” minden év során és legtöbbszörben igen értékes és önfeláldozó fiatalok vannak. Megpróbálnak „közösségi életet élni” spontán gyülekezetet akarnak alkotni és kivétel nélkül sikertelenek maradnak. Ezek a csoportok újra bizonyítják, hogy ilyesmi tulajdonképpen nem lehetséges! Mindig jön egy *másik* csoport, amely megpróbálja ugyanezt, így elfoglalja az előző helyét. Ez utóbbiak meg vannak győződve saját sikerükről, hogy ők lesznek a kivételes eset, *akiknek* sikerülni fog. Gondolkozz azonban azon, hogy az *egész* első századból nem létezik semmi bizonyíték „spontán gyülekezetek” létezéséről. Mindig is *külső* segítségük volt! Mi több: ha nem lettek volna az apostolok azokban a kezdetet jelentő években, biztos lehetsz benne, hogy *még a jeruzsálemi* gyülekezet is szertefoszlik! A túléléshez szükség van *külső* segítségre, amely apostoli eredetű. *Most* találj egy ilyen segítséget *manapság*, ha tudsz! Hogyha nem jutsz el arra a szintre, hogy megértsd mekkora szükség van *apostoli* segítségre - akkor valóban komoly gonddal küszködsz! Ha pedig meglegszel kevesebbel is, összetört szívvel fogod végezni! És vigyázz amikor kijelented, hogy megtaláltad a segítséget! Sok ember van körülötted aki segíteni akar téged. Némelyek igen alkalmasak erre. Ők „látták a gyülekezetet”! De *nem* tapasztalták meg az együttélést hosszú évek során!!!

Hogy mik az esélyeid *arra*, hogy segítséget vegyél igénybe, ahogyan azt Isten adta az első században? Gondolkodj rajta egy keveset. Az egész század folyamán kb. húsz-huszonöt férfi volt méltó az apostoli megbízás elnyerésére. És ez a kevés apostol is nagy számnak minősül ahhoz képest, akik a *következő századokban* kerültek elhívásra az Úr által. Így próbálkozással, hogy kis csoportod részére megfelelő apostolokat találj nagyobb gondot jelent, mint gondolnád. Ebben a keresésben rájössz, hogy 1700 évig miért nem jött létre a gyülekezeti élet!)

Ezek a belső viszályok az apostolok tudomására jutottak, kik nyomban összeültek és megpróbálták gyógyírt találni ezen első problémára. Jobban megismerjük e tizenkét férfi gondolkodását, ha megvizsgáljuk döntésüket. Nagyon ésszerűen cselekedtek. A józan gondolkodás győzedelmeskedett e döntéshozatal során. Elhatározásukat nem törvénynek szánták. (Nem hoztak tucatnyi törvényt az emberek sérelmére. A törvények pedig *mindig* megállítják a viszályokat.) A döntés egyszerű volt. A gyülekezet létszáma már túl jelentős volt ahhoz, hogy az apostolok egyedül végezzék az eleség elosztásának gondjait. Következésképpen: valaki másnak kellett ezt megtenni!

Egy kézenfekvő megoldás! A tizenkettő először kidolgozta a részleteket, utána összehívták a gyülekezetet.

(Figyeld meg kérlek felelősségvállalásukat a gyülekezet történelmének e pillanatában. Ők felvállalták a gyülekezet *szolgálatát* és *gazdasági ügyeinek irányítását*! Egyedüli dolog melyet *nem* kívántak befolyásolni, a *házakban zajló összejövetelek* voltak. Ha egy közösség *fiatal* és ha jelen vannak

apostolok, akkor ők minden gazdasági terhet vállalnak, de légy biztos abban, hogy egy *igazi* apostol egy szép napon átadja majd a gyülekezet ügyeinek intézését másoknak. Sőt lehet, hogy elhagyja a várost. A házakban zajló összejövetelek mindig szabadok lesznek függetlenül attól, hogy ő jelen lesz-e vagy sem.)

Azon a napon, amikor a gyülekezet „egybegyűlt” azért, hogy megtudja az apostolok döntését, talán az első alkalom volt, hogy „gazdasági ügyek”-ről beszéltek. Az apostolok *hét* embert emeltek ki, hogy az élelem felosztásával foglalkozzanak. Az apostolok csak néhány tulajdonságra hívták fel a gyülekezet tagjainak figyelmét, amikor a feladatra alkalmas emberek kiválasztására került sor.

Íme ezen jó tanácsok.

Először is, régóta gyülekezeti tagoknak kell lenniük, azért, hogy kellőképpen ismerjék és becsüljék őket a többiek. Vagyis megállják-e helyüket munkájukban, megbízhatóak és tisztességesek-e? Ne legyenek lusták és képtelenek megtenni azt, amit elvárnak tőlük. Más szavakkal az embereknek *jó vélemény*nel kellett lenniük a kiválasztásra kerülő hét főről. *Másodszor*, legyenek telve hittel és a Szent Szellemmel. *Harmadszor*, bölcsenek és józan gondolatvitelű embereknek kell lenniük, hiszen a feladat elvégzése józan gondolkodásmódot igényelt.

Mialatt az apostolok mondanójuk végére értek, a tömeg izgatottan helyeselt. Helyben megkezdték a hét ember kiválasztását... De hogyan választottak ki hetet a húszezerből? Nem tudjuk. Azonban minden bizonnyal nem tanácsgyűlés összehívásával és nem is szavazás alapján.)

Hamarosan döntés született. Új összejövetelet hívtak össze. Az apostolok még nem sejtették milyen meglepetésben lesz részük. Egyenként a hét férfi elvonult előttük. (Kettővel közülük találkozni fogunk a következő fejezetek során. Egyikük egy bizonyos István nevet viselő férfi, másikuk Fülöp.)

Mindenki feszülten figyelt, mikor mind a heten ott álltak, s ekkor újra az apostolok kértek szót. A tizenkét ember olyat tett, mint *eddig soha senki* a gyülekezet történelme során. (Természetesen a gyülekezet ekkor hét éves történelemmel rendelkezett!)

Az apostolok áldásra emelték kezüket.

Ezen cselekedettel fontos dolgot közöltek. Lehet, hogy azon a napon ez egyik szent felelősségük átruházását jelentette, melyet ők Istentől kaptak. E naptól kezdve Krisztus *közössége*, (*Teste*), átruházott annak hét tagjára néhány különleges jelentőséggel bíró feladatot, mellyel a közösséget szolgálják ezentúl.

Egy érdekes kérdés merül fel most. Kik voltak a „*hetek*”?

Diakónusok?

Nem!

Vének voltak?

Nem!

Talán apostolok?

Nem!

Akkor kik voltak?

A válasz igen egyszerű: ők a *hetek* voltak. Sem több, sem kevesebb.

Ha az összejövetelek után odamentél volna egy apostolhoz és azt mondtad volna neki: „Péter, ezek az emberek *vének*, vagy diakónusok?”, Péter értetlenül tekintene rád és megkérdezné: „Kik a vének? És mit értesz diakónusok alatt?” Az apostolok soha nem is álmodtak ilyesmiről, *még abban a pillanatban* nem.

Vagy ha megkérdeznéd Pétert, hogy mi a vének feladata, és milyen tulajdonságokkal kell rendelkezni ahhoz, hogy valaki vén legyen a gyülekezeten belül, nem tudna választ adni. Sőt, ha a teljes meghatározását kérnéd az *apostol* fogalmának, hogy melyek az ő feladatai, azt válaszolná: „Halvány fogalmam sincs - mindaz amit tudok annyi, hogy én apostol vagyok! Amit teszek, az maga az apostoli elhívás”.

A gondolat a következő: a gyülekezet hét éves volt és senki nem álmodott soha a *vénekről*. Az új intézményben, a „gyülekezetben” addig a napig ez a szó ismeretlen volt.

Hasonlóképpen a diakónusokról sem hallottak, mert az, mint valamilyen *különleges* tisztség, szintén *ismeretlen* volt. Minden hívő *diakónusnak* számított, hiszen a kifejezés egyszerűen Isten *szolgáját* jelenti... szó, melyet akkoriban gyakran használtak. Mert minden hívő Krisztus *szolgájának* tekintette magát.

Lehet, hogy nehezen hiszed el, de az apostolok soha nem gondoltak arra sem, hogy egy napon olyan feladatkör betöltésére is szükség lehet, mint pl. „egyházi gondnok” fogalma. Arra sem gondoltak, hogy eljön a napja annak, hogy az emberek olyan ajándékkal büszkélkednek, hogy ők „evangélisták”! Mint ahogy arról sem álmodtak, hogy a gyülekezetnek *evangélistái* lesznek, és olyan emberekről sem volt szó, akiket „*próféta*” jelzővel ajándékoznak meg.

Igen, valamikor eljön majd egy ilyen nap. A gyülekezetnek lesznek ilyen szolgálói. Bár sok idő múltán, de lesznek! Most, hét évvel a Pünkösöd után még mindig csak két „rétege” volt a gyülekezetnek: az *apostolok* és húszezer hívő, (a húszezerből hétnek az volt a feladata, hogy a többi számára szétossza az eleséget). Vének, próféták, tanítók, evangélisták stb., mint feladatkörök ismeretlenek voltak.

Századunkban ezen egyszerű működési forma elképzelhetetlen. Ma az emberek az első századi krónikákat tanulmányozva a következő kérdésekre keresik a választ: „Kik a vének? Mi a feladatuk?” vagy „Ki a próféta? Mit tesz ez az ember?”

Amennyiben ennyivel megelégednénk, nem is volna nagy baj, de mi folytatjuk és tovább szőjük e gondolat menetét: „Nézd, ezek a vének feladatai. Vedd a listát, tanuld meg, majd menj és tedd a dolgod”. Elég rosszul hangzik, de az emberek *még ezzel sem érik be*. Elkezdnek egymással foglalkozni. „Még lehet, hogy *ő* egy próféta!”, „Ha *te* evangélista vagy, akkor ezt és ezt kell tenned!”

Elfog a szájalom!

De eljön egy *nagyobb* tragédia is, mégpedig az, amikor századunk hívői pl. azért gyülekeznek, hogy „Új Testamentumi gyülekezetet” alapítsanak. Először házakban tartanak összejöveteleket azzal a hittel, hogy az igazi gyülekezeti életet élük és ekkor önkéntelenül felmerül bennük a gondolat, hogy a csoportnak vénekre van szüksége (pedig nincs). Reményekkel vannak telve, hogy az Úr hamarosan, spontán módon, evangélistákat, prófétákat, stb. emel közülük, - pár *hónap* leforgása alatt! (Az Úr ezt nem teszi meg. Mert ez teljességgel lehetetlen.) Minthogy azt látni fogjuk, *tizenkét évnek* kellett eltelnie ahhoz, hogy ilyesmi előfordulhatott Jeruzsálemben..., és ehhez olyan éveknél kellett eltelniük, melyek telve voltak megtapasztalással, küzdelmekkel. Ugyanakkor a tizenkét apostol segített a gyülekezeti élet működésének fenntartásában. Lehetetlen, hogy a vén cím elnyeréséhez napjainkban *kevesebb* idő kelljen, főként amiatt, hogy a gyülekezeti élet megtapasztalása igen távol áll attól amilyen az ősi gyülekezeti élet volt. Időre lesz szükség, nagyon sok időre azért, hogy mindenki láthassa a *gyülekezetet*, amint *önmaga* tudatosan formálja vénjeit, prédikátorait stb. A keresztyénség mai helyzete annyira nem felel meg annak, ami a teljes értékű vének megszületését elengedhetetlenné tenné, amilyen távol állt attól a jeruzsálemi gyülekezet a kezdetekben.

A gondolat a következő: a gyülekezeti élet alakítja ki az embert először, *az ember kijelöli a tisztségeket*, nem pedig fordítva. Amint az első századi gyülekezet története kibontakozik, látni fogod amint a Szent Szellem és csakis Ő, kiemeli az embereket, feladatokat ad nekik, munkát és áldást bocsát rájuk. Kezdetben *ők* sem tudták, hogy a Szent Szellem áldása kíséri őket és, hogy feladataikat Tőle kapták. A kiválasztottak *tudtukon kívül hordozták az áldást, és végezték a rájuk szabott feladatokat*. A dolgok melyeket tettek, az amik ők voltak, cím nélkül, dicsőség nélkül és kimondatlan elismerés nélkül, szinte magától értetődőnek vették az emberek. Utána, hónapok és évek múltán, amikor belejötték a tevékenységi körük ellátásába, az apostolok tanácstalanul álltak az előttük lejátszódó, számukra megoldhatatlan történések fojtogatásában. Végül megértették, hogy a Szent Szellem *újabb* cselekedetet hajtott végre. Megáldott emberekkel, betöltésre váró tisztségekkel ajándékozta meg a gyülekezetet. Az apostolok megértették, hogy Isten terveiben több tisztség szerepel a közösség életében az apostoli megbízás mellett. Valószínűleg meglepődtek, mikor ezt felfedezték.

De hogyan jutottak erre a következtetésre? Hát *semmiképpen* sem könyveket olvasva erről.

Akkor hogyan?

Látva azokat, akiknek e tisztségeket adományozta. Látva az adományokat! Látva az embereket, amint *éltek* az adományokkal. Akkor értették meg igazán, amikor a megáldott embereket maguk között, a hétköznapi problémáinak megoldása közben figyelhették meg.

Miután ezek a rendkívüli képességekkel felruházott emberek sok *évet* töltöttek a gyülekezeti élet megtapasztalásával, jóval *később*, hogy a Szent Szellem megáldotta ezen embereket és hagyta, hogy az általa adományozott tudás teljes mértékben kibontakozzon, adománya már működőképes volt, amikor az Apostolok megértették, hogy Isten áldást és tisztségeket küld gyülekezetének. Csak most kezdték el az apostolok a munkát: milyen címmel illessék ezeket az embereket. A cím - a név - csak olyasvalami volt, ami leírta a férfiak tevékenységi körét, melyet *ez időig* is folytattak, a név melyet viseltek hordozta mindazt, amit a Szent Szellem ajándéka *tett* lelkükben!

Az apostolok biztosan nem írtak listát, melyet ezen férfiaknak nyújtottak volna át, mondván: „Nézd, ide leírtuk mindazt ami a vének feladata. Tedd, amit itt ír. Itt pedig az áll, hogy mi az evangélista feladata, ezért te tedd ezt és ezt.” Nem, azért, hogy megértsd mit jelent a vének fogalma, azokra kell tekintened, akiket a Szent Szellem tett azzá. A lista úgy készült, hogy *megfigyelték* ezen emberek cselekedeteit.

Még egyszer: mindez, ahogyan azt látni fogod, *tizenkét* évet vett igénybe - tizenkét apostol segítségével - ne felejtse el!

Immáron megértvén ezt, érezhetjük, hogy mi még a kezdeteknél tartunk!

Az út kezdetén állunk! Mit kell tennünk napjainkban, hogy visszatérhessünk ezen alapfogalmakhoz? A válasz egyértelmű.

Az első lépés, amit tennünk kell, hogy vessük ki magunkból a sekélyes felfogásunkat. Hogy meglássuk mit jelent igazi vénnek vagy evangélistának lenni, először is az igazi gyülekezeti élet helyreállítását kell látnunk. *Ez az első lépés*. Nem szabad siettetned a „kinevezési részt”! Ha mégis elköveted ezt a hibát, *soha* nem lesz részed a gyülekezeti élet megtapasztalásában!

Sok évnek kell eltelnie. A Szent Szellemnek sok idő kell munkálkodásához... Mi több, a gyülekezetnek néhány megrázkódtatáson is át kell esnie! És csak akkor kezdődik meg a vének szolgálatának igazi megjelenése.

Utána a Szent Szellem felemel véneket, evangélistákat, stb., a gyülekezet által. És akkor mindenki hátradőlve állíthatja: „Ó, hát ezt jelenti véneknek lenni, hm, ez az evangélista dolga!”

Valójában ki hát az evangélista?

Ki tudja? Csak akkor kaphatunk erre választ, ha a gyülekezet életét visszaállítjuk! Más szavakkal a Szent Szellem ma is képes rá, hogy felemeljen ilyen férfiakat ilyen hivatalokat, elhívása mai is ugyanaz, mint az első században. A vének, próféták és evangélisták *Öbenne*, a Szent Szellem *bensőjében* rejtőznek. A Szent Szellem természetének része, hogy őket kiemlje. Ők tulajdonképpen *természetének* részei. De a Szent Szellemnek két dologra van szüksége, ugyanúgy mint az első században. Szüksége van egy *igazi közösség megtapasztalására és időre*.

Az igazi próféták és evangélisták áldásban részesült emberek, akik mindannyian egy kiforrt gyülekezeti élet gyümölcsei, nem szemináriumok, személyes tehetség vagy egyéni akarat folytán jutnak ide. A Szent Szellem volt az, aki az első század során megáldott és kiemelt embereket a gyülekezeti élet soraiból. Tragikus, de el kell ismernünk, hogy manapság megfosztjuk magunkat egy ilyen gyülekezeti élettől, melynek hasznos jelenléte azonban elengedhetetlen „alkotóelem.”

Akkor mi a valódi jelentősége a hét férfinak, akiket a gyülekezet kiválasztott, ha ők nem diakónusok, vének, evangélisták vagy tanítók? Ők az első bizonyíték, hogy ilyen kinevezések, ilyen tisztségek, ilyen emberek létezni fognak a jövőben és mégis sok időnek kell még eltelnie az első vének, diakónusok megjelenéséig.

Akárhogyan is, a gyülekezet kiválasztotta a hét embert, az apostolok áldásra emelték kezüket és ők nekikezdték az élelmzési gondok megoldásához, így a zúgolódások véget értek!

A gyülekezet visszanyerte nyugalmát. Még egyszer, utoljára - miután a belső feszültségek megoldódtak - a gyülekezet lélekszáma immáron *hetedszer* megszorodott!

Újra, pontosabban hetedik alkalommal is megtértek emberek, tehát mondhatjuk, hogy a gyülekezet egyre több főt számlált.

Minden bizonnyal állíthatjuk, hogy a gyülekezet jóval több, mint húszezer lelket számlál!

Ez utolsó létszámnövekedés után valami *új* dolog történt. Mint mindig, most is sok ember tért meg, de eltérően más alkalmaktól néhány, a Templomban szolgáló *pap* is megtért! Ez kulcsfontosságú pillanat volt a gyülekezet történetében, ami egyedülállóan példaértékű volt. Tulajdonképpen a papok megtérése közvetlenül és azonnal hatott a gyülekezetre.

Hogy mi volt az a behatás?

A hír, a papok megtéréséről Krisztushoz pánikot keltett Jeruzsálem vallásos rendszerében, a Szanhedrinen belül az érzelmek viharossá korbácsolódtak.

A vallásos rendszer bármikor manipulálhat egy új mozgalmat, amíg ez csak egyszerű emberekből áll. De amikor ez az új gyülekezet vonzóvá válik a vallásos *rendszerben* élők számára, kiragadván embereket *soraiból*, akkor valaminek történni kell. Egy megtorlás körvonalai bontakoznak ki lassan.

(E pillanatban a gyülekezet örült annak, hogy zsidó papok tértek meg és Krisztus követői lettek, mégis évek múlva ezek a papok még sok rosszat fognak hozni a gyülekezetekre. De ez már más történet.)

Amint a Szanhedrin megtudta, hogy papok tértek meg, el is kezdte szőni sötét terveit a gyülekezet eltiprásáról.

Íme egy újabb feloldása a *hetek* „*tisztségének*”: *tevékenységük nem volt hosszú életű!* Látod, az eljövendő meghurcoltatás miatt mely a küszöbön áll, ők nem sokáig gyakorolhatták munkájukat. Rövidesen egyikük meg fog halni, a többi hat pedig elhagyja majd a várost. A nekik szánt feladatot nem tudták végezni még egy évig sem. Így levonva a következtetést elmondhatjuk, hogy a hetek nem voltak presbiterek, ahogyan azt sokan feltételezték. Ők egyszerűen csak a hetek voltak.

A gyülekezet óriási átváltozási folyamat kezdetén áll. Egy nagyon kemény üldöztetés veszi kezdetét a jeruzsálemi közösség ellen. A gyülekezet történelmének legsötétebb pillanatai következnek.

Lássuk hát mi robbantja ki e tömeges pusztítást.

Tiberius uralma a vége felé közeledik, kormányzása a birodalom felett huszonhárom évig tartott. Helyébe Gaius Caligula lépett a trónusra. És Te kedves olvasó, megismerkedsz két férfival, akiknek emléke sokkal mélyebben bevésődik gondolataidba, mint e két császár neve együttvéve.

Krisztus utáni 37. évben járunk.

KÉT TITÁN

Hamarosan az első század két legkiválóbb egyéniségének vitájába kapunk betekintést. E vita központi témáját a gyülekezet képezi, ami a jelek szerint veszélybe sodródott, mondhatni a teljes összeomlás fenyegette.

Figyelemmel kell követnünk a két ember cselekedeteit, mert a későbbiekben ők fogják a jeruzsálemi gyülekezet történetét nagymértékben befolyásolni.

A két fiatalember egyike István, ki megtérésekor huszonöt éves volt, most kb. 33 éves lehet, egyike a hét férfinak. Eddig nemigen hallottunk róla, mert csak „tétlen” éveit élte a közösségben, s csak ezután kezdett kiemelkedő szerepet vállalni.

A másik férfi, Saul, aki hitetlen.

Érdekes dolog, hogy a legtöbb férfi az ősi gyülekezetből nem lett Isten igazi kiválasztott edénye, amíg el nem érték a 35. - 40. életévüket. Az I. században élő hívókra az igen hosszú felkészítési idő volt jellemző, mely időszakban gyakorlatilag jelentősebb dolgokat nem vittek véghez. István kétség kívül az ősi gyülekezet egyik legkiválóbb személyisége volt. Ő volt az *első*, aki kiemelkedett az apostolok után, szinte mindenben hasonlított hozzájuk. Istvánnak az egész egyháztörténelem időszaka alatt még

kevés párja akadt. Ezzel együtt ő is hosszú tétlenségi perióduson esett át anélkül, hogy felfigyeltek volna rá.

Akkor mi formálta Istvánt? Ez felkavaró kérdés!

Ő idegen volt Jeruzsálemben. Mindamellett, hogy zsidó volt, a Szent Városban idegennek minősült, hiszen Júdeán kívülről származott és a júdeai zsidóktól eltérően ő a görög és római civilizáció keblén cseperedett fel. A jeruzsálemi útjának köszönheti, hogy megismerhette Krisztust... és a gyülekezetet. Így volt alkalma hallani Pünkösöd napján Péter beszédét, minek hatására Krisztus követőjévé vált és megtért. Azon a napon István csak egy ismeretlen volt a tömegből, de ő szerelembe esett Urával. Ez a szerelem volt a kiindulópontja annak az átváltozásnak, mely bensőjében lezajlott az utóbbi nyolc év leforgása alatt.

Melyek voltak azok az elemek melyek közrejátszottak átváltozásában?

Az első már megtérésének napján megjelent. *Bemerítettett...* kettőezerkilencszázkilencvenkilenc emberrel együtt! (Jegyezd meg kérlek, hogy nem beszélt nyelveket és felsőbb hatalomtól sem kapott erőt, valamint az Evangéliumot sem hirdette, hiszen ilyet senki nem tett a háromezer lélek közül.)

Rögtön ezután Istvánt megérintette a második nagy megtapasztalása is. Lemondott mindenéről: házáról, barátairól, családjáról és munkahelyéről azért, hogy Jeruzsálemben maradhasson. *Eladott mindent és elhagyott mindent*: oda jutott, hogy semmilyen tulajdona nem maradt. Ez volt az első lépés, a földi javaktól való *önkéntes megválás* és döntése egy „életre szolt”. Úgy járt a földön, ahogyan azt Ura tette, nem lévén semmije.

Harmadsorban István elmélyült a gyülekezet *testének* életében - közösségében.

Összefoglalva, elmondhatjuk, hogy István meghallgatta a mennyek országának evangéliumát. A *semmivel* kezdte, egész idejét és életét odaszánva Urának csakhogy megtapasztalhassa az Ő valóságát.

Mindez új életének első két napján történt.

A negyedik fontos dolog István életében az volt, amikor pár tucat hívővel egy házba költözött, amelyet otthonának érezhetett. Minden, amit magáénak mondhatott nem volt más, mint két négyzetméter padló, valakinek a házában! Itt kezdte el ő azt a kalandos életet, melyet a *közösségi életnek* nevezünk. (Semmi nincs ehhez hasonlatos.) Ez volt az egyetlen kiváltság, amelyet István megélt azon dicsőséges napokban, melyek felejthetetlenek a gyülekezetek kezdetének idején. Ezen feltételek között tanulta István megtapasztalni az Urat... *másokkal* együtt. Ez járult hozzá ahhoz, hogy emberi maradjon miközben az istenit tanulta! Tehát István életének fontos tényezője volt a közösségi élet. Más szavakkal a legjobb megtapasztalás volt melyet Isten mutatott, hogy az embereket szembeállítsa önmagukkal, ugyanakkor segítse őket Krisztusban való megérésre.

Mi következett ezután? István minden nap elment a gyülekezőhelyre és az apostolok lábai elé ült. Másokkal együtt hallgatta tanításukat és izgatottan figyelte Krisztus gazdagságának végeláthatatlan kibontakozását. Krisztus mélységeiről hallott majd a gyakorlati megtapasztalásokat ismerte meg Ővele, mely által az Ő dicsőséges gazdagságába jutott el. Az apostolok Krisztust nagyon természetesnek és kézzelfoghatónak mutatták be.

Figyelembe vehetünk egy másik dolgot, melyet szintén itt tanult meg. Alázatot és tekintélyt. Megtanulta a tekintély tiszteletét és látta az apostolokat, akik kezükben tartották és gyakorolták tekintélyüket, de alázatban és szelíden. Így tegyük hozzá István életéhez a közösségi élet alatti megtapasztalásokat és az apostoli tanításokat. Egy héten hat napon át esténként hazatért Salamon Tornácáról egy túlsúfolt házba, azért, hogy találkozhasson testvéreivel.

Ott újra magáénak érezte mit jelent Jézust követni másokkal egyetemben, velük átélhette azt az örömet, melyet az otthonokban lévő összejövetelek fakasztottak. Lassan-lassan István megtanulta egyedül és közösségben egyaránt megtapasztalni Krisztust, ezáltal *gazdagodva*.

István tett még valamit azokban a napokban: egyre több hibát követett el.

Sokszor inába szállt a bátorsága, lehet, hogy naponta szembekerült a rá váró leckékkel, azzal, hogy kipellengéreztek, megtörték, vallomást csikartak ki belőle, meg kellett bocsátania másoknak,

alkalmazkodnia kellett, viselkednie, másokra vigyáznia, sőt néha szégyellte magát amiatt, hogy mások alázatát kell elviselnie. Később mikor *újonnan* megtért testvéreivel volt dolga, megtanulta mi a szájalom, egyenesség, szelídség, megértés, az, hogy megértsen és buzdítson másokat. István megtanulta mit jelent emberségesnek és alázatosnak lenni.

Néha-néha István, mint bármilyen más újonnan megtért, *tudta...* soha nem lesz tökéletes. De mindig volt valami különleges azon sötét napokban is: testvérei, akik bátorították, felemelték és segítették őt a folytatásban. Ez volt egy része mindazon szépségnek, melyet az ősi gyülekezet tartogatott mindenki számára és tulajdonképpen ez volt a nagy titka működésének.

A gyülekezetben sikeres lehetsz, mert a keresés, a tökéletesség utáni vágy elérése... közös célkitűzés.

Még egy megfigyelés. Ő fiatal volt, ez idáig *nem* szolgálta az Urat és ez fejlődése szempontjából nagy előny volt. Miért nem indult hirdetni az Igét? Miért *töltötte tétlenségben* fiatal éveit? Miért nem jelölték ki munkálkodásra az apostolok? Lehet azért, mert emlékeztek, hogy négy év alatt, míg Jézus mellett éltek, ők is csak tizennégy napot töltöttek teljes és aktív szolgálattal!

Talán a keresztyénség legnagyobb tragédiáját az a szokás okozza, mely szerint buzgó fiatalokat állítanak Istennek áldozott teljes szolgálatra, ez a gyakorlat az első században ismeretlen volt. Ez tör össze emberi életet. (Hogyan lehetséges, hogy valaki ismerje Krisztust, az Ő teljes mélységében huszonevésen?) Előbb vagy utóbb az emberek életét tönkreteszik.

Nincsenek kivételek.

István várakozott, Istennek legyen hála! Íme röviden azok az előnyök, melyekkel a fiatal hívő, István rendelkezett:

- 1). az apostolok szavai és az általuk hordozott tekintély alatti közösségi élet megtapasztalása,
- 2). A házi összejöveteleken való részvétel,
- 3). Krisztus megtapasztalása a gyülekezetben belül, ahonnan testvérei bizalmuk jeléül kiemelték,
- 4). az egyre mélyebb megismerése Krisztusnak, a közösségi élet megtapasztalásának, a nap folyamán... anélkül, hogy tönkremennének abban, amit „Isten szolgálatának neveznek 24 órából 24-ben”.

Lassan megtanulta, hogy Krisztuson keresztül éljen, aki őbenne lakozott. Így Krisztus nőttön-nőtt Istvánban. Nap-nap után látni lehetett, amint az Úr beleszótta szent természetét e hétköznapi emberbe. Az újonnan megtért ifjú megváltozott és kiteljesedett. Az évek múlásával István egyre mélyebben kezdte megismerni az igazi megtapasztalását Krisztusnak.

Látván e csodás dolgokat elmondhatnád, hogy a *huszadik századi mintához* képest... István visszavonult volt. Soha nem tett csodákat, *nem* „ment világgá hirdetni az Evangéliumot” - mégis a Pünkösöd tanúja volt! Megtapasztalta a pünkösödöt, azon a napon, amikor lezajlott. Mindenki tudja, hogy aki megtapasztalta ezt, égi erővel lett felruházva. Utána el kellene indulnod és feje tetejére állítanod ezt a világot? Ő *nem* ezt cselekedte. Ott volt Pünkösöd napján, mégsem ment sehova. Nem létezik semmilyen bizonyíték, hogy ő, vagy a háromezer ember bármelyike - *kivéve a tizenkettőt* - Krisztusnak próbált volna lelkeket nyerni, vagy csodákat tett volna, illetve üzenetet közvetített volna. Még az apostolok sem hagyták el a várost. Úgy tűnik, hogy Pünkösödkor - mai felfogás szerint - az apostolok is cselekedtek helytelen dolgokat! A források bizonyítják, hogy a háromezer ember közül *egy sem tett semmit nyolc éven keresztül*. Századunk felfogása szerint mindannyian visszavonuló és rossz tanítványok voltak!

De elképzelésünk a Pünkösödről tovább gyűrűzik: „miután megtapasztaltad a Pünkösödöt felruháztak egy olyan hatalommal (gyógyítások, igehirdetői képesség, stb.), hogy kezedben tartod a győzedelmes élet kulcsát és képes vagy túlélni minden szellemi dolgon. Győzni fogsz és boldog leszel. Olyan leszel, mint bármelyik a 3000 hívő közül Pünkösöd napján. Hagyd ki a kerülőket. Állítsd a feje tetejére a világot. Hiszen megtapasztaltad a Pünkösödöt.”

De ez *nem* az első század verziója Pünkösödről! *Csak* a tizenkettő kapott hatalmat Pünkösödkor, még a százhusz sem volt részese ennek.

A tizenkettő kiválasztott volt azért, mert befogadták a Szent Szellemet és négy éven át befogadták Jézus Krisztus tanításait. Isten úgy érezte, hogy *csak* a tizenkettő megfelelően érett és *megbízható edény*, aki kiválasztott lehet! Csak ők váltak méltóvá az apostoli elhívásra e napon. Isten nem látta szükségét annak, hogy az *újonnan megtértek* közül kiemeljen valakit, munkálkodásra küldjön, amikor csak félig felkészült embereknek adományozhatná hatalmát! Mi több, *senki* nem hagyta el a várost, hogy hirdesse az Evangéliumot - még az apostolok sem! De ami lényeges - és ez a tény szertefoszlatta azt a gondolatot mely bejárta a huszadik századot, a „Pünkösdi hatalmával” kapcsolatban, - hogy a következő nyolc év során senkiben nem mutatkozott az a hatalom, amivel Isten felruházta a tizenkettőt! Az egész 3108 közül, akik a pünkösdkor csatlakoztak egyikén sem mutatkozott semmiféle jele annak, hogy felhatalmazva lenne valamire. Egyiken sem! Mindez nyolc évet vett igénybe! Azon nyolc év után hány mutatta jelét a hatalomnak a háromezerszáznyolcból?... háromezer? Ezer talán? százhusz? Nem. Még tizenkettő sem. Akkor hány? *Egy* és csakis *egy*.

Az összes földi ember azt állítja: „Amire nekünk szükségünk van ma, az a Pünkösdi megtapasztalása!” Tökéletes! De mi volt ez a megtapasztalás a háromezer száznyolc ember számára? A szolgálat? Nem! Egy éjszaka leforgása alatt egy tucat ember kapott feladatot? Nem. A Pünkösdi *igazi* megtapasztalása a tétlen hallgatás és nem a munkálkodás volt. Az eredmény pedig: háromezer ember ült az apostolok előtt nyolc éven keresztül és nem tett semmit, ők egy élő, egy gyakorlatias, látható, kézzelfogható gyülekezetben. *Ez* volt az igazi Pünkösdi megtapasztalás. Az embereknek nyolc évet kellett élniük a gyülekezeti életben anélkül, hogy tettek volna bármit is. Ez volt az igazi jelentése a Pünkösdeknek... első századi módra. Elképzelhetetlen? A nyolc év soknak tűnik? Akkoriban ez egyáltalán nem volt sok.

Tulajdonképpen az első századi mintához képest István hirtelen emelkedett ki. Egyike volt azon keveseknek az ősi gyülekezetből, akinek felkészülni *kevesebb* mint tíz évre volt szüksége! Így el kellene ismernünk, hogy valaminek hiányában vagyunk. Vagy az első századi gyülekezet, vagy pedig a mai keresztyénség *tér el* a normálistól. Melyik hát?

Figyelj jól és meglátod, hogy az ősi gyülekezet története egyértelmű választ fog nyújtani.

Ahogy észrevehetted, a jeruzsálemi gyülekezetben *csak* két hívő csoport létezett: az apostolok és a sokaság. Lehet sokan feltették a kérdést, vajon Isten kiemeli-e még valakit az apostolok mellé? Majd hirtelen István különvált a többiektől. Csodákat tett és hatalommal hirdette az Evangéliumot... egyszerre nem létezett már *két* gyülekezeti csoport (apostolok és hívők). Most már három csoport bontakozott ki: apostolok, sokaság és *István*!

Szükség volt majdnem tíz évre, amíg *végül* is ez megtörtént. Igaz, *csak egy ember* - de milyen! És ő a testvéreivel nevelkedett, természetesen módon! István nem egy szándékos felkészítés eredményeként vált ilyenné. A Szent Szellem a bensőjében munkálkodott és a naponta átélt megtapasztalás a gyülekezet révén egy különleges edénnyé formálta őt.

Mi volt a többiek reakciója, amikor ez a teljesen újszerű esemény bekövetkezett? Meglepődtek azon, ami Istvánban lezajlott? Különleges volt ő a szemükben? Vajon nem látták őt sírni, szomorkodni vagy éppen legyőzötve? Nem látták őt gyenge pillanataiban? Hogyan tudott *ő*, az átlagos István egy ilyen különleges képességekkel felruházott emberré válni? Majdnem tíz évig követték figyelemmel őt. Minden természetéből fakadó gyengeségét ismerték.

Igen, a gyülekezet bízott Istvánban, pont *azért* mert nagyon jól ismerték őt és tudták, miken ment keresztül. *Látták* őt amint megért Krisztusban. Megpróbáltatásai ellenére *megtapasztalták*, hogy mindig az Úr felé fordul. Sokévi nyomás, megpróbáltatás és szembeállítás *után* edzett edényként viselkedett. Krisztus iránti szeretetét bizonyították a hosszú évek kökemény megpróbáltatásai a gyülekezeti életben és mindent a gyülekezet előtt tett Istenért - mindenki szeme láttára.

Ez történt az egész első század folyamán. Isten szolgálói megbízhatóak voltak, mert kiállították és megtörték őket... a gyülekezet színe előtt. Manapság, mert nem létezik igazi gyülekezeti élet, amely kiváltsa a megtörtséget, az emberek nem hagyják magukat kiismerni. A vallásos rendszer pedig, sajnos megvédi az embereket a megpróbáltatástól és a megtöréstől, amit Isten akarna véghezvinni bennük, hogy felkészíthesse ezáltal őket. Az emberek nem élnek a gyülekezet fürkésző szeme előtt, így soha nem lesz alkalmuk felfedezni lelkük siralmas állapotának mivoltát.

Ez az igazi nagy veszteség.

Amikor István hirdette az Evangéliumot mindenki tudta, hogy szavai tisztességesek, hatalma valós..., alázata igaz.

Ő már képtelen volt „szent” képet produkálni magáról, vagy megjátszottan imádkozni.

Nem lett volna hozzá bátorsága ezt megtenni olyan emberek előtt, akik mint nyitott könyvet úgy ismerték az életét. A gyülekezetben mindenki ismer mindenkit! István nem egy felruházott és okos prédikátor volt, aki más városból jött volna az ismeretlenbe... egy füzettel, melyben olyan prédikációk vannak leírva, melyek meghatják a hallgatóságot... de akinek szellemi és magánélete teljesen ismeretlen a gyülekezet számára. Az ő önfeláldozása Uráért egy bizonyított tény volt sok ezer testvér előtt.

Egy viharokban edzett fiatal lélek, melyet a gyülekezeti életben tettek próbára! Ez olyan próbatétel, melynek minden Evangéliumot szolgáló embernek meg *kell* felelnie.

Tehát, egy Istvánnak nevezett fiatalember, a hetek egyike, aki telve volt a Szent Szellemmel, kiemelkedett testvérei közül és kiegyenlítette hatalomban, tekintélyben és képességekben az apostolokat!

Figyeld meg mit is jelent ez.

Eddig csak a tizenkét ember volt az, akikre különleges felelősség hárult. Ők Jézus irányítása alatt emelkedtek ki, Jézus Krisztus volt az egyedüli, aki apostolokat tudott nevelni a tizenkét férfiból. De neki is négy évre volt ehhez szüksége, napi tizennyolc órában... pedig ő Isten volt! Most azonban valami *új*, csodálatos dolog történt. Jézus Krisztus felszállt a mennyekbe, Ő már nem volt jelen, ennek ellenére - az Úr jelenlétének hiányában is - egy apostoli méretű ember alakult ki.

Ez történelembe írandó esemény!

Nem a Galileában járó-kelő Krisztus tanította Istvánt, hanem a gyülekezet szívében élő és éltetett Krisztus.

Amit valamikor Jézus tett, azt most megtette a *gyülekezet*.

Mondhatnánk, hogy amit a tizenkettővel Krisztus tett földi élete alatt négy év leforgásában, ugyanazt István lelkében tovább élve megismételte nyolc év folyamán. A hús-vér Krisztus, aki kiemelte a tizenkét apostolt, most már nem volt a földön, de dicsőség érte Istennek, Szelleme és a gyülekezet betöltötte helyét. Az élő Krisztus, aki kiemelte a tizenkét apostolt már eltűnt az élők sorából, de eljött helyette a Gyülekezet, Krisztus Teste! Hála és dicsőség érette Istennek!

Most pedig figyelj.

Képzeld el a közösséget újra. Az igaz, *élettel* megtapasztalásokat a gyülekezet életéből add hozzá Krisztus teljes bensőséges megismeréséhez, *ahogyan István ismerte Őt* és engedd meg az embereknek, hogy megtapasztalják, amit István tapasztalt. Akkor látni *fogsz* hozzá hasonló embereket!

Akárhogy is, de István volt az egyedüli az apostolokon kívül, aki nyugodtan állíthatta magáról, hogy a Szellem hatalommal ruházta fel. Ismételjünk. Nyolc évvel a Pünkösöd után csak tizenhárom ember volt a földön, aki kétséget kizáróan állíthatta, hogy hatalmat kapott a Szellemtől.

Ez volt István története.

Most vegyük szemügyre a másik szereplőjét e drámának, mely készülöben van. Emberünk szintén egyike az első század legnagyobb személyiségeinek. Sok dologban hasonlít Istvánra, hozzá hasonló módon ő is idegen. Eljött Jeruzsálembe, hogy a legelső tanítóktól szerezhesse meg a tudást, pontosabban, Gamáriel lábánál ülve nevelkedett. Szülővárosa Tárzus, Ciliciában egy ország (tartományban) 450 km-re észak felé.

Amikor Saul, (merthogy így hívták), elhagyta szülővárosát és eljött Jeruzsálembe, hogy a zsidó vallás gyakorlását itt, annak bölcsőjében folytathassa, bérelt egy szobát két rokonával, akik neve Andronikosz és Juniász volt. Körülbelül huszonkilenc éves lehetett, (ne feledd ezt.) Buzgó zsidó... hithűségében nem volt párja.

Mialatt a templomban tartott szemináriumi órákra járt, Saul észrevette, hogy Jézus gyülekezete (az „út” néven ismert), egyre erősebb kifejezésre jut, - és ez pont a Szent Városban történt! Megbeszélte ezt a szentségtörést csoporttársaival és figyelemmel kísérte, amint a nemzet vallásos vezetői nap-nap után egyre inkább indulatosabbá váltak a gyülekezettel szemben.

A Szanhedrin türelme egyre jobban kezdett fogyni az „út”-tal szemben! Saul azt tapasztalta, hogy az övéi közül is egyre többen megtértek Krisztushoz, látta, hogy néhány pap a templomból hívő lett. (Lehet Istvánnak is szerepe volt e megtérésekben). Saul haragja nem ismert határokat. Templomi papok! Hogy kövessék Krisztust! Ez megengedhetetlen! Ráadásul még rokonai, Andronikosz és Juniász is Krisztus felé fordultak.

Ezzel csordultig telt a pohár.

Ugyanebben az időben a judaizmus vallásos vezetői is elérkeztek türelmük végére. Az, hogy néhány pap közülük is megtért egyértelművé tette számukra, hogy a helyzet igen súlyos. *Üres helyek maradtak a zsinagógákban!* Hacsak egy lehetőség nyílik, akkor az ő szemükben eretnekeknek minősülők kiirtását fogják kezdeményezni. Megteszik még akkor is ha valakinek indokot *kell találni* erre.

Még egy dolog tisztázódott. Ha egyszer a tűz lángra lobbantja Krisztus követőit, akkor Saul biztosan ott lesz és elsőként fog olajat önteni erre a tűzre.

Saul és István hamarosan találkozni fognak s akkor ég, föld és pokol beleremeg ebbe. E konfliktusnak még 1.900 év múltán is lesz utóhatása.

A VITA

István Jeruzsálem utcáin sétálgatott. Egy nagy épület felé közeledett, melyet csillogó márványtömbök ékesítettek, itt várt rá a vita.

Ahogy beléptél észrevetted, hogy az épület kerek és a belső rész közepén néhány oszlop kört alkot, mely ily módon egy erkély pilléréül szolgál. Az erkélyt nők számára tartották fent és szombati napokon telve volt. A falak mentén padok álltak egymás mellett, a terem többi részén pedig szétszórva ülő alkalmatlanságok kaptak helyet. Valahol, úgy látom, a bejáratnál szemben egy faasztal állt, rá pedig egy tekerccsel és az Írás részleteivel teli láda nehezedett.

Ez volt a Gabbatha Csarnok. Gazdag idegen zsidók adományából építették. Itt gyülekeztek a hét folyamán azok a zsidók, akik másfelől érkeztek meglátogatni a várost. A görög származású zsidók is itt tartották összejöveteleiket szombati napokon, anyanyelvükön, a görög nyelven, bár minden, ami a hét folyamán zajlott le e nyelven történt.

A Gabbatha Csarnok az összes görögül beszélő zsidó összejöveteli helyszínéül volt ismert. Nem csupán a szombati összejövetel színhelyéül szolgált de előadásokra is hasonlóan igénybe vették, hogy az Írást megbeszéljék. Néha-néha ez volt vitáik színhelye is. Többnyire két férfiú vívott itt szócsatát egymással, néhány az Írásból kiragadott szemelvény értelmezése alapján.

Az utóbbi időkben ezek a viták nagyon érkedfeszítővé váltak, melyet István részvétele váltott ki.

Hogyan kezdődtek e viták István és egyes görög zsidók között?

Azzal kezdődött minden, hogy István hirdetni kezdte az Evangéliumot és betegeket kezdett gyógyítani. Egyesek, akik hallották, ingerelni próbálták őt. Válaszként hosszú vitasorozat indult útnak, annak rendje és módja szerint. Rövid idő alatt egyre több emberrel vitatkozott Cirenéből, Alexandriából, Kis-Ázsiából, sőt még Saul Cillíciájából is. Ezekre a vitákra egyre több ember jött el, így észrevétlenül István a Gabbatha Csarnokot átváltoztatta egy kitűnő evangéliumot hirdető hellyé! Megengedhető, hogy néhányan azok közül, akik vitázni kezdtek vele, később Krisztus követői lettek. István legyőzött beszédben mindenkit, akik vele szemben kiálltak.

A hithű zsidók számára azonban ez már túl soknak számított. Krisztus híve legyőzte Jeruzsálem legbölcsebbjeit, sőt némelyek ellenfelei közül megtértek éppen itt a Gabbatha Csarnok falai között.

Ezt az embert meg kellett állítani... örökre. Tisztességes vagy tisztességtelen úton, de ártalmatlanná kellett tenni. A zsidó vallásos rendszer ismerte Istvánt, az apostolokat és az „út”-at. Gamáliel tanácsát mellőzték. Istvánt és eretnokségét le kellett fegyverezniük minden áron.

Néhány zelóta István elleni csapdát eszelt ki. A terv a következő volt: elkezdnek hamis híreket terjeszteni az eretnekről, megmásítják István szavait oly módon, hogy azok istenkáromlásnak hassanak. Ha pedig ezzel vádolják majd, akkor bíróság elé hurcolhatják és ha bűnösnek találhatik, (márpedig erre jók a hamis tanúk), akkor halálra ítélik őt.

Már csak a megfelelő időpontot kellett kijelölniük. Minden bizonnyal ez egy vita során lesz. Egyikük kijelenti majd egész egyszerűen, hogy istenkáromlást hallott István szájából, így elfoghatják. Minthogy a Szanhedrin és a konzervatív zsidók közössége már tudott a hamis hír kieszeléséről, a letartóztatás és az ítélethozatal már hamar, könnyen fog menni. Ha pedig ez az összeesküvés sikeres lesz, István biztosan halál fia. De kivel volt e fatális napon vitája Istvánnak? Senki nem tudja. De következtetni lehet, hogy Saullal.

Amennyiben így történt, akkor a dolgok a következőképpen zajlottak:

Saul ült és tétlenül figyelte amint István sorra legyőzi társait. Végül már nem bírta nézni Istvánt, kihívta szópárbajra. Kijelöltek egy napot erre az összecsapásra.

Amire István a zsinagógába ért, annak sorai megteltek hallgatósággal. Mindenki tudta, hogy két világ méri össze tudását: a teológia *kontra* Jézus Krisztus ismerete. Talán a női erkély is telve volt.

A vének az asztal mögött, a fal mellett foglaltak helyet, a padok közti terek is megteltek. A levegőben feszült várakozás vibrált.

Eljött a pillanat.

Saul felállt. Kék ruhában volt... Fején turbánszerű fejfedőt viselt, melyet egy amulett díszített, a farizeusok csoportjának szimbólumaként. (Saul tudtán kívül szerepet játszott az István elleni összeesküvésben).

István is felállt. Egyszerű ruhában volt, mint a jeruzsálemi szegények többsége.

Szembefordultak és végigmérték egymást, majd az asztal felé közelítettek, amely mellett a vének voltak, de az is lehet, hogy a kerek helység közepén maradtak.

Nem tudjuk miről beszéltek, csak azt ahogyan beszéltek. Egyikük feltett a másik számára egy kérdést. Néha a kérdés magába foglalta a feltevő álláspontját, máskor nagyon rövid és rejtett szándékkal bírt. A másiknak válaszolnia kellett a kérdésre, majd ő került sorra feltenni saját kérdését.

Ezen eljárást támadó beszédnek nevezzük. Szokás volt a vita végén a teremben lévőknek elmondani véleményüket a szóban forgó témáról és megszavazni azt, hogy a vitapartnerek közül melyiknek adnak igazat.

Az összecsapás kezdetét vette.

Csak elképzelni tudjuk, amint a dráma kibontakozik a következő órák során. Hogy mit mondott a két ember, nem tudni pontosan, érveléseik ismeretlenek előttünk, csak azt tudjuk, hogy kettőjük közül ki nyert.

Saul buzgó volt, István pedig hatalommal bíró. Sault az ész érvei vezették, logikája és intellektusa, míg Istvánt bölcsessége vezérelte. Saul ismerte az Írást, István ismerte Krisztust. Saul törvényekkel és hagyományokkal érvelt, míg István kegyelemmel és Szent Szellemmel volt telve. Saulban a halál munkálkodott, Istvánban pedig Isten élete.

Nagyon is lehetséges, hogy akkor amikor a vita végéhez közeledtek, valaki megfelelőnek találta az időt a sötét terv végrehajtásához és társának jelt adott.

Ebben a pillanatban az egyik cselszövő felugrott helyéről, s kiabálni kezdett a teremben ülők felé, akik ijedten pillantottak rá: „Káromló! Káromló! Hallottam amint ez az ember Istent káromolta!”

Ez volt a jel.

Mások, akik pont erre vártak, szintén felugrottak és Istvánra mutatva megismételték a vádat. Majd egyre többen csatlakoztak a vádaskodók hadához. Borzalmas zavar keletkezett a pillanat törtrésze alatt, Istvánt megragadták és kihurcolták a helységből. A zelóták gyorsan kísérték az utcákon át,

egyenesen a Szanhedrin színe elé tartottak. Istvánt hivatalosan is káromlással vádolták, Isten és Mózes törvényei megszegésének szörnyű vádjával.

Megkezdődött az első századi üldöztetés.

HETVENEGY EMBER A TÁRGYALÁSON

A Gabbatha Csarnokának ajtaja tárva nyitva volt.

Itt, a tartomány legfontosabb gyűléstermében vannak a legkényesebb vallásos perek tárgyalásai. Ez a „szénátus tanácssterme”, ahol a Szanhedrin gyűléseit tartja. Az egész teremben nagy a nyüzsgés.

A terem a Templom épületeinek területén van... itt ítélték el Jézust nyolc évvel ezelőtt. Péter és János is járt már itt, és ma eljött István sora, most az ő élete forog kockán. A vád istenkáromlás és Mózes törvényeinek megszegése.

Amikor az apostolokat bírálták e teremben egy évvel korábban, kevés hiányzott ahhoz, hogy kimondják a halálos ítéletet. Ők megúszták - amit Gamálielnek köszönhetnek. De ma a tanács véleménye más. Ma csak egy emberrel állnak szemben, aki viszonylag ismeretlen, (de ők tudják, hogy ha nem tesznek valamit, már nem sokáig marad az).

Némi beleképzelő erővel újjáéleszthetjük az egész képet.

Istvánt a Szanhedrin elé vezették és itt hagyják a terem közepén. Bejön a Szanhedrin főügyésze. Ő a főpap, Áron egyenes ági leszármazottja. Ma díszruhát öltött magára: turbánt, tunikát, mellényén pedig számtalan drágakövet és más cicomát visel. Leül a pad közepére, mely a fal mellett helyezkedik el, a fél termet elfoglalva. Jobb és baloldalán összesen hetven tanácsnok ül. (A hetven közül mindegyik megfelel egy mai amerikai szenátornak és egy római-katolikus bíborosnak, ugyanis hatalmuk vallási és politikai egyaránt.) A padok végén egy-egy titkár foglal helyet, kezükben papirusz és tollszár, hogy lejegyezzenek minden elhangzott szót.

A kör alakú terem szemben lévő oldalán egy hasonló pad áll, mint amelyen a Szanhedrin foglal helyet. Ezen ülnek az írástudók, ügyvédek, az ügyészség alkalmazottai és leendő Szanhedrin jelöltek. Az itt ülők egyike a fiatal fanatikus farizeus, kinek neve társzusi Saul.

A terem közepén a két pad között áll István.

A léghő feszült volt.

István Jézus Krisztushoz, az apostolokhoz és a többi előtte és utána következőhöz hasonlóan szemben állt a zsidó vallásos rendszerrel. Mindegy milyen vallás, nemzet vagy évszázad, egy vallásos rendszer mely alapos és szervezett mindig arra fog törekedni, hogy védekezzen, amikor úgy érzi, hogy támadás éri sorait. István pedig Jézus Krisztushoz hasonlóan, határozott veszélyt és fenyegetést jelentett ezen vallásos rendszerre nézve.

István csendben várakozik a csarnok közepén. Arcán kimondhatatlan elszántság ül, mely elveszi bárkinek a bátorságát, aki rátekint. Végtelenül nyugodt, igaz békesség árad belőle, mely ellentmond minden ocsmány vádnak. Arca rezzenéstelen, sőt sugárzó.

Felolvassák a vádat, utána jönnek a „tanúk”. Egyenként előlépnek és igazolják István bűnösségét. István azt hirdette, hogy a názáreti Jézus maga az Úristen! Itt véget ér a tanúk kihallgatása.

Egy ősrégi szokás szerint a vádlottnak felajánlják a védekezés jogát a felhozott vádak ellen.

A főpap egyenesen megkérdezi: „Igaz az, ami itt ellened elhangzott?” Minden szem a teremben Istvánra szegeződött. Milyen érdekes! Arca úgy sugárzik, mint egy angyalé. Egy pillanatig hallgat. Csak az Ég parancsára fog beszélni. Amit ma mondani fog, *pont azok fogják meghallani*, akik keresztre feszítették az Urat nyolc évvel korábban. Szavaival az Urat fogja védeni, nem önmagát. Tulajdonképpen ma István pártfogója lesz az Úrnak, nyolc évvel ama tárgyalás után, amikor senki nem védte meg Őt!

Kezdődik.

Mindenki számára világossá válik, hogy nem érdekli életben maradása. Nem próbálja megvédeni magát, sem megnyerni a hallgatóság szimpátiáját mondanivalójával. Lassan-lassan úgy tűnik, hogy ő

vádolja a Szanhedrint... az égi tanács színe előtt. Senki nem tud elmenekülni e fiatal ember szavainak súlya elől. Magukban csodálják tanúsított nyugalma, magabiztosságát és bátorságát, mint ahogy hozzáértését az Úr tetteihez, nemkülönben erejét, mely életet ad neki.

Mialatt István részletezi Isten tervét a világgal és az emberekkel, újra aktuálissá válik a következő kérdés: az Úr akarata mindig is az volt, hogy legyen népe, mely az Ő képmását hordozza magában, az Ő hatalmát képviseli, majd a történelem során Isten kiválasztott egy népet, elkülönítette a világtól és *Isten népét* hozta létre ezzel. Az Úr munkálkodni kezdett ezzel a néppel, de idővel ezek az emberek, ezek az Isten által kiválasztott edények önféjűen eltávolodtak tőle, sőt elutasították Őt. És akkor Isten eldöntötte, hogy újra megpróbálja. Abban a pillanatban azonban a *régi* munkálkodása szembeszegült az *újjal*. Ez történt mindig - mondta István. A régi nép elutasítja nemcsak Isten új munkálkodását, hanem az embereket is, akiket Ő küldött létrehozni azt.

Mialatt István beszél, mindenki kezd ráébredni arra, hogy mit is jelentenek szavai.

Ő tulajdonképpen a jelen idők történetét mesélte el, Jézus Krisztus elutasítását a Szanhedrin által. István hallgatósága rádöbben, hogy *ő* vádolja *őket*, mint Isten megtagadóit! Ez már sértés! Jóllehet a zsidó hagyománnyal ellentétes, hogy félbeszakítsanak egy törvényszék előtti, életét védő embert, most pont ezt akarja tenni a hallgatóság. Egyetlen lehetőségük van, hogy kimutassák mennyire becsülik Istvánt: elkezdik csikorgatni fogaikat. Mindenki ezt teszi. Mialatt István folytatja a teremben halk zaj hallatszik, a fogcsikorgatás hangja.

Azonban István nem hátrál, folytatja. Úgy tesz, mintha nem venné észre a hallgatóság tiltakozását. Szavai mintha még bátrabbak volnának, amikor a fogcsikorgatás erősödik. István üzenete és a zsidók gyűlöletének kinyilvánítása egy elkerülhetetlen vég felé vezet.

István a Szanhedrinre emeli szemeit, hangja büszkén cseng és vádló szavai ostorként mérnek csapást a vallásos rendszerre.

„Az összes múltbeli prófétát apáitok kínozták. Egyeseket meg is ölték. És azokat ölték meg akik az Ő szent szolgálatának eljövételét hirdették.” István a főpap felé fordul és szemeivel szinte felnyársalja azt.

„Te is elárultad, sőt, halálba küldted *Őt*.” Szavai elérik a csúcspontot, amikor az egész Szanhedrinnek szólnak:

„Ti vagytok azok, akik megkaptátok Isten törvényeit az angyalok által. *Mégsem* tartjátok be azokat.”

A vádlottból vádló lett.

István gyilkossággal vádolta a *Szanhedrint*, Isten Kiválasztottjának meggyilkolásával.

A fojtogató csend ekkor megtört. Hirtelen mindenki talpra ugrott. Már abban a pillanatban elítélték volna, ha valami ezt meg nem akadályozza. István a terem közepén állt és a mennyezet nézte, alakja megdicsőülten magasodott, arcán pedig Isten áldása ragyogott.

Az első század hívői különleges adottsággal bírtak, képesek voltak arra, hogy átlépjék az idő és tér korlátait. (Nem lehetetlen ez, hiszen te is tudod.) Ez egyike volt ezen szent perceknek.

István most a bűvölettől elragadtatva állt, tudomást sem szerezve a körülötte állókról. Egyszer csak meglátván valamit felkiáltott.

Nézzétek! Látom a megnyílt eget! Látom Isten jobbán ülni az Ember Fiát.

Ez már meghaladta a tűrőképesség határát, mire az egész terem felmérgelődött.

Igazi zűrzavar támadt, a teremben ülőket hatalmába kerítette a fékezhetetlen düh, átugráltak padokon, asztalokon. István felé tartottak bedugva fülüket, mintegy jelezve, hogy nem bírják tovább hallgatni szavait. Igazi örültek módjára viselkedtek. Minden méltóság mely bírósági tekintélyt kölcsönzött eddig, lepelként lehullt róluk. A teremben egy akarat uralkodott: mindenki István életét akarta kioltani.

Megragadták őt és vonszolni kezdték. A kaotikus sereg lassan egy irányba indult, majd rohanni kezdték. Mindegyikük tudta, hova tartanak. Kiözönltek az ajtón, lökdösődve és kiabálva. Lementek a lépcsőkön, átkeltek a „Papok Udvarán”, majd újra lépcsők következtek, áttörtek a templom udvarán,

mint a veszett kutyák és üvöltöttek mint a hadsereg az ütközet mezején. Számuk megnövekedett, csatlakoztak hozzájuk nézelődő emberek, akiket valamiféle kíváncsiság vezérelt e hangoskodó horda láttán.

A dühös tömeg elhagyta a templom területét és Jeruzsálem utcáin hömpölygött tovább.

Az északi kapun át hagyták el a várost és a „vesztőhely” felé tartottak. Nem lassították le lépteiket akkor sem, amikor a „kivégzőhely szikláihoz” értek, ahol egy gödörhöz léptek, mely a földbe mélyedt. Csak akkor torpantak meg, amikor elérték annak széleit. Itt tömörültek össze. Istvánt megragadták és minden szó nélkül alávetették a mélybe, a kb. négy méter mélységű verembe.

Nem így szokták megkövezni az embereket.

Mielőtt a gödörbe vetették volna, az elítéltek megkötötték kezeit és lábait, aztán fejjel lefelé bedobták a gödörbe, majd ha még magánál volt, jöttek a tanúk, akik ellene vallottak, nekik kellett elsőként köveket dobniuk rá.

De István még nem volt elítélve és az örült csapat magánkívül volt dühében, nem foglalkoztak a rítussal, nem kötözték meg őt. Ennek következtében lábra esett. Felállt, megfordult, szembenézett a szoborrá dermedt csürhével, kik ettől a nem várt eseménytől egy pillanat alatt kijózanodott. Lehet, egy pillanattal csend támadt, mialatt gondolkoztak a teendőkön. Mit is tehettek *volna* egy ilyen különleges helyzetben?

Egy pillanatra elbizonytalanodtak... valaki a tanúk felé tartott. Ezek hamar helyet csináltak maguknak a gödör széléinél. Az ő feladatuk volt elsőként dobni a köveket, melyek nagyok és súlyosak voltak. Levetették felöltőjüket, egyikük körültekintett és keresett valakit, aki vigyázni tud ruhájára, amíg elvégzi feladatát. Felismerte Sault, aki a közelben állt és emlékezett arra, hogy ő István halála mellett szavazott, így neki nyújtotta ruháját. A többiek megértették gesztusát és ők is Saul lábaihoz dobták felöltőiket.

Amikor a tanúk felemelték a nehéz köveket fejük fölé és alávetették a gödörbe, a gyülekezet első mártírja csendben térdre rogyott és elaludt.

KÖNNYES ELÉGIA

A kivégzőhely elhagyatott volt, a felbolydult tömeg már visszatért a városba.

Az esemény egyedüli tanúja a gödör aljában fekvő alakatlan, élettelen test.

Hamarosan férfiak kicsi csoportja indul óvatosan a kivégzőhely felé. Odaérvén, elborzadva tekintenek a gödör aljára. Előttük fekszik egy hívő teste, aki életét adta Uráért - ilyen még soha nem fordult elő! Óvatosan lemásztak a verembe, vigyázva, szinte áhítattal felemelték az élettelen testet és kihozták azt. Mialatt távolodtak keservesen sírni kezdtek, sírásuk mélyről fakadt, könnyeik fájdalmuk csillogó bizonyítékaként gördült le arcukon. Végül is István példaképük volt, akit csodáltak mindazok, akik azon Pünkösdkor megtértek.

Miért hullattak keserű könnyeket és miért volt ily nagy fájdalmuk? István különleges ember volt szemükben, egyedülálló a jeruzsálemi gyülekezetben. Ő „friss” hívő volt, nem mint az apostolok, akik Jézust követték útjain. Mégis István óriássá nőtte ki magát a gyülekezet szemé láttára. Az ő személye miatt egyesek nagy reményeket fűztek a gyülekezethez, miatta a jövő legalább olyan ígéretesnek bizonyult, mint a múlt. Minden hívő szemmel követte István szolgálatát és gyógyításait. Egy ideig azt hitték, hogy Isten kiemelni készül egy „második csoportot” is, amelynek tagjai az apostolok *után* következnek a sorban, de *hasonló* hatalommal bírnak, mint azok. *Úgy tűnt* István volt az első ezen emberek közül!

De ő meghalt.

Lássuk István különleges jelentőségét a gyülekezet életében. Ahhoz, hogy megértsük mennyire jelentős volt alakja, vissza kell térnünk az időben, hogy újra megfigyelhessük mennyire fontos szerepet játszott a tizenkét apostol. Amikor megjelentek, ők is ilyen új embertípust képeztek. Tulajdonképpen az egész történelemben nem volt hasonló személy a tizenkettőhöz. Egy dologban

biztos különlegesek voltak: majdnem négy évet töltöttek az Úr társaságában! Senki nem mondhatja ezt el magáról!

Hogy mit jelentett a Krisztussal való együttélés? Egy dolog biztos: a tizenkettő teljesen megváltozott. Nem voltak a földi emberekhez hasonlók többé. Senki nem állíthatta magáról rajtuk kívül, hogy: „Eltöltöttem több mint húszezer órát együtt élve, lélegezve és járva Jézus Krisztus társaságában!” Gondolkozz egy kicsit: több mint húszezer órát eltölteni Isten jelenlétében! Ez a dolog változtatta meg annyira a tizenkettőt! Azon órák megélése Krisztus társaságában volt az első eseménysor, mely apostollá emelte a tizenkét férfit!

(Most térjünk vissza a jelen időre. Vissza kell állítanunk az apostolságot! De, hogy eljussunk oda, hogy újra *apostolok* munkálkodjanak a földön, ahhoz először *másnak* kell megtörténnie. Istennel kell tölteni megszámlálhatatlan órákat! Nem fogadhatjuk el silány utáztatást az eredetinek.)

Vizsgáljuk meg mit jelentett a tizenkettőnek a húszezer Krisztussal töltött óra: megtisztította szándékait, tetteiket és gondolataikat. Lehet, hogy nem is léteztek náluk nyíltabb, igazabb szándékú emberek. Amennyi időt eltöltöttek Krisztussal, azalatt bizonyos fokú szentség halmozódott fel bennük. Ők *szent emberek* voltak.

Tehát mi volt a tizenkettő? Tiszta szándékú férfiak, teljes lényükben isteni jellemvonásokkal. Krisztus valós és állandó jelenlétében éltek. Kialakítottak egy szokást maguk között, mégpedig azt, hogy a több mint három év alatt, - amit Jézussal töltöttek - *állandóan* az Ő jelenlétében éltek - és halála után is *megmaradt* e szokásuk! Lehetséges ez? Igen, az volt.

Nyolc évvel a Pünkösöd után az apostolok újra megtapasztalták azon bensőséges együttlétet Vele. Ők még *mindig* az Ő jelenlétében éltek.

(Tulajdonképpen kapcsolatuk Krisztussal mélyebb volt, sokkal mélyebb mint az Úrral élés közben, de e könyvnek nem az a feladata, hogy Krisztus megismerésének mélységét tárja fel.)

Tehát az első század gyülekezetének volt tizenkét embere, akiknek megvolt a képességük, hogy Krisztus jelenlétében éljenek.

De itt is volt egy gondja a gyülekezetnek. Jó volt a tizenkettő közelében tartózkodni, akik megtapasztalhatták Krisztust. És a többi hívő? Az Úr eltávozott. Vajon a később jövőknek is *része lesz* a tizenkettő gazdag és mély lelki megtapasztalásának átélésében? „Élhetnek” ők is Krisztussal? Megismerhetik Őt? Ez nehéz kérdés volt az első században. (A ma kérdésének megválaszolása még bonyolultabb feladat. Napjainkban Krisztus testi jelenléte nélkül, az apostolok nélkül, a gyülekezeti élet és belső megtapasztalása nélkül, Krisztus mély ismerete hiányában, lesz-e még valaha valaki, olyan nagyságú, mint a tizenkettő volt? Lesznek még olyan emberek, akik állandó és töretlen közösségben élnek Krisztussal? No ez csodálatos kérdés!)

A kérdés gondolatban visszatérít Istvánhoz.

Ő egyedi volt. Ő válasz volt kérdésünkre. Az első látható bizonyíték volt, hogy az Úr kiemelt a *tizenkettőhöz* hasonlóan... *embereket*.

De István egyedüli volt a maga nemében. Tizenkét ember volt az „első csoportban” míg a másodikban csak egy. Mindamellet, hogy egyedül volt, talán jelként fogható fel, hogy mások is megjelennek majd. Létezett egy... remény.

István mindenki mástól különbözött az egész történelemben!

Soha *nem találkozott* Krisztussal, *nem is látta* Őt. Nem mondhatta el magáról, hogy az Úr közelében élt három éven keresztül. Mégis... életét az Úrnak ajándékozta. A gyülekezeti élet gazdag megtapasztalásában élt nap-nap után, majd lassan megtanult *tudatosan* az Úr jelenlétében élni - a Szent Szellem által. Az elején *nem volt állandó* és következetes együttlét, sőt, még csak nem is lehet tudatosnak nevezni fejlődését. De idővel fejlődött és kialakult egy tudatos együttéléssé tapasztalása.

Hogyan történhettek e dolgok éppen Istvánnal?

Volt neki valamilyen *előnye* velünk szemben? Biztosan! Az apostolok. Ők pedig az Úr jelenlétében éltek. Ők tudták, hogy mit jelent így élni és beszéltek neki erről. De nem velünk szembeni előnyökre

volt szüksége Istvánnak. Kívánatos, hogy legyenek olyan emberek ma is, akik tudnak beszélni a Krisztus jelenlétében töltött életükről.

István lassan megtanulta hogyan éljen egyre többet a bensőjében lakozó Úr jelenlétében. Egyre több órát, majd *napokat* szentelt Neki, így válván gazdagabbá a bensőjében lakozó Krisztus megismerésében és megtapasztalásában. István az idő előrehaladtával egyre erősödő, mind bensőségesebb kapcsolatba került Istennel!

Tulajdonképpen hogyan tanította a tizenkét kiválasztott férfi Istvánt? A következőképpen: egy hétből hat napon át, naponta négy órát az apostolok beszéltek, hirdettek és tanították a jeruzsálemi gyülekezetet Jézus Krisztusról. Istvánnak megvolt a kiváltsága, hogy ott ülhetett és hallhatta, amiről beszéltek, követhette az útmutatásokat, amelyeket kapott. Az apostolok szolgálata *legkevesebb* négy órát tartott naponta, nyolc éven keresztül egy hétből hat napon át. Számolj! István több mint kilencezer órai apostoli szolgálaton vett részt! Kilencezernél több óra, melyet olyan emberek tartottak, akik személyesen ismerték Jézus Krisztust! Több mint kilencezer óra, melyben a tizenkét ember a Jézus Krisztussal való együttéléstről beszélt és más, hasonlóan komoly témákról.

Ezek voltak István előnyei..., mely neked nem adatott meg.

Sőt, István elmehetett a tizenkettőhöz és kérdéseket tehetett fel nekik. Ők valóságosak, élők voltak és előttük ülhetett. Hallhatta őket, amint ez a tizenkét emberi lény *személyes* kudarcairól beszél, hozzá nem értésükről és a nehézségekről, mellyel felfogták e szellemi dolgokat, teljes kudarcaikról és végül az egyre bensőségesebb *megtapasztalásukról*.

Egyszóval István megtanulta *hogyan* éljen szent életet és ezt azoktól tanulta meg, akik az Úr jelenlétében éltek, akik most Általa szolgáltak! Lehet, hogy *itt* van a legfontosabb gondolat elrejtve, az ősi gyülekezet titka, titok melyen átsiklottunk mindeddig. Ahogyan kezded észrevenni, sok, nagyon sok dolog van, amit az első századi keresztyének tettek, de mi már nem teszünk meg ma (és amit ma megteszünk, de ők *soha* nem tettek). Minden csodás megtapasztalása az első századnak újjá kell szülessen. Az összes dolog közül a legfontosabb azonban az, hogy újra megtapasztalhassuk a bensőséges, mindennapos együttélést Krisztussal. A Vele való osztozás volt az első századi gyülekezet erőssége. Itt kell kutatnunk: gondolnunk kell a keresztre, a *nem emberi síkon élt* élet átélésére, egyesülten az Úrral! Minden mai program, vízió, épület, bibliai megegyezés, ismeret és minden más csak utánzat - csak sivár dolog, melyek haszontalanok - az Úr megismerése, megtapasztalása szemszögéből!

Jelenkori sémáink, programjaink, látomásaink, építményeink, intézményeink, az Írásról való felfogásunk, ismereteink mind fölösleges akadályt jelentenek az Úr megtapasztalásában, megismerésében és a Vele való közösség elérése felé vezető úton.

Még van egy dolog, melyben István részesült az apostolok szolgálatán kívül és amelyben nekünk ma szintén nincs részünk.

Istvánt körülvette a húszezer hívő, akik *ugyanazt* a célt követték, mint Ő! Bárhova ment, mindenki, akivel találkozott vagy beszélt, bárki, aki ismerte őt vagy akivel együtt volt, mind ugyanazt akarták mint ő: hogy hétköznapjait természetes módon a Krisztussal fennálló állandó közösségben élje! Ez volt - a gyülekezeti élet! Ez volt István második előnye!

Ez volt egyben István titka is.

Számára nem létezett a „gyülekezetbe járás” fogalma. Ilyesmi nem volt az első században. *A gyülekezet nem egy meghatározott hely volt, hanem egy életmód.* Ő már korán reggel találkozott a hívőkkel. Amikor hazatért az első kép mely fogadta, az egy hívőkkel teli ház volt. A délutánt pedig testvéreivel töltötte el, elmélyülve a közösségi élet tengerében, miközben beszélgettek, vagy hallgatták a Salamon Csarnokában összegyűlt apostolokat. Az estéket is egymással töltötték, s ekkor is István és a többi hívő csak egy dolgot keresett: a Krisztussal való szüntelen közösséget. A gyülekezet nem egy adott helyet jelentett ahova időközönként elmentek az emberek. *Ők maguk voltak a gyülekezet!* Életük célja minden pillanatban a Krisztussal való együttlést volt. Minden mondatukkal, tetteikkel Jézus Krisztus megtapasztalását akarták elérni. Így élt István. Ez volt a légkör, melyben megérett. Ő a gyülekezetben élt. Éjjel-nappal Jézus Krisztusért rajongó emberek vették körül.

Ezek azok a dolgok melyekben István részesült.

Ezek azok a dolgok melyekben Isten akarja, hogy Te is részesülj.

Vond össze e két tényezőt, az apostolokat és a gyülekezeti életet és látni fogod miért lett Istvánból oly nagy hatalomra érdemes személy. Ezek felbecsülhetetlen értékű gondolatok, amikor Jézus Krisztus egy lehetséges követőjéről beszélünk! (És Isten akarta, hogy *minden egyes* gyermeke részesüljön e természetes dolgokból.) Elképzeld milyen érzés volt olyan emberekkel állandóan együtt lenni, akik egy akarattal bírnak: hogy megismerjék Krisztust, személyesen, bensőségesen és, hogy az Ő jelenlétében *éljenek?*

Most rádöbbsz, mi tette Istvánt *egyedivé* egy bizonyos közösségben, mely egyediség igen közel állt a tizenkettőhöz, mégis különbözött. István ugyanis nem találkozott testileg Krisztussal. Azonban anélkül, hogy látta volna Őt eljutott odáig, hogy pont olyan mélyen ismerje, mint az apostolok! István volt a bizonyíték, hogy a tizenkettő *nem* lesz az egyedüli, akik igazi szellemi magasságot érnek el.

De most elment István! És a gyülekezet reményei meginogtak.

Most megértheted, hogy azok István testvérei voltak, akik testét vitték és világossá válik számodra, hogy miért sírtak oly keservesen. Igen, mert nagyon szerették őt, de azért is siratták, mert benne látták a gyülekezet reményét veszendőbe menni. Benne felismerték, hogy jól *ismerte* Krisztust, mindamellet, hogy soha *nem látta* Őt! Ezek a remények most szertefoszlottak és ők csak siratni tudták. Zokogtak, mert az ellenség elpusztította élő reménységüket. Lesújtó vereség volt.

Nem értették meg Isten hatalmának mélységét, akaratát. De még azokban a pillanatokban, mialatt Istvánt temették, az Úr már azon munkálkodott, hogy több férfit válasszon ki. E második csoporttal egy „új nemzetség” volt születőben. Nemcsak az történt, hogy Isten egy új csoportot emelt ki, de küldeni fogja őket egy új munkára, mely kiegyenlíti, vagy talán inkább felülmúlja azt, amit az apostolok tettek!

Azok, akik elhantolni vitték István testét, nem tudhatták, hogy valójában most Istennek lettek *más*, Istvánhoz hasonló, kiválasztott emberei a jeruzsálemi gyülekezetben! Senki nem tudta. De *léteztek*. Volt néhány hívő, ki megfelelő felkészültséggel bírt és akik készen álltak az elhívásra (inkább: kiválasztásra!), mint az apostolok Pünkösöd napján. Ez a gondolat hamarosan nyilvánvaló lesz.

De jegyezd meg: szükség volt nyolc felkészülési évre, ha ezt figyelmen kívül hagyod, akkor mindent elfelejthetsz. Nyolc év..., nyolc év a gyülekezet életében.

Véres reggel volt a mai. Istvánt a Szanhedrin elé állították, majd megölték. Néhány ragaszkodó, szomorú társa eltemette őt, de a mai napon még sok minden történik majd. Nem István lesz az egyedüli, akinek vére e sötét napon a fekete földet áztatta.

E nap még csak a kezdetén tart.

AZ ÜLDÖZTETÉS

Mindamellet, hogy István csak pár órája volt halott, a Csiszolt Kövek Csarnoka újra emberekkel telt meg. A Szanhedrinnek nem volt vesztegetni való ideje. Úgy gondolták, hogy gyorsan fognak cselekedni - mielőtt István halálának híre elterjed a városban. Eldöntötték, hogy a keresztyéneket néhány nap leforgása alatt gyökerestől kiirtják.

Tervük egyszerű volt: egyenként megkeresik Krisztus követőit és letartóztatják őket. Mindenkit börtönbe zárnak és a vád ugyanaz lesz: istenkáromlás. Ha egy tanítványt bűnösnek találnak ebben, akkor megkövezik, megverik vagy bebörtönzik.

A Szanhedrin tudta, hogy a *megkövezés* módszere nem lesz megoldás, ugyanis szükség volt minden ilyen ítélet végrehajtásához a római hatóságok hozzájárulására, ahhoz, hogy törvényesen járjanak el. Ezt a beleegyezést nehézkes volt megszerezni kiváltképp, ha vallásos ügyekben kellett e döntést meghozni. A Szanhedrin tudta, hogy néhány esetben kapnak majd támogatást, de ez kevés lesz. Ahhoz, hogy véget vethessenek az „útnak” ők inkább terrort, brutalitást és rajtaütést alkalmaztak.

Egy emberre volt szüksége a Szanhedrinnek, aki vezeti a cselekménysort: egy, aki gyorsan, határozottan és váratlanul lecsap a tanítványokra, elégséges fenytést és megfélemlítést gyakorolva ahhoz, hogy mindegyikük pánikba essen.

Nagy tömegű ritkítást reméltek ettől a vezetőtől Jézus Krisztus követőinek soraiban. A Szanhedrin kereste a legmegfelelőbb embert e megbízatásra... és a választás kire esett? Saulra! Ő izzott a legvadabb gyűlölet tüzeiben az „út”-tal szemben.

A kinevezést követően a katonák azonnal megkezdték Jeruzsálem utcáin a tisztogatást, és figyelmeztetés nélkül betörték több száz házba. Nemsokára hívők sokasága volt otthonaiból kitoloncolva, börtönbe vettve. Többeket súlyosan bántalmaztak és borzalmas kegyetlenséggel jártak el.

Saul tökéletesen megfelelt a feladat elvégzésére, hisz megingathatatlan gyűlölete vezérelte.

A városban elterjedt a történetek híre. A hívők rájöttek mi történik. Ők soha nem néztek szembe ilyen fenyegetettséggel. Ez volt a történelem során bekövetkező *első* üldöztetése Krisztus testének, a gyülekezetnek. Rajtaütéseket hajtottak végre, a letartóztatottak és az elítéltek száma nőttön-nőtt. Saul elkezdte áldozatait a Nagytanács elé hurcolni - ítélethozatal céljából, - ám ezzel még nem fejezte be bosszúját! A borzadály eluralkodott.

Hogy megértsük mi fog történni a következőkben, tudnunk kell mi történik a már ez idáig letartóztatott tanítványokkal. Figyeljünk meg egy tanítványt és lássuk mi lesz sorsa.

A katonák behatoltak egy házba, letartóztattak egy tanítványt, akit valószínűleg a Gabbatha Csarnokba hurcoltak. Ott majd a Saul által felállított gyorsítélőszék hoz döntést.

Kicsit ijedten, a tanítvány várja, amíg rá kerül a sor. Félszége alábbhagy, hamarosan mély nyugalom uralkodik el rajta. Mindaz a megtapasztalás melyet az elmúlt nyolc év folyamán szerzett az a testvér Krisztussal, felkészítette őt erre az órára. A béke és bátorság érzése áramlik szét egész lényében.

Végül ő van soron. A szoba közepére állítják. Pár méterre, néhány fapad mögött ül Saul és a zsinagóga vénei. Egyikük közli a vádat: „Mózes törvényeinek megszegése és Isten káromlása”. Miért? Azért mert azt tanúsította, hogy Jézus, a Messiás, Isten Fia. A vének (vagy Saul), valószínűleg azt mondták, hogy a vádat visszavonják, ha a vádlott bebizonyítja ártatlanságát: *mindazt amit ki kell jelentenie ennyi: Jézus nem Isten Fia.* (Lehet, hogy túl sokat kértek, lehet, hogy azt kérték, mondja hogy „Jézus legyen átkozott”. De egy tanítvány számára ez minősült valójában káromlásnak!)

Vajon egy tanítvány megtagadja Jézust, hogy Ő nem Isten Fia? Elátkozza-e az Úr nevét?

Ha megteszi szabad lesz. Ha kitart hite mellett, akkor *biztosan* megkorbácsolják, *lehet* bezárják, sőt *talán* megkövezik. (Minden bizonnyal sok tanítvány e nyomás alatt megtagadta Urát.)

A tanítvány áll előttük csendben, ahogyan az Úr állt nyolc évvel ezelőtt egy hasonló tárgyaláson. A vének megtörik a csendet és felszólítják, hogy válaszoljon a kérdésre. De az állhatatos tanítvány erre csak egy válasszal szolgálhatott: „Semmilyen körülmények között nem tagadom meg Uramat”.

Azonban megvolt a lehetőség arra is, hogy egy hívő tanítvány még tehetett valamit abban a pillanatban mielőtt kimondták volna a végső ítéletet, szólhatott: „Felhoznék valamit védelmemre”. Ez rövid és egyszerű mondat, de nagyon tiszteli a zsidó nép. A bíróságnak becsületbeli kérdés volt, hogy a tanítványt beszélni hagyják.

Az Úr figyelmeztette a tanítványokat, hogy eljön a nap, amikor zsinagógákba hurcolják őket Neve miatt. Azt mondta nekik, hogy maradjanak nyugodtak: Ő majd közvetíti a szavakat, melyeket mondaniuk kell.

E tanítvány számára most jött el e pillanat.

Mély lélegzetet vesz és bízva Ura szavaiban, kinyitja száját és hagyja, hogy szavait Ura vezérelje. Hallja amint saját maga hitének tanúságtételét adja, melyet tagadhatatlan bizonyítékokkal erősít meg, miszerint Ura az Isten.

Saulnak ott kellett ülnie és végig kellett hallgatnia ezt. Mintha újból Istvánnal találkozott volna. (A következő napokban Saul végighallgatja e tanúságokat számtalanszor, gazdagok, szegények szájából, tanultaktól és analfabétáktól egyaránt. Emberek, akik beszélni sem tudtak, most ott állnak előtte és kijelentik arkangyali bátorsággal, hogy Jézus az Úr! Saul számára ezen szavak fülsértők voltak, a düh egyre jobban forrongott benne.)

Az ítélőszéki tagoknak is meg kellett hallgatniuk e személyes és megrázó tanúbizonyságokat. Lehet pont ezekben a sötét órákban történt, hogy pár ember megtért Krisztushoz az analfabéta tanítványok bátorságának és tanúságtételének köszönhetően.

A tanítvány befejezi vallomását. Saul beszél a főpapokkal, majd kimondják az ítéletet. A vádlott bűnösnek találtatott. Az ítélet: „korbács, pontosabban harminckilenc korbácsütés”.

Mi volt a „harminckilenc korbácsütés”? Gyakran ugyanolyan végzetesnek bizonyuló ítélet volt, mint a halálbüntetés vagy a megkövezés. Tulajdonképpen néha a „harminckilenc korbácsütés” valójában halálbüntetést jelentett. E verési mód a zsidó vallásos közösségekben volt használatos. Célja: az eretnek zsidók visszatérítése az ortodox júdaizmushoz, vagyis Mózes törvényeihez és a vallásos szertartásokhoz. Nagyon szigorú büntetés volt, mely arra készítette a vádlottat, hogy bűnbocsánatért esedezzen. Mégis, törvénykezésük ezzel még egy *utolsó* lehetőséget kívánt adni a bűnösöknek, hogy megtérjenek, míg a megkövezés egyértelmű halált jelentett.

Egy zsidó számára ez volt a legmegszégyenítőbb büntetés, mely valaha is sújthatta. Olyan megaláztatásnak számított, melynek következményeit még családjának is viselnie kellett, nemcsak az elítéltnak. E bűnös személy mindent megtett, hogy megszabaduljon a testi fájdalomtól és a társadalmi megalázottságtól melyeket ezen ütések okoztak. De ez meg fog változni és milyen hamar! Jézus Krisztus követői nem éreztek semmiféle szégyent. Sőt, örvendeztek!

Ijesztő volt... és talán páratlan esemény az emberiség történetében.

A tanítvány várja az ítéletet. Arca sugárzik, mint az Istváné, mialatt két márványoszlop közé állítják és kezeit szorosan az oszlophoz kötik.

Hátát felfedik, közben egy állványzatot állítanak mögé. Valaki, a szoba másik végéből feláll és nehéz léptekkel közeledik az emelvény felé. Ő a zsidók „előimádkozója”. Amikor az emelvényre lép, korbácsot lóbál kezében, melynek négy bőr csíkja van, mindegyik egy-egy méter hosszúságú.

Kettő marhabőrből, másik kettő szamárbőrből készült. Az ítélet végrehajtója kissé a tanítvány csupasz háta felé fordul, így az nem láthatja, mi történik... de már érzi. A végrehajtó levegőbe emeli a korbácsot, széles mozdulattal lendületet vesz, majd teljes erejéből lesújt.

A korbács nem a hát felszínét éri, inkább a vállakat. A bőrcsíkok átcsapnak a vállakon, teljes hosszukban nekivágódva a mellnek és gyomornak. Az ütés nyomát rögtön véraláfutások és sebek jelzik. A végrehajtó újra lendíti a korbácsot és ráüt a már sérült bőrre.

Aztán szünet. Majd újra jön a korbács, levegőbe repül, majd lecsap a tanítvány testére. Ezúttal a csíkok már zúzott és felduzzadt testre sújtanak. Minden ütéssel a tanítvány bőre egyre nagyobb felületű élő sebbé roncsolódik. A sebek szétnyílnak, a vér patakokban tör elő belőlük. Még néhány ütés és a korbács behatol az eleven húsba. Minden ütés mellen tartott izzó parázs gyötrelmével ért fel.

A tanítvány tizenhárom ilyen ütest kap testére. E pillanatban már sokkhatás keríti uralmába, teljesen kiszáradt és már-már az önkívület határára taszítja az átélt gyöttrő fájdalom. Ekkor kínzója kezdi a második tizenhárom üteusből álló sorozatot. Ezúttal a hátát veszi célba. Tizenhárom ütés szaggatja szét a tanítvány hátát, mindegyik egyre mélyebben marcangolja az élő húst.

Most a szerencsétlen már félúton jár az ájulás felé. Elvesztette uralmát teste fölött, gyakorlatilag nem tudja már tartani magát, így félig meddig kikötözött karjain függ. És még jön tizenhárom ütés. Ezek igen mély nyomot hagynak testének bal oldalán.

De ez is egyszer véget ér.

Ez a bátor hívő elveszítve öntudatát, félig holtan, magatehetetlenül viseli, hogy kioldják kezeit és kicipeljék. (Biztosan páran behaltak a kínzást követő napokban sérüléseikbe.)

Saul nézelődött. Nem is gondolt arra, hogy egy szép napon az ő teste is 195 ilyen sebhelytől fog éktelenkedni.

A tanítványunk kiállta a próbát. Nem tagadta meg Urát, osztozott az Ő szenvedéseiben. A zsinagógából biztosan egy cellába viszik, ahol további sorsát várja. Mikor magához tér, testét égési és kínozza a kimondhatatlan szomjúság, de bármilyen mozdulatra képtelen agyongyötört teste. Előtte állnak még a hosszú hetek, melyek alatt a sebek lassan begyógyulnak, de addig még elviselhetetlen fájdalom fogja kínozni. Mellén örökre mély sebhelyeket fog hordozni, mint ahogyan hátán is viselni fogja az Úr iránti szerelmének nyomait, melyek trófeaként hirdetik ezt, járjon bárhol.

Megrázó események sora volt ez. Saul terve az volt, hogy letartóztassa és elítélje a húszezer embert - és mindegyik viselje a megpróbáltatásokat. Nem volt figyelemmel korra, de még a nemek iránt sem, még a nőknek is hasonló borzalmakat kellett átélniük.

Végül leszállt az est. Az igazságtalanság, a halál és terror hosszúra nyúlt napja a végéhez közeledett. Ez volt a legsötétebb nap Jeruzsálem történelmében, Krisztus megfeszítését követően, mely nyolc évvel ezen események előtt történt.

Ezen eseményeket figyelemmel kísérők az elkövetkezendő napra még borzalmasabb folytatását jósolták az üldöztetésnek.

Végül, mikor az éj leple a városra telepedett, egy megdöbbentő történés indult útjára. Nem tudjuk, hogy ez spontán volt-e, vagy az apostolok érezték ennek szükségességét, amit tudunk annyi, hogy azon éjjelen Jeruzsálemben hihetetlen dolog történt.

A jeruzsálemi gyülekezet kezdett szétszéledni!

Az éjszaka védelmező csendjében a tanítványok városszerte összegyűjtötték kevéske holmijukat, forró és érzelmes búcsút vettek egymástól, majd elindultak a sötét ismeretlenbe. Mielőtt a hajnal elűzte volna az éj mindent altakaró fekete köpönyegét, százak, de lehet ezrek hagyták el a várost. A reggeli derengés már úton érte a Jeruzsálemből távozó embercsoportokat, akik sietősen menekültek.

A következő nap még inkább véresnek ígérkezett. Akik nem menekültek el a városból az üldözők zsákmányává váltak. Saul és bérencei már nem is fecsérelték az időt a letartóztatásokra, akit elkaptak, legyen az férfi, nő, mindegy, azt végighurcolták a városon. Ekkor a közösség ott maradt tagjai rádöbbenek, hogy többé nem lesz maradásuk e városban. Mindenki útnak indult.

Néhány nap leforgása alatt egy hívő sem maradt a városban. Mind a húszezeren tovább álltak. Senki sem maradt, aki Jézus követőjének vallotta volna magát.

Egy éjszaka leforgása alatt a jeruzsálemi gyülekezet... szertefoszlott.

Gondolj bele! A nyolc év leteltével egyetlen közösség sem maradt széles e világon. Az *egyetlen* közösség, a jeruzsálemi, megszűnt.

Azt jelenti ez, hogy az ellenség győzedelmeskedett? A Szanhedrin legyőzte Krisztus testét? Isten *régi* munkálkodása győzedelmeskedett az *új* felett? Saul feltartóztatta Jézus Krisztus királyságát?

A zsidó vallásos rendszer őrzői felülkerekedtek és elsöpörték a közösséget, eltörölték a föld színéről anélkül, hogy rájöttek volna: valójában nem állították meg a gyülekezet terjeszkedését, sőt, inkább elősegítették ezt!

SZÁZ ÚJ GYÜLEKEZET

Jeruzsálemből csak néhány út vezetett azon kétszáz város és falu felé, melyek Júdeában voltak. István halálát követő éjszakán ezen utakat töltötték meg Krisztus követői, akik elhagyták a fővárost.

Képzeld magad elé, hogyan zajlottak le az események ezekben a napokban. Amikor egy tanítvány először válaszúthoz érkezik, megáll és gondolkodni kezd, melyik utat válassza. Most merre menjen? Egyiküknek eszébe jut egy város, ahol barátai vagy rokonai élnek, míg testvére más irányt vesz célba, tudván, hogy az arra fekvő városban könnyebben talál munkát. Egy harmadik, akinek nincsenek

barátai vagy rokonai Júdeában és Galileában sem, felemelt fővel az Úr által kapott indíttatással lelkében elindul egy számára ismeretlen irányba.

István megkövezését követő hajnalon, úgy tűnik sok tanítvány jutott el ezen közeli városokba. Egyesek mindjárt az első útjukba kerülőben maradtak és szállást kerestek maguknak. Mások csak megpihentek, majd továbbsiettek. Több napon át ez a vándorló hullám folytatódott, amíg Jeruzsálem végül hívők nélkül maradt.

Az úton a tanítványok utolérték egymást, mások piacokon és a városok utcáin találkoztak. A gyülekezet meghurcoltatása után ezek nagyon szomorú találkozások kellett volna legyenek. Hasonló tragédia átélése esetén egy átlagos csoport tagjai örökre elveszítették volna kapcsolatukat egymással, összeroppanva, a siránkozók egymást vigasztalva panaszták volna el történetüket az „igazságtalan bánásmódról”, „tragikus szenvedésekről”, „megszégyenítő helyzetekről”, „gonosz emberekről” akikkel részük volt találkozni. Az eseménysor forgatókönyve azonban megegyezett a megfeszítést követő cselekmények menetével. Ugyanaz ismétlődött meg, a véletlen találkozások felemelő pillanatok voltak a szétszóródott gyülekezeti tagok számára. Amikor a tanítványok vándorlásuk közben egymásra leltek, kiáltásokban törtek ki, a boldogság és örvendezés hangjai szakadtak fel lelkük rejtett zugaiból. Ők nem voltak holmi egyszerű emberek. Lelkük *legyőzhetetlen* volt..., *elpusztíthatatlan*.

Hogyan lehetséges ez? Hogy válaszolni tudj e kérdésre neked is a gyülekezeti élet tagjaként kellene élned nyolc évig. (A gyülekezeti élet ismerete felkészít arra, hogy bármivel szembenézz, amivel e megtapasztalások hiányában képtelen lennél.) De nemcsak a gyülekezeti élet volt segítségükre. Meggyőző kinyilatkoztatásuk volt Krisztusról, nagyon jól ismerték Őt. Bensőjüket örökre *átszította a győzedelmes* Krisztus... kiapadhatatlan forrásként. A mindenkori körülmények *nem* tudták befolyásolni ezt a megtapasztalást, lehettek azok bármilyenek.

Így hát tekints az ölelkező tanítványokra! Valami új van születőben, valami csodálatos. Hihetetlen, természetes, váratlan és előre meg nem tervezett eseménysorozat veszi kezdetét, megkezdődik *Júdea megtérése!*

Nem ismerjük a cselekmények részleteit azon drámai napokból, de a történetet össze lehet állítani darabjaiból... Jöjj, kövessünk pár képzeletbeli tanítványt.

Valamely éjszaka közepén egy tanítvány elhatározza, hogy elmenekül Saul haragja elől. Elmenekül a városból. A következő napon találkozik egyik testvérével, aki szintén elhagyta Jeruzsálemet. Megölelik, hangos szóval köszöntik egymást, örvendeznek és dicsőítik Istent. Mesélnek és felelevenítenek néhány emléket, melyet Jeruzsálemben éltek meg. Rájönnek, hogy céljuk egy az Úrban és együtt hálálkodnak Istennek. A találkozást követően útjukat együtt folytatják. Az öröm fokozódik bennük, amikor tovahaladva, jártukban Krisztusról beszélnek és arról, hogy kik ők Krisztusban. Nagyon bizakodóak. Hamarosan egy kis városhoz érnek és elhatározzák, hogy itt töltenek pár napot, majd továbbhaladnak céljaik felé.

Amikor elérnek a város közelébe, perzselő vágy fogja el őket. El akarják mondani a városbelieknek, mi történik a földön. Belépve a város kapuin megállítják az embereket és elbeszélik nekik a Jeruzsálemben lejátszódó eseményeket. Idővel a város szívében lévő piachoz érnek. Először csak kevés emberrel állnak le beszélgetni, szólva a pár nappal korábban megéltekről, majd egyre részletesebben írták le, mi történt velük az utóbbi nyolc év során. Az emberek figyelmesen hallgatják őket és eszükbe jut, hogy tíz évvel korábban maga Jézus Krisztus járt városukban. A két tanítvány már nem egy vagy két ember számára beszél, hanem egy csoporthoz intézik szavaikat.

Ez új megtapasztalás számukra. Mindig az apostolok voltak azok, akik bátor és határozott cselekedeteket hajtottak végre, de most egyikük elragadtatva eme új érzéstől hangosabban kezd beszélni, hogy többen is tisztán hallhassák. Hangja megerősödik, és egyre többen figyelnek rá. Egyszerre bejelenti - saját meglepődésére - hogy délután újra eljön a piacra, több magyarázattal szolgálva az Úrról. „Mondjátok meg másoknak is. Hozzátok el szomszédaitokat” - hallja saját hangját.

Azon a délutánon egy elég nagy számú csoport jön el a piacra. Egyes hallgatók megtérnek! Mások többet akarnak hallani, szinte minden jelenlévő érdeklődést tanúsít.

A tanítványok megváltoztatják terveiket. Több ideig maradnak a városban.

Így kezdődött az Evangélium hirdetése Júdea földjén... de nem az Úr tíz évvel ezelőtti látogatása során, nem is az apostolok munkálkodásának gyümölcseként, akik egyébként ismertek voltak tanításaikról. Nem, ezt a tudást most egyszerű emberek közölték, felkészületlen, tanulatlan emberek, akik a fővárosból jöttek, a piacokon álltak és így hirdették Krisztus Evangéliumát. Halandó, egyszerű, szokványos emberek voltak, munkások vagy kereskedők. A „tömegbeli” férfiak és nők voltak ezen tanítványok, akik Salamon Tornácán tartották összejöveteleiket és a jeruzsálemi házakban. Ezek az emberek nem kaptak előzetes felkészítést Júdea megtérítésére. Sőt, mai napig nem tettek semmit Krisztusért, de tűz égett bensőjükben és az Evangélium hirdetését nagy kedvvel tették.

Ezek az események és képek más városokban is megismétlődtek... mindenféle.
Júdea felkavarodott.

Hogyan született hát meg Júdeaóban a gyülekezet? Talán így.

Más tanítványok, akik elhagyták Jeruzsálemet hallottak a történekről és, hogy megbizonyosodjanak, elmentek a piacokra meghallgatni testvéreiket, amint felfedik az evangéliumot.

Nem nehéz elképzelni, hogy festett amikor az újonnan érkezett tanítványok a piacra léptek és a beszélőket állandóan „Halleluja” vagy „Ámen” kiáltások szakították félbe. Abban a pillanatban született meg valami. E véletlen folytán a tanítványok „felfedezték” egymást és a találkozások során megszületett az első összejövetel abban a városban! Ezen egyszerű módon mely nem volt előre tervezett, - a piaci Evangélium hirdetés, néhány lélek megnyerése Krisztusnak, egy olyan hely megtalálása, ahol a hívők más hívőkkel találkozhatnak - Isten életet adott a gyülekezetnek. A jeruzsálemi gyülekezet Júdeaóban szétszóródva megsokszorozódott!

Így néhány nap alatt a közösség egymásra lelt e városban - és újra házakban találkoztak. Pár napra rá, vagy lehet hetek múltán, egyes vándorok más helységek felé vették útjukat. Sokan a maradás mellett döntöttek és ők e kezdő gyülekezet tagjai lettek. Akik folytatták útjukat, azoknak lelkében az Evangélium hirdetésének láza égett.

E pillanatban mindazok, akik elhagyták Jeruzsálemet e „betegséggel” fertőződtek meg. Mindenki hirdeti az Evangéliumot, járjon bárhol, bármikor. Krisztusról beszéltek - meséltek, összejöveteleket tartottak és sok időt töltöttek együtt az újonnan megtértekkel, így megtapasztalva - Júdea szerte mindazt, amit az Apostolok tettek előttük nyolc évvel. A közösségek nap nap után születtek, egyre több városban, faluban... feltartóztathatatlanul.

Igen, a gyülekezetet számúzték egy városból, de azonnal felbukkant tíz másikban!

És ez még nem minden. Ahogyan azt látni fogjuk, nemcsak, hogy megalakult Júdea városaiban és falvaiban, hanem férfiak váltak óriásokká - egy szempillantás alatt.

Ismerjük meg egyiküket!
Harmincnyolcadik évet írjuk Krisztus után.

A MÁSODIK ISTVÁN

Neve: Fülöp.

Szellemi élete visszanyúlak Jeruzsálemig és Istvánéval megegyező módon alakult. Az első vértanú valami új születését hordozta magában, de most halott, az „új nemzet” pedig fogantatása pillanatába pusztult el. Vajon tényleg így volt?

Egyszerre megjelenik Fülöp. Nagyon is valóságosan.

Kétséget kizáróan meghatározó helyet kap a gyülekezet történelmében. Senki nem mondhatja el magáról, hogy ugyanannyit tett volna mint ő, hiszen egy új korszak előhírnöke volt.

Fülöp nemrég vesztette el egy szeretett testvérét Krisztusban... István halála, *őt*, mint a hetek *egyikét*, nagyon megrázta. Azon a napon, amikor Istvánt megölték Fülöphöz jutott a hír, mely szerint más hívőket is utcákra vonszolnak és bezárnak. Egy éjszaka leforgása alatt szeme előtt széledt szét a

jeruzsálemi közösség. Valószínű, hogy még a hajnal eljövetele előtt mindent és mindenkit otthagya ő is elmenekült Júdeába.

De Fülöp nem gondolt mindarra, amit elveszíthet, a város elhagyása sem rázta meg, mert számára csak Krisztus volt fontos. Fülöp kilépett Jeruzsálem kapuin, de nem a „jaj, legyőztünk” szavak uralták lelkét, hanem ehhez hasonlók üzték: „gondoljátok, hogy megállíthatok? Most figyeljete!” Vagy lehet erre gondolt: „Várj. Tűz égette bensőmet oly sok éven át, végül is van egy lehetőségem, hogy Krisztus csodás ismeretét hirdessem.”

Fülöp elindult észak felé. Az első nagyvároshoz érkezett, mely Samária volt. Az Úr Jézus járt erre, kb. 11 évvel ezelőtt és pár napot töltött itt. Amennyire tudjuk, e város ennyit találkozott az Evangéliummal. Fülöp belépett a városba és minden energiáját erre áldozva... *Krisztus Evangéliumát* hirdette. Sokaság gyűlt össze és hallgatta szavait.

Mire jöhettek rá ezek az emberek? Az Írást hirdette, mely minden, az addig elfogadottakat felforgatott, hagyományokat küldött feledésbe, csoportokat szakított szét, zsidó vallás ellenes volt, törvényen kívüli eget rengető és ijesztő!

Az evangélium mely a mennyek országának evangéliuma olyan erőteljes, hogy elsöpri ugyanúgy a világi, mint a vallásos rendszer ellenszegülését, akár önelégült egyezményét minden időknek nemzeteknek, nem számít mikor és hol. Ez az evangélium még mindig megrengeti a nemzetek alapjait. Igen, még napjainkban is, sőt azokban az országban éppúgy ahol a vallásszabadság biztosított. A mennyek országa evangéliumának híre a meg nem tért emberek fülének egyenesen árulás. (Nem így van, de bizonyos, hogy nekik ezt jelenti.)

De a mennyek országa evangéliumát addig nem szabad prédikálni, amíg nincsenek olyan felkészült emberek, mint Fülöp, ki felkent lenne annak hirdetésére! Fülöp az apostolok lábainál ülve nyolc éven át a tiszta gyülekezeti élet megtapasztalása által Krisztus tudatos jelenlétében élt állandóan. Végül is ő előbb engedelmeskedett az evangéliumnak mielőtt azt hirdette volna. (Tehát láthatod még kell egy kicsit várakozni míg hasonló üzenetet hallhatsz! Hiszen megfelelő férfiakra van ehhez szükség. Különben sok mindenfélét hallhatsz csak a mennyek országának evangéliumát nem.)

Fülöp üzenete, ereje, áthullámzott Samárián. Tömegek mozdultak üzenetére: semmi egyebet nem akartak, mint megismerni Krisztust. Fülöp ezután bementette őket jeléül a világról való lemondásnak. E pillanatok hevében szabadságuk, örvendezésük - mely megtérésük gyümölcse volt, - Isten jelenléte kézzelfoghatóvá lett, minek hatására Fülöp megpróbált betegeket gyógyítani. (Az emberek tesznek ilyen hihetetlen dolgokat, amikor a Szent Szellem birtokába kerülnek.) Hogyan kezdte, nem tudjuk, amit már tudunk, hogy egy adott pillanatban Fülöp úgy érezte, elérkezett az ideje, hogy merjen ilyet tenni! Próbált gyógyítani, vagy gonosz szellemet üzni, amit soha nem tett eddigi hívő életében. Isten megáldotta őt! Az ég kapui megnyíltak előtte! Egyre többen gyógyultak meg, egyre többen szabadultak meg a tisztátalan szellemektől.

Az örvendezés kimondhatatlan hulláma söpört végig a testvérek között.

Samária tanúja lehetett olyan tevékenységeknek, mint Jeruzsálem a pünkösdi idején. Ily módon elnyerte azt a kiváltságot, melyet Jeruzsálem egykoron, amikor István kiemelkedett a közösségből az evangélium tüzetől hevítve. Igen! Újra megtörtént! De most nem volt pünkösdi. Nem voltak apostolok. Nem volt István sem. Csak Fülöp. Egy ember hirdette az evangéliumot, olyat tett, mint soha azelőtt. Legalábbis addig biztosan senkit nem gyógyított meg. Mégis megtörtént! Hihetetlen isteni hatalommal hordozta az evangélium üzenetét és Isten teljes kenetével áldotta meg mindehhez. Így hát kedves olvasóm, az a hosszú idő, mely a várakozás nehéz napjaival telt el, a „tétlen időszak” meghozta *gyümölcsét*. Íme a második ember, aki felér az apostolokkal úgy az evangélium hirdetésében, mint a jelekben. A nyolc eltöltött év a gyülekezetben meghozta gyümölcsét.

Samária felbolydult!

Az új nép születésben volt. Egyáltalán nem irtották ki! Ellenség, figyelmezz! Világ, készülődj! Még van remény arra, hogy egy új generáció felérhet az apostolokkal, vagy meg is haladja őket nagyságukban, akik még a dráma színterére kerülnek ezután. Ha e nép többi tagja is ugyanazt fogja tenni, amit István és Fülöp tettek, akkor föld és pokol, felkészülhet...

A hihetetlen samáriai események híre gyorsan eljutott a Jeruzsálemben maradt apostolokhoz. (Bár az apostolok bujdosnak, mégis minden eseményről tudomást szereztek.) Örömhírek érkeztek Samária más részeiből is és ezen beszámolók felkeltették az apostolok érdeklődését. Különleges figyelemmel követték az eseményeket... ugyanis *gondok* adódhattak.

Végül is a samáriaiak még csak zsidók sem voltak!

Eldöntötték, a legcélravezetőbb az lesz, hogy Péter és János elmenjen és megnézze mi történik. Amikor Samáriába érkeztek, minden hír helyesnek bizonyult, az események a leírtak szerint zajlottak: a samaritánusok megtértek!

Akkor a két apostol örökre emlékezetes dolgot tett.

Kezüket azokra a félig zsidó - félig pogány emberekre tették, hogy ezáltal a Szent Szellem áldása, de ugyanakkor a saját áldásuk is továbbítva legyen erre a megvetett népre. Befogadták őket a gyülekezetbe.

(Úgy tűnik, hogy az apostolokat *sokszor* hívták egész Júdea területére, hogy áldásukat adják az újszülött gyülekezetre, de minden bizonnyal ez az áldás nem volt *szükségszerű*. Lehet, hogy szükségként fogták fel abban az időben, a Krisztus utáni harmincnegyedik esztendőben. Néhány évvel később, ahogy tapasztalni fogjuk, Krisztus után 43-ban, egy távoli északra eső városban ennek nyomát sem találjuk)

A samáriai gyülekezet Fülöp, Péter és János közös részvételével született meg.

Az apostolok a városban töltötték pár napot, Fülöp mellé álltak az Evangélium hirdetésében, tehát hárman összedolgoztak. Mindezek ellenére rövid idő múlva visszatértek Jeruzsálembé. Igen ám csak hogy ez a rövid samáriai út az első volt, mely elmondhatja magáról, hogy egy „kihívás”-nak számított. Eddig az emberek nyolc évet töltöttek el egyetlen városban! Úgy tűnik mindezt akkor értették meg, amikor hazafelé tartottak. Fülöp példáját követve hazafelé vezető útjukon minden városban és faluban hirdették az evangéliumot. Kb. tíz év múlva az apostolok kiléptek Jeruzsálemből. (Földrészeket távolodtak? Nem! Kevesebb, mint ötven km-es körzetben maradtak!)

Júdeára tekintve látni fogod, hogy ugyanaz történt mindenfelé.

Az emberek előzőnlőtték az utakat, és megálltak minden helyen dicsőséges dolgokat hirdetve Jézus Krisztusról. Az összes városban alakult gyülekezet és ezen közösségek egy részét a jeruzsálemi hívők alkották, más részben az új megtértek. A húszezer tanítvány mindegyike az evangélium hirdetőjévé vált. A pillanat, mely legyőzötteket kellett volna ábrázoljon, ennek ellenkezőjét hangsúlyozta: boldogságot, győzelmet és fejlődést.

(Jegyezd meg, hogy mindegyik gyülekezetben voltak emberek, akik ennek előtte is megtapasztalták már a gyülekezeti életet és az apostolok is éreztették jelenlétüket, egész Júdea területén. Következtetés: szó sincs arról, hogy ezek spontán alakultak volna ki.)

Egy idő múlva, Fülöp elhagyta Samáriát. Hogy mennyi időt töltött el ott a gyülekezettel, nem tudjuk. De tudjuk, hogy egy angyal utasítására elindult dél felé. Meghallgatva a parancsot, a Jeruzsálemtől túl fekvő városig, Gázáig jutott el. Ott találkozott egy etióp királyi szolgálóval, akit Jézushoz vezetett. E találkozás után Fülöp nyugat felé indult a Földközi tenger irányába.

Az első tengerparti város, melyet érintett, Azótus volt. Újra bemutatta az evangélium erejét. Hogy hányan hittek ezután Krisztusban és mennyi ideig volt Fülöp e városban, azt nem tudjuk.

Miután tovább folytatta útját, a fiatalember újra észak felé indult, a Földközi tenger partján. Valahányszor egy város keresztezte útját, megpihent ott és az evangéliumot hirdette. Ez egészen addig folytatódott így, amíg Cézáreába nem ért. Talán néhány hónapot vett volna igénybe ez az út, azonban neki jóval több ideig tartott. Lehet évekig! Amikor eljutott egy városba megállt, vagy továbbhaladt attól függően, hogy volt ott gyülekezet vagy sem, és hogy hány jeruzsálemi hívő volt a gyülekezetben. Valószínűleg jelentős időre volt szüksége Fülöpnek, amíg Cézáreába jutott, Júdea római fővárosába.

Itt megpihent.

Most azonban tekintsünk vissza egy rövid gondolat elejéig. Nemrég azt mondtuk, hogy Fülöp „egyedülálló a történelemben”. Miért volt ő egyedi? Nemcsak azért mert előhírnöke volt egy rendkívüli képességű csoport kialakulásának, nemcsak mert az evangéliumot hirdette egész Júdeában, hanem mert az első ember volt a gyülekezet történetében, aki tisztséget kapott.

A Jeruzsálemben élő közösségen belül két embercsoport létezett: az apostolok és a hívők, nem létezett más. Majd pünkösd után nyolc évvel, valami új alakult ki. *Fülöp!* (Jegyezd meg jól, hogy ehhez nyolc évre volt szükség... és ez volt az első meghatározó változás a jeruzsálemi közösség sorai között, melyet ez idáig tizenkét apostolának munkálkodása határozott meg.)

A Szent Szellem isteni kiválasztása, mely Fülöp által valami újat vezetett be a gyülekezet történetébe. Már nemcsak apostolok voltak, hanem egy második ajándék is helyet kapott a földön, akinek nevéhez az „evangélista” kifejezés fűződik. Ez egy teljesen új fogalom és a hozzá illő emberek kellenek.

Egy evangélista *nem* apostol. Fülöp színre lépéséig nem történt ilyen, vagy ehhez hasonló fordulat. A gyülekezet kb. kilenc éves volt, amikor a gyülekezet életében egy ember az evangelizálás ajándékával kezd működni! Fülöpön keresztül Isten valami újat adományozott gyülekezetének. De Isten nem adományozta e tisztséget a gyülekezetnek és Fülöpnek, mindaddig amíg a kiválasztott több éven át részt nem vett egy különleges felkészítésben (másképp nem történhet, hogy felkent férfiak létezzenek).

Egyszerre Krisztus Teste új formát ölt. Eddig a gyülekezet megalapítása az apostolok feladata volt, ők indították útjára. Most megjelenik Fülöp. Figyeld meg, hogy - a mai mintával ellentétben - nem egy nyereség mentes vállalkozást hozott létre, ami nem kell adózzon, se egy cirkuszi sátrat nem vett meg, hogy egy független szolgálatot elkezdjen. Ez csak 1800 év múltán üti föl fejét. Nem így cselekedett, ő segítette a tizenkettőt. Velük együtt dolgozott, hogy egy helységben egy gyülekezet jöjjön létre, mely mások szellemi otthonává vált. Minden városban egyet. Nem vágott bele egy teljesen független szolgálatba. Nyolc évet töltött az apostolok lábai előtt azok tanításait hallgatva, kiket most segített hisz azért töltött annyi évet a gyülekezetben, hogy egyszerű testvérként álljon most mellettük. Figyeld, hogy Fülöp az életét adta a gyülekezetnek, mintegy „eszközzé” válva annak kezében, hogy épüljön általa, hogy dicsőségessé váljon. A közösség azonban nem volt eszköz az ő kezében, amit saját javára fordított volna. Mindent a gyülekezet érdekében tett.

Tehát ilyen volt az első század evangélistája.

Mi egy evangélista? Egyszerűen nem tudjuk. Meg fogjuk ezt érteni akkor, amikor a gyülekezeti élet létrehoz egyet - újra - a földön!

Fülöp számára ez dicsőséges volt. Saul terveit közül semmi sem sikerült, amit a gyülekezet pusztulása érdekében kitalált! Saul csak egy új István kialakulását segítette elő! Tulajdonképpen rövidesen egyre több „István” és „Fülöp” jelenik meg.

Az elkövetkező négy év eseményei így alakultak tehát. Bármerre is jártak a tanítványok, Krisztust hirdették. Amikor letelepedtek egy városban, azonnal elkezdték a gyülekezet megalakítását az otthonokban.

A következő négy évben az Apostolok minden új gyülekezet mellett ott voltak, egyeseket látogattak, másokat buzdítottak. Végül az apostolok utazni kezdtek! Természetesen hatókörük Júdea kis területére korlátozódott.

Krisztus hirdetése nap-nap után nőtt. István halála után négy-öt évvel a kétszáz város, falu immár gyülekezettel bírt. Ez tekintélyt parancsoló adat volt, ami a gyülekezet terjedését illeti. Júdeát teljesen evangelizálták! Neked pedig valószínűleg az a benyomásod támadt, hogy az apostolok vesztegették az idejüket! Nem, a huszadik század hívője az, aki ezt mondja: „elmaradtunk az idővel, egy felrázó programra van szükségünk, Isten nagy sietségben van, hogy befejezze munkálatait” - ő az, aki idejét eltékozza.

Most láthatod milyen eredménye volt a nyolc év erőteljes megalapozásának, érettségének Jeruzsálemben. Igen, kezdetben úgy tűnt, mintha semmi sem történe. Minden apostol egy helyen, egy gyülekezetben munkálkodott, (az egész bolygón csak egyben!)... nyolc éven keresztül!

Talán úgy tűnt, hogy az apostolok nem hallgatják meg az Urat! (Szerencsére senki nem volt ott a huszadik századból, aki azt mondhatta volna, hogy amit tesznek az helytelen!) A hosszú tíz év után azonban hirtelen óriási változás állt be. Az elkövetkező négy évben kb. száz gyülekezet alakult ki Júdea területén, és ne feledkezzünk meg a hatalommal felruházott embercsoport megjelenéséről sem.

Próbáld meg felbecsülni ezeket az eredményeket a huszadik század normái alapján.

Az elkövetkező években a mennyek országának feladatainak terhe e második csoport, Isten új népének vállán lesz. Emlékezz, hogy ehhez szükség volt: 1) időre; 2) apostolokra; 3) gyülekezeti életre; és 4) Krisztus mély átélésére.

És ha a nyolc év rendkívül soknak tűnik, akkor gondolj a százhúszra. A háromezer megtért részére nyolc év egy helyben maradást jelentett. A százhúsznak tizenkét évet: nyolc évet Jeruzsálemben és még további négy évet, mialatt az Urat követték!

És megérte. Dicsőséges volt! Júdea minden városában volt egy élő bizonyítéka Krisztusnak.

Látogassunk meg pár gyülekezetet Júdeában, lássuk milyenek!

JÚDEAI STÍLUSÚ GYÜLEKEZETI ÉLET

Júdeai gyülekezeti élet! Milyen volt az?

A válasz egyszerű: pont olyan volt, mint a jeruzsálemi.

Még a kezdete is megegyezett azzal, pl. amikor a tanítványok érkeztek Júdeába munkanélküliek voltak, pénz, otthon és biztos háttér nélküliek. Semmijük nem volt, és idegen helyen voltak. De háromezren közülük már átérték ezt az érzést egyszer. Rögtön a Pünkösöd után munka nélkül, otthon és pénz nélkül maradtak. Így ők már tudták a teendőiket. Meg fogják oldani tehát e gondot 38 évvel Krisztus után ahogyan megtették azt 30-ban is.

A júdeai gyülekezeti élet ugyanúgy született, mint a jeruzsálemi.

Amikor a hívők egymásra találtak Júdea kis városkaiban, biztosan összejöttek, egybetették pénzüket és ételüket, házat béreltek és abban gyülekeztek. Más hívők, akik átutaztak a városon éji szállásként használták e házakat. Újra Jeruzsálem megtapasztalása volt ez.

Akik a városban maradtak rögtön elkezdtek munkát keresni és a ház, melyben laktak gyülekezeti helyként szolgált. Egyáltalán nem volt nehéz dolguk, hisz majdnem tíz évig éltek ily módon!

És az evangelizálás? Ez már eltérő módon zajlott.

Ami ezt illeti, Júdea nagyon különbözött Jeruzsálemtől! Emlékszel még, amikor Jeruzsálemben az apostolok kértek szót e témában? Júdeában ezzel szemben nem a tizenkét apostol hirdette az evangéliumot, hanem sok száz egyszerű hívő. Mindenütt találkoztak e vándor keresztyének, pénzt gyűjtöttek, házat béreltek, beköltöztek és megmozgatták a városka életét az evangélium segítő szavaival. Egyesek éppen a piacon tértek meg, míg mások az ott lakók közül kíváncsiságból jöttek el az összejövetelekre és ez mindent felülmúló módon történt.

Az emberek manapság visszaemlékeznek a pünkösöd erejére és amikor felidéznek a történeteket, megemlékeznek az is, hogy mind a háromezer ember hatalmat kapott és véghezvitt tetteikkel úgyszólván: „Megrengették Jeruzsálem városát, és az egész világot!” Az események eme megközelítése azonban nem helytálló, mert valójában csak a tizenkettő volt az, aki elhívást kapott e dicsőséges cselekedetre. (Ők mozgatták meg Jeruzsálemet.) Akik azt állítják, hogy háromezren voltak felruházva hatalommal, számításaikban nyolc évet tévednek. Százak kezdtek bizonyosságot tenni Júdeában és jegyezd meg: az első pünkösöd után csaknem tíz évvel, akik akkor megtértek csupán most kezdték el gyakorolni azt a hatalmat, amit akkor nyertek. Valahogyan így kellene, hogy legyen ma is.

Jegyezd meg, ezek azok az emberek, akik az igazi pünkösödön részt vettek. Őket kellene követni, hogy lássuk mi is történik az emberekkel pünkösöd után.

Még volt egy különbség ezen kívül Júdea evangelizálásában. Emlékszel, hogy az Úr Jeruzsálemben csodákat, hihetetlen dolgokat tett, hogy megtérítse az embereket. De ez nem volt gyakori Júdeában. Itt csak a sok hatalommal teli bizonyágtétel és a rendkívüli erős gyülekezeti élet, amely tapasztalható volt.

Mindahányszor Isten valami újat tesz Ő mindig valami frisset, éltetőt mutat be. Júdea volt ahol ez az új elkezdődött és amit Isten itt vetett be az sok-sok hívő jelenléte volt, akik mind Krisztusról tettek bizonyosságot.

Miért nem történt valami hasonló Jeruzsálemben? Ott miért nem volt sok száz ember, aki evangelizálni kezdett volna? Mert Isten szembenézett a gyülekezet születésének gondjaival, és Ő csak tizenkét felkészített, megbízható, edzett és kiképzett edényt talált arra, hogy rájuk bízassa a gyülekezet építését. Csak ezeket az embereket használta fel Isten, senki más. Nyolc évvel később, amikor szembenézett szétszóródásuk gondjaival, a megbízható edényeinek száma valamennyivel megszorodott. Így hát felruházta őket hatalommal.

Tehát a júdeai gyülekezetek életmódjukban hasonlatosak voltak a jeruzsálemihez, de különböztek abban, ahogyan evangelizáltak.

De milyenek voltak az összejöveteleik?

Majdnem ugyanolyanok, mint a jeruzsálemiek.

Ne értsd félre. Dicsőségesek voltak: a szoba félig Jeruzsálemből érkezett szentekkel volt telve, akik örültek új testvéreiknek, a másik részét pedig újonnan megtértek alkották, akik csodálkozva tekintettek körbe és örvendeztek megváltásuknak.

Mindemellett ezek az összejövetelek másolatai voltak a jeruzsáleminek. Miért?

Mert az ide érkezett hívők mindegyike Jeruzsálemből jött... mindegyikük zsidó volt. Őnekik nem létezett az ismeretükben másfajta felfogás a gyülekezeti életről csupán az, amit ott, ezelőtt megélték. Az összejövetelek menete, amit Jeruzsálemből hoztak, mégis mint egy vészjel hatott méghozzá eléggé komolyan.

Az első mód, ahogyan Isten terjeszteni akarta gyülekezetét: az átültetés. Ez Isten gondolata volt, az Ő parancsa szerint történt, mindemellett volt egy gyengesége: az azonosság. Nagy veszélyt hordoz, amikor a gyülekezetek ennyire hasonlítanak egymásra. Ezért e percekben Isten már egy új munkálatának terveit szövögette, egy másik néppel, a pogányok köréből, távol Júdeától. Azon a helyen Isten megmutatja végtelen változatosságát gyülekezetének.

De mielőtt elhagynánk ezen házakban gyülekező júdeaiakat, vizsgáljuk meg őket tüzetesebben. Ezek az összejövetelek végül is figyelemreméltóak. Miért? Mert nincs vezetőjük. Nincs egy személyben felelősségre vonható emberük. Senki nem irányítja az összejöveteleket!

Vagy talán nem léteztek próféták vagy tanítók, akik útmutatásokat adjanak? Nem voltak. Isten egyáltalán nem adományozott egyetlen tanítót vagy prófétát sem a gyülekezetnek. Ilyenek nem fordultak elő még akkoriban a földön.

Egy gyülekezet nem egy halom tanítóval és prédikátorral kell kezdje működését! Ők mindent tönkretesznek! A legegészségesebb megtapasztalás egy sarjadó gyülekezet számára, ha úgy születet meg, hogy első összejövetelei alatt egyáltalán nincs vezetője. A gyülekezetnek, - és minden közösségnek - joga van ilyen megtapasztaláshoz mely örömteli, veszélyes és váratlan. Ezen összejövetelek a benne élők számára megingathatatlan alapot biztosítanak és egyensúlyt garantálnak azon napokra, amikor majd kiemelkednek a próféták és tanítók. Amikor pedig eljön ez a nap, a gyülekezet nem fog függeni ezen emberektől és az összejövetelek középpontjában sem ők fognak állni. Azok majd csak az egészhez csatlakozó részt képviselik és nem lesznek belőlük a gyülekezet feje, ami nélkül a test nem működik.

És akkor nem léteztek vének? Nem, Isten nem talált ki ilyesmit eddig.

Mi volt az apostolokkal? Ők még Jeruzsálemben bujdosnak és amikor kiléptek a városból, hogy Júdeába menjenek azt rövid időre, és csak ritkán tették.

Kié volt a felelősség?

Senkié.

Nem volt erre az egészre jellemző a fejetlenség? Nem.

Akkor ez volt az a gyülekezet, amire ma a „spontán” jelzőt ragasztják?

Nem. Nem létezik ilyesmi, mint a spontán gyülekezet, legalábbis nem olyan, amelyik működne is.

Akkor, tanítók, próféták, sőt, apostolok nélkül milyen erő fogta össze őket? Mi tartotta fent és mi szavatolta, hogy jó irányba haladnak, ki mutatta az utat? Végül is ezek az emberek a vallásos rendszer részéről bizonyos elnyomásban éltek. Ha nem volt vezetőjük, hogyan találták meg a jó irányt és a kiegyensúlyozottságot? Mi volt a titkuk? Mindössze annyi, hogy már ezt megelőzően nyolc évig megtapasztalták a gyülekezeti életet, mielőtt Júdeába széledtek volna szét.

Ha egy gyülekezetnek van pár tagja, akik már megtapasztalták az igazi gyülekezeti életet, akkor biztos lehetsz benne, hogy azon emberek között létezik majd igaz szellemi gyarapodás, létezik türelem, segítik egymást és egyé válnak.

Egy csoport, melynek tagjai előzőleg megtapasztalták a gyülekezeti életet biztosan fennmarad, gyarapodni és fejlődni fog hosszú időn át, anélkül hogy bárminemű segítséget kapna. Nincs szükségük beosztásokra, vagy vezetőkre. Ők csak egyszerű emberek kellene legyenek, akik előzőleg megtapasztalták a gyülekezeti életet hosszú időn át. Az alap mellyel ellátták őket sokáig megmarad minden struktúrát nélkülözve!

Minden gyülekezetnek szüksége van egy bizonyos fennállási időre vezetők nélkül. Ez a legcsodálatosabb időszakok egyike. Az egyé válás, beolvadás és a szeretet időszaka ez mely úgy az Isten mint a testvériség számára olyan mint a kellemes jó illat.

Tulajdonképpen a közösség életének ezen szakában, mely irányítás nélkül zajlik, Isten kiválasztja felkentjeit. Kell legyen azonban egy erős alapja, hogy ezen időket túlvészelje.

Még egy utolsó dolog, ami Júdea összejöveteleit illeti.

Ez nem más, mint az, hogy zsidó lelkületük volt, és ez rendkívül fontos. Az összejövetelek zsidókról és zsidóknak szóltak!

Mit jelent ez? Számít?

Mondjuk, hogy akkortájt te zsidó hitetlen vagy. Egy szép napon elhatározod, hogy részt veszel az ún. gyülekezeti összejövetelen, mely nemrégiben megjelent a városban. Milyen lenne a benyomásod ezekről az összejövetelekről?

Minden bizonnyal olyasmi fog történni szemeid előtt, amit eddig soha nem láttál! Mégis otthon érzed magad benne. Nem látsz idegen dolgokat. Néhány boldog zsidó van előtted, akik természetesen viselkednek. Ők Krisztust mutatják be a saját természetes otthonias módjukon. A gyülekezet beépül környezetébe, melyben áll. A közösség viselkedési módja megegyezik a néppel és a nemzettel, ahol felnő.

Jegyzed meg kérlek e tényt: ez a csodálatra méltó dolog nem történhetett volna meg e között a nép között a gyülekezettel, ha maguk az apostolok idegenek lettek volna. (Isten nem használja mindig a jeruzsálemi vonalat. Ahogyan azt később látni fogod, Ő másként cselekszik, amikor az apostolok nem bennszülöttei az országnak.)

Íme hát egy fontos lecke: az apostolok nem kell sokáig egy helyben tartózkodjanak, (lásd Jeruzsálem), ha ők idegenek azon a helyen. Ha megteszik és maradnak, az eredmény katasztrofális lesz, főleg ha a gyülekezet is, melyet építenek részt vesz a másik városokba, vagy országokba való hasonló gyülekezet átültetésében.

Be is tudjuk mutatni e dolgot.

Mondjuk, hogy mind a tizenkét apostol Japánban születik. Mondjuk, hogy egy napon Londonba költöznek, ahol új gyülekezet építésének szándékát mutatják. Képzeld el, amint néhány angol, nyolc éven át a lábaik előtt ül. Majd ezek elhagyva Londont, szétszóródnak az összes brit uralom alatt álló szigeten. Gondold el, hogy a londoni gyülekezetet újraalapítják Sussexben, a Gallok Földjén, Skóciában és lehet Írországban is. Milyennek fog tűnni egy skót vagy egy ír számára e gyülekezet? Angolos lesz egyáltalán ez a gyülekezet vagy az angliai felfogásnak megfelel-e? Könnyen azonosítani tudják magukat vele az angolok? Vagy lesz benne japán vonás is?

Az igazság az, hogy a gyülekezet soha nem lesz sem angol sem japán. Sem egy angol sem egy japán nem fogja jól érezni magát egy ilyen gyülekezetben. Lehet, hogy azon angoloknak, akik Londonban

nyolc évig a japán apostolokat hallgatták, igenis tetszik az eklézsia. Lehet nem is vették észre, hogy fokozatosan megváltoztak, ők maguk is furcsa angolokká váltak a japán behatásnak köszönhetően. De a következő dologban biztos lehetsz: ha e gyülekezetet Anglia más részébe ültetik át, ott nagyon furcsán nézne ki, bárki számára! Hogyan nézhetnek ki ezek a japán hatásra létrehozott gyülekezetek?

Furcsán, nagyon furcsán.

Miért? Mert egy túlzott ötvözete lesz a japánnak és az angolnak, ami végül is semmilyen lesz. A japán apostolok nem lehetnének japánok többé, a fiatal angolok nem lehetnek igazi angolok, mert akaratuk ellenére is az apostolaikat fogják utánozni. Tulajdonképpen az a londoni gyülekezet sehova nem fog illeni. Ha az apostolok idegenek munkálkodási helyüktől és ha az eredeti gyülekezetben maradnak hosszú időn át, akkor egy ilyen bizarr helyzet kialakulása elkerülhetetlen.

Ehhez hozzá kell tenni, hogy ha az a londoni gyülekezet Európába lenne átültetve még furábban nézne ki! Angliában legalább van néhány angolos vonás. De egy olasz számára az átültetett gyülekezet egyenesen rosszul festene.

Térj vissza a jeruzsálemi gyülekezethez és figyelj. Miből alakult? Három embertípusból: 1). zsidókból, akik a római birodalom egész területéről jöttek, de Jeruzsálemben tértek meg, 2). sok ezer Jeruzsálemi polgárból, akik nyolc év során tértek meg és 3). olyan emberekből, akik Júdea egész területéről érkeztek, hogy az egyetlen keresztyén gyülekezet tagjai legyenek, amely csak Jeruzsálemben létezett! Tökéletes! Pont ez volt az, amit Isten akart.

És az apostolok? Honnan jöttek ők? Mindegyik Jeruzsálem ötven km-es körzetében született és nőtt fel. Helybeliek voltak.

Ez a titkok titka.

Isten adományozta a jeruzsálemi vonalat, ami egy különös módja a gyülekezet létrejöttének. Ő egyetlen gyülekezetet indított útjára a jeruzsálemi vonalon. Szó szerint ez volt az egyetlen gyülekezet a földön szinte nyolc évig. Ennek így kellett lenni, mert Isten saját tervei szerint halad, amikor egy új munkálatba kezd. Az alapot nem szabad elsietni. Isten megadta a jeruzsálemi vonalat a kezdeti periódushoz. Elrendelte, hogy az apostolok helybeliek legyenek. Ezt az irányt jelölte ki, hogy a későbbiekben átültethesse gyülekezetét..., de csak annak születési körzetében.

A kezdethez sok időre van szükség, nagyon sokra, egy helyen. A jeruzsálemi vonalon az apostoloké a döntő szerep, tehát ők ott kellett legyenek, máskülönben a gyülekezet valami furcsa dologgá válik, amely nem egyezik kifejezőmódjában a nemzettel, melyben működik.

Az első gyülekezet Isten különleges terve volt, kezdeti munkálatának szánta azt, néhány helybeli apostollal, hogy később átültethesse.

Levonva a következtetéseket elmondhatjuk, hogy a Júdeában alakult gyülekezetek, melyek a jeruzsálemi átültetés eredményeként születtek, megfeleltek Júdeának. A gyülekezet mintáját a tizenkét helybeli zsidó apostol alakította ki és a gyülekezet a nemzet egy részét alkotta, melyben megszületett. Ha mondjuk a tizenkét férfi Indiából jönne, hogy gyülekezetet alapítson és ha nyolc év után ez terjedne el az egész Júdea területén, akkor az elütne Júdeától.

Miért mondom el mindezt?

Mert a misszionáriusok működésük módszereivel bemutatták Isten alapkövetelményeinek lábbal tiprását, ami a gyülekezet életre hívását illeti! Ez csupán egy példa a többi közül. Jeruzsálemben láttuk Isten első művét, melyet felhasznált a gyülekezet létrehozására, Júdeában pedig a másodikat.

Eddig Ő két módját mutatta be, a gyülekezet létrejöttének. Mindkettő része annak, amit ma jeruzsálemi vonalnak nevezünk.

A jeruzsálemi vonal - Isten első nagy műve - kb. így néz ki:

1). Első mód gyülekezet kialakítására: a jeruzsálemi gyülekezet

A. Jeruzsálem volt az eredő gyülekezet

- B. Tizenkét apostol volt jelen. Szükség volt rájuk, mert a jeruzsálemi, a kezdeti munkálatot jelentette.
- C. És mert az elsőről volt szó, sok időt igényelt létrejötte.
- D. Mert később a gyülekezetet más városokba is át kellett ültetni, ezért az apostolok helybeliek voltak.

2). A második módozat melyet Isten bemutatott gyülekezetek alapítására: Júdea.

- A. A jeruzsálemi gyülekezetet Júdeába ültették át, tehát szülőhazájában maradt.
- B. Az átültetés kérdésének megoldására néhány egyszerű hívő képezte a kulcsot, nem pedig az apostolok. Nem volt szükség a tizenkét kiválasztottra, mert az apostolok tanítványaiban erős indíttatás élt, melyet a jeruzsálemi közösségi életből nyertek.
- C. Az „Átültetés” módja a gyülekezet létesülésében biztonságosnak bizonyult mivel azok között történt és abban a kultúrában ahonnan kinőtt.

Eddig ezen gondolatsor volt, ami az életkörülményeket, az evangelizálást és a júdeai összejöveteleket illeti. Továbbhaladva még akad néhány tanulnivaló a júdeai gyülekezetektől.

Először is: Júdeában megőrizték a gyülekezet egységét. Jeruzsálem városában csak egy gyülekezet volt. De ez Jeruzsálemben! Most a gyülekezet újjászületett Júdeában. Mit fognak tenni a tanítványok, ha itt szabadnak érzik magukat az apostoloktól? Nagy esélyük van arra, hogy mindent saját akaratuk szerint tegyenek. Meglesz a lehetőségük, hogy minden hibát helyreigazítsanak, teológiai csoportokra szakadjanak szét és dogmatikus vonalakat húzzanak, valamint saját céljaik megvalósítására törekedjenek. („Pl. soha nem kaptunk elég időt arra, hogy a leprásokat megnyerjük Krisztusnak”). Minő esély, hogy egy szervezetet hozzanak létre. De mindenekelőtt a legnagyobb esély arra, hogy néhány száz, különböző gyülekezetet működtessenek más - más városokban.

Így tették?

Nem.

Júdea minden városában még egység volt - tisztán kihangsúlyozva.

Minden városban csak egyetlen gyülekezet létezett.

Azért történt ez így, mert mindenki dogmákhoz ragaszkodott, vagy egy átfogó gondolathoz? Mindenki ugyanazt hitte? Ez volt az ősi gyülekezet egységének titka? Lehetetlen. Ha lett volna egy követelés a hívők egységésítésére, akkor pár tucat gyülekezet alakult volna ki minden városban. A követelmény, hogy mindenki ugyanúgy, ugyanazt higgye..., ez okozza a széthullást.

Nem, nem egy egységes dogma tartotta egybe őket. Erről szó sincs.

Vajon volt egy szervezet amely, egy helyen tartotta őket, egy nagy építmény, melynek központi ökumenikus irodái Jeruzsálemben voltak? Nem. Nem egy szervezett monolitikus rendszer volt egységességük titka.

Egyrészt a júdeai gyülekezetekben egység volt, mert senki nem talált ki dogmatikus törvényeket és az ősi gyülekezet soha nem volt szervezett. Sem helyileg, sem a Római Birodalom egész területén! A hívők egységének fő érve Krisztus szeretete volt. Őket lenyűgözte a Jézus Krisztussal való naponkénti találkozás megtapasztalása. Egyedül Ő volt az Uruk. Ő volt az egységük.

Másképpen nem lehet megismerni az összetartozást.

Nézd meg a hívőket amint Júdeába mennek.

Hiányzik belőlük a huszadik század képzelőereje. Semmilyen változatosság. Sehol egy „sarki templom”. Elképzelhetetlen bármilyen független szolgálat. Nincsenek különleges szervezetek, különálló embercsoportok részére. Nincsenek szemináriumok, melyek felhabzsolnák a fiatal, friss tehetségeket. Csak a gyülekezet, az osztatlan gyülekezet, semmi más. Te mennyire tudnál ilyen képzelőerő nélkül létezni?

A korai gyülekezetben igazi, természetes, érezhető egység volt.

Másodsorban: a Júdeában történt szétszóródás próbára tette Krisztus követőinek állhatatosságát és kitartását.

Emlékszel, amikor a jeruzsálemi gyülekezet a nagy bizonytalanság közepette is megszületett - több ezer ember hagyta el a Római Birodalom más területein lévő otthonát és szabad akaratukból, minden kényszer nélkül egy helyen telepedtek le. Ez szinte a hit vak ugrását jelenti az ismeretlen felé.

E lépések hatására fogant meg a teljes lemondás földi javokról, minden földi dolgok elhagyásának gondolata. Ez volt a Jeruzsálem által felállított követendő példa!

A jeruzsálemi elhagyás síkját még magasabbra emelték a Júdeai gyülekezetekben!

Egy éjszaka alatt ugyanazon jeruzsálemi hívők lemondtak mindenről és Júdea felé indultak. Nincstelenként kezdtek, ahogyan azt Jeruzsálemben is tették! Zsebük üres volt, de kezeikkel megkeresték a betevőre valót, pusztán ezzel indították újra életüket, mégis az ország minden városában gyülekezeteket hoztak létre! Micsoda nép! Milyen csodálatos idők!

Minden tettük örömből, nem pedig kényszerből fakadt.

Adja Isten, hogy újra ilyen emberek éljenek a földön.

Harmadszor. Júdeában ez időben két, vagy három vészharang zúg. Az első a gyülekezetek közötti hasonlóság, melyről már beszéltünk. Szerencsére ez a másolat nem volt szándékos. A mi időnkben, az emberek, akik új mozgalmakat indítanak útjára, azt akarják, hogy ezek egyformák legyenek. Természetesen ez az eljárás irtózáttal tölti el Istent.

Isten tervében soha nem volt benne az, hogy az Ő gyülekezetei ezen a földön mind egyformák legyenek és eddig itt mind hasonlatosak voltak! De Isten helyreállítja a helyzetet azzal, hogy új munkálatot indít el, mely más gyülekezeti formához vezet. Ezek az eklézsiák kivétel nélkül nagyban különböznek egymástól. Ezen új közösségek sora ellensúlyozása lesz mindannak, ami Júdeában történt.

(Eljön majd a nap, amikor a Jeruzsálemi és az antiókhiai vonal gyülekezetei egymásnak tiszteletüket teszik és mindegyik szentül betartja majd, a városokban uralkodó egységet.)

Most szóljunk a második vészjelről. Ha ott lettél volna, megértenéd a felmerült gondot: a zsidók a megtérést csak zsidók számára fenntartott kiváltságnak tekintették. Senkit nem fogadtak el, csak ha az teljesen megtért a júdaizmushoz.

A júdeai evangelizálás lélegzetelállító volt, de ugyanakkor nagyon különleges is. Nézd! Júdeában, Galileában és ezek környékén, kb. száz és százhusz között volt a zsidó lakosú helységek száma. Mennyi időt vett igénybe Júdea evangelizálása? Mennyi idő kellett a húszezer embernek, hogy gyülekezeteket építsenek mondjuk százötven helységben?

Négy év!

Meglepően rövid idő ahhoz képest, hogy ezek az emberek nyolc éven keresztül sehova sem mentek és nem tettek ehhez hasonlót.

De ha megkérdeztél volna egy hívőt, hogy kb. mennyi térítőre volna még szükség, meglepő választ adott volna: „Hát, Júdea, Galilea, Samária helyiségeiben van egy-egy gyülekezet. Vannak hívők és közösségek Damaszkuszban és még néhány más helyen Szíriában. Ez négy ötödét jelenti a palesztinai zsidóságnak, így a mi ügyünk le van zárva. Természetesen sok zsidó van még Rómában, Itália földjén és Alexandriában, Egyiptomban, valamint más nagy városokban. Gondolom egy napon az apostolok elmennek ezen városokba és a többi embernek is beszélnek Krisztusról. De én azt mondom, hogy a munka nagy része készen van.”

Senki sem gondolt arra, hogy az evangéliumot pogányok számára is hirdessék.

A gondolat, hogy pogányokkal is megismertessék az evangéliumot, legalább olyan távol állt tőlük, mint az, hogy ma macskáknak, vagy papagájoknak hirdessük azt. Nem is fordult meg a fejükben a gondolat, hogy mások, akik nem zsidók, szintén hallhatnak az evangéliumról.

A zsidók nem jöttek rá, hogy Isten az egész világ számára hozta el a feloldozást, de mivel ez nem így történt, ezért Ő elhatározta, hogy áttöri a judaizmus határait.

Volt egy harmadik figyelmeztető jel is. A júdeai gyülekezetek kezdtek visszatekinteni az ősi zsidó szokásokra, hagyományokra. Még megtartottak néhány régi vallásos szertartást, melyeket réges-régen el kellett volna hagyniuk.

Pl. amikor a hívők letelepedtek egy júdeai városban, egyenesen a zsinagógába tartottak!

Nagyon is lehetséges, hogy pont ez a zsinagógába járás hozott ennyi júdeai megtértet! De ez nem minden, ugyanis néhány Krisztus követő elfoglalt bizonyos munkaköröket e zsinagógákban. Egyesek pl. ajtónállók voltak és segédkeztek a gazdagok első padhoz vezetésében, míg a szegényeket a földre parancsolták.

Így nem csoda, hogy Isten nem várhatott tovább.

Ő azt akarta, hogy a gyülekezet megváljon ilyen vallásos kötelekektől, kifejezetten a zsidó törvénykezéstől. De egy országban, melyben a csapból is vallásos szertartások folytak, ahol a levegőt a rítusok színezték és ahol a judaizmus a vérrel együtt csörgedezett az emberek keringő rendszerében, Isten nem erőltethetett ilyen hirtelen szakítást.

Természetesen volt egy lehetőség és hely, ahol mindez megtörténhet és Isten már előkészítette terveit.

Jöjj, vessünk egy pillantást Júdeára. A szétszóródás Krisztus után 38-ban történt.

Krisztus után negyvenegyben mind a húszezer ember valahol elhelyezkedett. Milyen messzire jutott el az evangélium tizenegy évvel a pünkösd után? Nem túl messze!

A gyülekezet elterjedt Júdeában, Galileában, Samáriában és olyan városokban, mint Azótus, Jaffa, Lidda és Cézarea, mintegy száz km-es körzetben!

Néhány tanítvány túllépett e határokon, és eljutottak más nemzetek földjére. Elérkeztek Szíriáig és Damaszkuszban gyülekezetet építettek.

A kör kétszáz km-re bővül.

Egy maroknyi ember még távolabb jutott. Ciprus szigetéig mentek háromszáz km.-re észak felé.

Jegyezd meg, mindez Krisztus után 38-41 között történt.

A legtávolabbi pont melyet elértek egy szíriai város volt, Antiókhia, négyszázötven km-re északra Jeruzsálemtől és a tíz főt sem haladja meg azok száma, akik talán tovább jutottak.

Számoljunk. Az első nyolc év során egyetlen gyülekezet volt széles e földön és csak tizenkét apostol, ráadásul mind egy városban. A következő négy év során még százötven gyülekezet született! Így, hogy számuk elérte a százötvenet, plusz tizenkét apostol és egy evangélista, összességében véve egy nagy hívő tömeg alakult ki, akikre nagy felelősség hárult.

A mai modernkori keresztyének véleménye szerint: a „túlfeszített programokra” és „időhiányra” hivatkozva, elődjeik csak az időt pazarolták. (Mindössze 200 km?) Azon kevesek kivételével, akik elérték Antiókhiaát, az evangélium hirdetése és a gyülekezet terjesztése lassan véget ért. Mindemellert ismerjük el, hogy hihetetlen teljesítmény volt. A modern történelemben nincs párja. A mai idők keresztyénsége sokat kell fejlődjön, amíg ezt el fogja érni.

A közösségek, az összejövetelek dicsőségesek voltak. Néhány vészharang megkondult ugyan, de az Úr folytatni akarta, hogy megkezdett művét tovább vigye! Hogyan?

Hogy választ tudjunk adni e kérdésre, vissza kell térnünk az István halálát követő napokra, hogy felidézzük a jeruzsálemi történéseket. Ott felfedezzük Isten második nagy földi munkálatának előjeleit.

A JERUZSÁLEMI GYÜLEKEZET ÚJJÁSZÜLETÉSE

Saul dühbe gurult. Egy éjszaka alatt a várost elhagyták a hívők. Érthetetlen volt számára! Hogyan tűnhetett el mind a húszezer ember?

Az épeszű emberek nem hagyják el otthonaikat, vagyonaikat, munkájukat csak azért, mert pillanatnyilag veszélyben vannak.

De ezek nem egyszerű emberek. Nem volt semmi kötöttségük az anyagiakhoz.

Igen, elmentek egy szempillantás alatt.

Kezdetben Saul és a Szanhedrin azt gondolták, hogy e villámgyors távozás az „út” végét jelenti. Nem tudhatták, hogy ezek az emberek ennyire állhatatosak és alkalmazkodók. De Saul reménye hamar szertefoszlott, amikor meghallotta, hogy a volt jeruzsálemi lakosok a szíriai Damaszkuszba mentek nagy számban. Talán az első hírek után Saul levonta a következtetést, hogy Damaszkusz lesz otthona az egész odavándorolt jeruzsálemi gyülekezetnek! Nem tudhatta biztosan, hogy mi történik ott, csak egy dolgot tudott: el akart menni Damaszkuszba, hogy elejét vegye a gyülekezet elindulásának mielőtt az a lábát megvetné ott. (Úgy tűnik, hogy Saul nem vette figyelembe mindazt a csodálatos változást, amely Júdea kisebb helységeiben ment végbe.)

Saul a Szanhedrin elé járult.

Jeruzsálemben teljesítette a rábízott feladatot és törvényes beleegyezést kért, hogy Damaszkuszba mehessen, szétzúzza Mózes törvényeinek megszegőit, mielőtt azok valamit is elkezdhetnének. Egyértelmű volt, hogy Saul egész életét Krisztus testének elpusztítására áldozta.

Megkapta a felhatalmazást.

Amit ő megszerzett nem volt egyéb, mint egy vadászati engedély a Szanhedrin hatalmi területén belül élő zsidó hívők ellen. Saul elindult hű követőivel, kezében az iratokkal Damaszkusz felé. Valószínű, hogy lovakon mentek, néhány őr kíséretében. Egy dolog biztos volt, egyetlen kívánsága a gyülekezet elpusztítása volt.

E helyzetben, néhány nappal István halála után a gyülekezet jövője igen sötétnek ígérkezett. Amíg Saul életben volt, csak kevés remény maradt a hívők számára a túlélésre. Azon hívők, akik Damaszkuszig jutottak, még sötétebb jövő elé tekintettek.

Elég furcsa, de Saul nem ért el Damaszkuszig. Vagy ha el is ért, nem tett semmit.

Olyan volt, mintha elnyelte volna a föld. A Szanhedrin soha többet nem hallott felőle.

A judaizmus részéről való fő üldöző ezzel személyében elveszett.

Az erő, mely a szerencsétlenségek sorozatának kerekét forgatta a hívőkre nézve, szertefoszlott. Úgy tűnik, hogy ez nem zavarta túlságosan a Szanhedrint. A fő céljukat már elérték. A közösséget Jeruzsálemben felszámolták és ez volt a fő céljuk.

Egy-két éve már nem létezett a gyülekezet elpusztításának kérdése. A Szanhedrin számára az eklézsia többé nem jelentett fenyegetést.

Nem zavarták őket itt-ott sétálgató hívők.

Saul eltűnése után az üldöztetés elmaradt, de nem ért teljesen véget. Meddig tartott ez a folyamat? Úgy tűnik még három évig és bizony néha a gyülekezet enyhe kínoztatásban részesült.

Hány esztendeig maradt gyülekezet nélkül Jeruzsálem?

Kb. három évig. István halála után néhány hívő érkezett újra a Szent Városba. Talán pár házban összejöveteleket is tartottak. Mindenki elővigyázatos maradt ugyan, de mivel a Szanhedrin magabiztos volt és nem tanúsított ellenállást az ügyben, a gyülekezet újjáéledt.

Nem tudjuk ki tért vissza, hányan, vagy hogy miért, de tudjuk, hogy lassan a jeruzsálemi gyülekezet újra működni kezdett... még akkor is, ha ezt titokban tették.

Csak egy ember nevét ismerjük biztosan, aki visszatért Jeruzsálembe és ez Barnabás volt.

Kb. Krisztus után 41-ik esztendő-t írjuk. A gyülekezet újra talpra állt, mégis Barnabás rossz híreket kapott.

A MEGTÉRT AKIHEZ HASONLÓ NINCS

A városban egy hír ütötte fel a fejét.

„Saul újra a városban van.”

Az ember, aki három évvel ezelőtt fel akarta morzsolni a gyülekezetet... újra itt van. Ismét eljött, hogy célba vegye a gyülekezetet? Nem tudhatta senki sem! Utoljára Saul Krisztus után 38. esztendőben látták, amikor Damaszkusz felé indult. Senki nem tudta mi történt azóta vele, valamint azt sem, hogy mi a jelenlegi álláspontja a gyülekezettel szemben.

Az a hír járta, hogy megtért Krisztushoz. De ez csak egy kósza hír volt. Senki nem tudott biztosat az ügyben, hogy az üldöző Saul vagy Krisztus örököstarja jött vissza? (Számításaink szerint a férfi ekkor 32 éves volt.)

Egyikük, aki hallott ezen ember visszatéréséről József Barnabás volt. Valami azt mondta bensőjében, hogy a hír Saulról igaz. Hallotta azt is, hogy abban a reményben érkezett Jeruzsálembe, hogy Péterrel találkozhat. Ekkor Barnabás elindult az egykori ellenség felkutatására, keresése sikerrel járt. Találkozásuk két olyan ember találkozása volt, akik egy napon megváltoztatják az emberiség történetét.

Saul és Barnabás hosszan beszélgettek. Barnabás megdöbbsent. Saul az elmúlt években gyűjtött megtapasztalásairól beszélt. Tiszta volt, akár a kristály. Nem volt már az, aki régen: Saul... hívó lett. Krisztus élete élt benne! Csodálatos!

Tisztázva e kérdést, Barnabás egyenesen Péter házába vitte őt... valószínűleg oda, ahol az bujdosott. Abban a szobában találkozott Simon Péter (és Jakab) a társai Saullal. Mindketten hallottak Saul rendkívüli megtéréséről. Barnabás elmesélte nekik, hogy Saul milyen mély meggyőződéssel hirdette a zsidók számára Jézust, közvetlenül megtérése után. Péter meghallgatta, majd megkérte, hogy maradjon vele, amíg Jeruzsálemben tartózkodik. Nagyon sok időt töltöttek együtt. Pontosabban, Saul Péternél maradt két hétig. Mindkettejük számára különleges megtapasztalás volt.

Akkor Saul arra gondolt, hogy neki is szüksége lesz egy búvóhelyre és ez idő alatt nem találkozott senkivel, még a gyülekezettel sem.

Miért?

Azon kívül, hogy Pétert jött meglátogatni, Saulnak még volt egy oka, amiért a városba jött. Régi tartozását kellett kiegyenlítenie. Volt néhány görög ajkú zsidó, akikkel beszélni akart.

Saul a Gabbatha Csarnokba ment.

Valószínűleg úgy érezte, hogy a puszta falak is vádolják őt, amikor eszébe jutottak a múltbeli események. Tudta mi a dolga. Ugyanazon témában kihívta ellenfeleit, mint azt régen Istvánal tette! (Biztos, hogy Barnabás ott volt és látta mindezt.) Saul szemben állt Jeruzsálem vallásos rendszerbeli zsidóságával, védvén Krisztust! Barnabás lenyűgözve állt a látottak előtt. Soha nem fogja elfelejteni ezt a napot.

Látványos változás. Saul újjáélesztette mindazt, ami három évvel korábban történt. Emlékszel? István ugyanazon emberekkel vitázott. Ő legyőzte mindannyiukat, köztük Saul is és ő ezt soha nem felejtette el! Mint ahogy azt sem, hogy akkor Istvánt megölték. Most ő állt ott. Nem ismerte Istvánt sem testvéreként Krisztusban, sem barátjaként. De most vezekelni akart amennyire tőle kitelt és egy olyan ember vezeklése volt ez, aki ismerni és hallgatni szeretne volna Istvánt, akit annak idején üldözött. Teljes gőzzel belevágott mondanivalójába. Isten kegyelme által legyőzte ellenfeleit, akikben megfagyott a vér. Ahelyett, hogy ellentmondjon István elveivel, Saul hirdette azokat és félelem nélkül kijelentette, hogy Jézus Krisztus az igazi Messiása Izraelnek! Egykori társai, a tanácsstagok nem voltak erre felkészülve és nem is akarták elfogadni a hallottakat.

Saul szavai ugyanazt eredményezték tulajdonképpen, mint Istváné annak idején. A zsidók dühbe gurultak. Felháborító! Saul megtért az „út”-hoz. Rögtön a vita után egy újabb gyilkosság tervét kezdték szőni, - de ezúttal Saul ellen!

Szerencsére a végkifejlet különbözött az Istvánétól.

A tanítványok megsejtenék a gyilkosságot. (Ezért nem ment Saul egyik összejövételre sem, ezért bujdosott két hétig Péternél.) Testvérei rögtön arra gondoltak, hogyan tudják Sault kimenekíteni Jeruzsálemből. Mennyire megváltoztak a dolgok! Az ember, aki egykor üldözte a gyülekezetet, most

üldözötté válik miatta. Akiket egykor Saul el akart pusztítani most azok mentik őt a halálból. Végül is a tanítványoknak sikerült őt titokban kicsempészni a városból és Cézárea kikötőjéig kísérték.

(Saul soha nem gondolt arra, hogy valaha két évet fog börtönben tölteni abban a városban, mely most menekülést nyújtott számára.) A kikötőbe érve segítették hajóra szállni, melynek úti célja a Cilíciai Tárzus volt.

Saul négyszázötven km-nyi utat tett meg hazafelé.

Rövid ideig tartózkodott Jeruzsálemben és Péternél húzta meg magát 15 napon át. Nem találkozott más Apostollal. Sem a gyülekezet, sem más hívő nem látta arcát. Mindemellett mindenki tudta, hogy az üldöző Saul befogadta az Urat és mindenki örvendezett e hihetetlen hír hallatán.

Saul kb. 29 éves volt, amikor Krisztus után 38-ban megtért. Három évig eltűnt, majd megjelent két hét erejéig Jeruzsálemben, most pedig újra köddé vált, és újabb három évig nem fogunk hallani róla. Ez időben (Krisztus után 41-ben), befejeződött a jeruzsálemi és júdeai üldöztetés is.

Végre béke honolt Júdea felett, a Samáriai és Galileai gyülekezetek eltiprása is megszűnt, úgy tűnt, még Jeruzsálemben is nyugalom van. Így megszabadultak az emberek a félelemtől. Isten szent árnyékában és az általa adományozott kegyelem folytán a gyülekezet növekedni és sokasodni kezdett.

Kb. tizenegy év telt el Pünkösöd óta. Caligula császár (K. u. 37-41); ekkor halt meg és Claudius foglalta el helyét. Isten ez időben tette le második nagy művének alapjait mely fontosságában megközelíti a pünkösödét.

Lássuk hát e munkálat szerény kezdetét.

NÉZD KI JÖN EBÉDRE

Péter összeszedett néhány holmit, elbúcsúzott feleségétől és elhagyta Jeruzsálemet.

„Apostoli látogatásá”-ra indult, az új gyülekezetek egyikébe. Ezúttal a liddai közösségbe tartott, 37 km-re nyugat felé Jeruzsálemtől. Nem tudta, - senki nem tudhatta - hogy amikor hazatér, a gyülekezet történetében óriási változás áll be. Sok év telt el, mire valaki rádöbben e rövid utazás jelentőségére.

Péter Liddába érkezésével szinte egy időben, két másik hívő jelent meg a városban, kik a joppai kikötővárosból jöttek. Péterhez tartottak, és szomorú hírt hoztak. A napokban halt meg egy nagyon kedves nőtestvérük a gyülekezetből, akit Tabitának hívtak, (más néven: Dorkásznak). Mivel a júdeai gyülekezetek nagyon fiatalok voltak, egy hívő halála ritkaságnak számított. Kevés gyülekezet tapasztalhatta meg e szomorú eseményt. Miután elmondták Péternek jövetelük célját, arra kérték, tartson velük Joppába. Péter beleegyezett. Hogy Péter mit gondolt, vagy mit érzett, azt senki sem tudja. A három ember 17 km-t kellett megtegyen a Földközi tenger eléréséig.

Joppába érkezésük után Péter egyenesen abba a szobába ment, ahol Dorkász teste feküdt. Amint belépett mindenkit arra kért, hogy hagyják el a szobát, letérdelt a test mellé és így szólt hozzá: „Dorkász ébredj fel.”

És a nő feltámadt.

Természetesen, amikor a hír elterjedt e cselekedetről, nagy izgalom járta át a várost. Bárhogy is nézzük, valaki újra életre kelt. Sokan hinni kezdtek megint az Úrban, és Péter eldöntötte, hogy egy darabig Joppában marad.

Ezzel egy időben, észak felé, Cézárea irányában valami új dolog történt. Egy férfiú, akit Kornéliusznak hívtak és aki nem volt zsidó, - a római hadsereg kapitányaként teljesített szolgálatot - otthonában imádkozott, lévén, hogy istenfélő szentéletű ember volt. Délutáni imája alatt valami szokatlan dolog történt vele: egy angyal jelent meg egy látomásban. Azt mondta neki, hogy küldjön három embert Joppába, akik keressenek meg egy Péter nevezetű férfit és vele együtt jöjjenek vissza Cézáreába.

Ez idő alatt Péternek (aki még Joppában volt) is volt egy különleges megtapasztalása. Dél tájban volt az idő és ő felment a ház tetejére (egy lapos ház tetején lévő kert volt ez... - a ford.), mivel imádkozni akart. Amíg ott volt az Úrtól egy napon tiszta de meglepő látomást kapott az úrtól. A lényege ennek a

különös látomásnak az volt, hogy a nem zsidók is elfogadhatják Jézus Krisztust Megváltójuknak. Hát ez egy nagyon forradalmi gondolat volt. A látomás befejeződött és Péter azon tűnődött, hogy hátha megértené a teljes jelentőségét, amikor az Úr Szelleme azt mondta neki: „Három ember fog felkeresni. Menj velük.”

Péter alament a lépcsőkön és - természetesen - kapuja előtt három ember állt. Behívta őket, asztalhoz ültette és kérte, maradjanak éjszakára. Istenfélő népek voltak! Cézáréból.

Azt akarták, hogy Péter menjen velük városukba. Az Apostol számára ez a második, terven kívüli látogatása volt.

Hova mentek ők? Egy Kornéliusz nevű ember otthonába.

Amikor megérkeztek annak házába, beszélgetni kezdtek, elmesélték egymásnak tapasztalataikat, Kornéliusz bevallotta, hogy olyan biztos volt Péter eljövetelében, hogy kiszámította érkezésük időpontját is. Meghívta barátait, hogy ismerjék meg ők is Pétert. Ezek után Kornéliusz egy másik szobába vezette vendégét, ahol nagy meglepetésére Péter szemtől-szemben találta magát egy zsúfolt szobával mely meg volt tömve pogányokkal! Mindnyájan ültek és kíváncsian várták, hogy hallhassanak az úr Jézus Krisztusról.

Péter a szobában ülőkre tekintett, és kezdte megérteni, mi történik körülötte. Isten megnyitotta evangéliumát a nem zsidók számára is, ahogyan azt Péternek látomás formájában előrebocsátotta. A megvetett idegen népeknek most nyílik először módjuk arra, hogy megismerjék Krisztust. Ez történelmi fordulópont volt. Péter ott állt előttük, és rádöbbsent arra, hogy számára tilos lenne egy fedél alatt tartózkodni velük, valamint arra is gondolt, hogy életében először állt körülmetéletlenekkel szemben. Ezen gondolatok ellenére beszélni kezdett.

De mielőtt befejezte volna mondanivalóját, valami csodálatos dolog történt: a Szent Szellem leszállt a körülmetéletlen hallgatóságra.

A pünkösdi másodszeri megisméltése! De ezúttal idegenek között! Mindegyikük elnyerte a Szent Szellemet, nyelveken beszéltek, és magasztalták az élő Istent.

Délután három óra volt.

Krisztus utáni 41. év.

Különleges nap volt. Először fordult elő, hogy pogányok bemerítkeztek Jézus Krisztus nevében. Péter! Pogányokat bemeríteni! No, ez már valami.

Amikor e cselekmény kitudódott, Jeruzsálemben nagy volt a felbolydulás. Biztosan voltak Péternek is gondoljai ebből fakadóan hazatértekor, még egyes apostolokkal is. Mi volt a gond?

Zavarta őket a gondolat, hogy Péter egy asztalnál evett a körülmetéletlen népekkel! (Így, amint látod a jeruzsálemi gyülekezet néminemű gonddal került szembe, ami az elavult előítéletet és az Íráshoz fűződő kötöttségeket illeti.) Péter megértette őket. Nem is vette rossz néven neheztelésüket! Elmesélte nekik az egész történetet, és azok meghallgatva őt, hozzáállásuk azonnal megváltozott, dicsérni kezdték az Urat, amiért a cézáréai események megtörténtek.

Mégis úgy tűnik, hogy mindenki átsiklott a fő gondolat felett: nem kellene ezeket az embereket körülmetélni először, más szavakkal zsidóvá tenni? E pillanatban azonban senki nem mert erre gondolni. Az elkövetkező években a gyülekezet fő problémája a körülmetélés lesz. (Tehát mi történt Kornéliusszal? Ő és társai körülmetéltettek? Hát, kedves olvasóm, ha hihetetlennek is tűnik, de úgy néz ki, hogy a pogányok ezen első csoportját körülmetélték és zsidó prozelitusokká tették őket. Másképpen nem vehettek volna részt a cézáréai gyülekezetben!)

József Barnabás egyike volt azon testvéreknek, akik hallhatták. Miközben figyelmesen hallgatott lelke mélyén megmozdult valami. Részben az kavarta fel, amiről eddig nem beszéltek. Barnabást a hívők viselkedése zavarta, az, hogy a pogány népek először zsidókká kellett váljanak, ahhoz, hogy Krisztus követői lehessenek.

Ugyanakkor az Úr is szomorkodott emiatt. A Jeruzsálemben és Júdeában hirdetett evangélium igen vidékies és rendhagyó volt. A gyülekezetek nem értették meg milyen mérhetetlen Isten kegyelme azok

számára, akik hisznek. De tíz évvel a pünkösöd után az Úrváltozásokat hozott evangéliumának korlátozása ellen.

Természetesen amit Ő Jeruzsálemben és Júdeában tett az csodás, és a zsidóság történetében egyedülálló! De nem a végét jelenti mindannak, amit el akart érni, hisz ekkor még sok akadály volt evangéliumának útjában. Az Úr egy nagy lépésre készült, ami munkájának tökéletesítését érinti. Mit akart tenni? Kornéliusz megtérését e második pünkösödöt egy új munkálat kezdetének szánta. Hol?

Az Úr éppen költöztetett! Mostantól fő munkálatai Júdeától négyszázötven km-re északon folytatódtak. Teljesen új fejezet vette kezdetét a gyülekezet történetében.

Ez az első megtérési hullám a cézárei pogány népek körében csak egy apró lépés volt az elkövetkezendő sokkal nagyobb esemény előhírnökeként, mindössze egy halk kopogtatás az ajtón. Ami ezután következik, az ajtóstól tör be majd!

Mondhatnánk, hogy a pünkösdi megtérési hullámnak a fele Krisztus utáni harmincadik év májusában zajlott le, Jeruzsálemben.

Akkor Krisztus testének felét (a zsidókat) bemerítették Krisztusba. Az eredmény az lett, hogy a jeruzsálemi zsidók meghallották az evangéliumot, és a gyülekezet elterjedt Júdea városaiban.

Ehhez több mint tíz évre volt szükség. Majd Kornéliusz házában teljesedett be a pünkösöd, amikor a pogány népeket is bemerítették Krisztus nevében. Végül az evangélium ajtaja kitárult Júdea határain túlra is.

Az evangélium elhagyni készült egy faj és egy nemzet küszöbét. Útban volt a vallásos rendszertől való teljes elszakadás felé és e második pünkösödnek köszönhetően, (amely végül is az elsőnek a beteljesedése volt) az Úr megnyitotta kapuit minden nemzet felé, akik ezután meghallhatták az evangéliumot és megtapasztalhatták a gyülekezetet.

Ez volt az emberiség történetének legfontosabb fordulópontja.

Jöjj, és utazzunk el együtt Antiókhia: Isten készen áll csodálatos cselekmények végrehajtására azon távoli városban.

POGÁNYOK KORLÁTLAN SZÁMBAN

Nézd, feltűnt! A világ harmadik legnagyobb városa.

Lakossága: ötszázezer lélek. Fekvése: távol Jeruzsálemtől és Júdeától. Polgárai: görögök!

Átszelve a szíriai fennsíkot a Jeruzsálemi száműzöttek meglátták az Orontész folyót, mely Antiókhia irányába hömpölyög, majd kígyózva szeli át a hegyvonulatokat, és a Földközi tengerbe ömlik. Délen, a város határában emelkedett a Szilpiusz hegy, melynek lábainál a tanítványok igen tisztán látták a faragott sziklát, mely egy arctalan emberfejet ábrázolt.

Egy pogány monda szerint ez Káron képmása volt, aki a holtak lelkét a túlvilágra vitte. Nyolc km-re Antiókhia felől délre volt Dafné ligete, Apolló hatalmas szobrának árnyékában, ahol az erkölcstelenséget vallásos rítussal palástolták. Kb. ugyanezen részen terült el egy erdő is, mely gyilkosok, adósok és szökött rabszolgák temetkezési helye volt.

Mialatt e tanítványokból álló kis csoport egyre jobban közeledett a városhoz, elhagyva a fennsíkot, egy keskeny és igen termékeny mezőre értek. Minden bizonnyal Antiókhia csodálatos helyen elterülő város volt. A görög-római civilizáció hagyománya szerint épült, dicsérvén építészeinek munkáját, és azokban az időkben „modern” városnak számított. A birodalom egyik legszebb városa címevel dicsekedhetett. Neve is erről tanúskodott: „A szép Antiókhianak” vagy „Kelet Királynőjének” hívták.

A tanítványok egy széles, oszlopokkal szegélyezett sugárútra tértek. Elhagyták a Nagytekintélyű Legátust, a pogány templomokat, az érdekes hippodromot (a lófuttató versenypályák ösét). Ugyanakkor a káprázatos belváros színeit mögött az emberi szem előtt rejtve maradt - mint minden ókori városban - a több mérföld hosszúságú külvárosok lepusztult, zsúfolt utcáinak sora.

Valamiben eltért azonban a többi településtől. Minden más városban, ahol a jeruzsálemi testvérek jártak, tapasztalható volt a zsidó nép és kultúra jelenléte. De Antiókhia volt a legtávolabbi hely

Jeruzsálemtől, ahova a szétszéledő tanítványok mindeddig eljutottak. Elszigetelt, magányosan álló nagyváros volt a térségben. Igen, a városban léteztek zsidó lakta részek. Igen, volt egy zsinagóga is, a második legszebb e világon. Ugyanakkor a testvérek behatolnak majd e zsinagógába és hirdetni fogják az Evangéliumot, de mindezt leszámítva Antiókhia az idegen népek birodalma volt.

A használt nyelv, kultúra és szokások teljesen különböztek a júdeai élettől.

E városnak volt féltlenivalója ezen újonnan érkezettektől. Valami forradalmian új gondolat terjedt szét a városban, amikor a kis csapat belépett kapuin. Sem nagysága, sem a Jeruzsálemtől való távolság nem tudta megzavarni e hívőket. Annak ellenére, hogy zsidók voltak, egyikük sem származott Jeruzsálemből. Círénéből, Afrika északnyugati részéből, és a közeli Ciprus szigetéről jöttek. Anyanyelvük a görög volt nem pedig a héber. Kétség kívül jelen voltak Jeruzsálemben, hogy megünnepeljék a pünkösdt az azon a sorsdöntő májusi napon, Krisztus után 30-ban, amikor a Péter által hirdetett evangéliumra megtértek. Most tíz év után újra a görög anyanyelvű világukban voltak. Elemükben érezték magukat Antiókhiaiban.

Hány hívó alkotta a kis csoportot? Kb. nyolc vagy tizenkettőre tehető számuk.

Nem voltak félénkek, szívükben tűz lángolt Jézus Krisztusért. Mindennemű faji megkülönböztetés gondolatától mentesek voltak és valami újat tettek a zsidóság történetében. Egyszeriben, mint futótűz terjedt az evangélium, mert ők megkülönböztetés nélkül hirdették azt úgy a görögöknek mint korábban a zsidóknak tették. Teljesen túlléptek előbbi szokásaikon, hogy csupán a zsidókhöz szóltak a helyi zsinagógákban.

Aztán a görögök, akik hallották..., befogadták azt gondolkodás nélküli lelkesedéssel. Soha még eddig ilyen azonnali és nyitott választ Jézus Krisztus üzenetére nem adtak.

Egyszerre az Antiókhiai hívők száma robbanásszerűen megnőtt. A jeruzsálemi testvéreket körbevétték, és majdnem megfojtották örömeikben az új „pogány hívők.”

A hihetetlen fogadtatástól megbénulva tekintettek az előttük végbemenő eseményekre. Volt azonban egy egyedülálló gondjuk, most először dolguk akadt olyan új hívőkkel, akiknek zsidó vallásos hagyatékuk nem volt. Olyan szavak, mint „Ábrahám”, „kiválasztott mag”, „Dávid leszármazottjai”, „az ígéretek szövetsége”, „körülmetélés”, „megtisztulás” és „szabbat” semmit nem mondtak ezeknek. Az újonnan megtértek nem hasonlítottak egyetlen másik hívő csoportra sem. Tudatlanok voltak, ami a zsidó szokásokat és történelmet illeti, nem volt vallásos hagyatékuk sem, és teljes mértékben vallásos rendszeren kívül nőttek fel. Nem tudtak semmit a szigorú erkölcsi és társadalmi szabályokról. Ráadásul a zsidó hívők számát jelentősen meghaladták.

Így hát azon kevés zsidó testvér hasztalan próbálta az érdeklődést felkelteni a júdaista hagyományok iránt. Amit a görögök meg akartak tudni, nem volt más Jézus Krisztus megismerésénél és megtapasztalásánál. Azok a zsidó testvérek, akik nem ismerték a teológiai tudományt, mai szemmel nézve óriási hibát követtek el: a testvéreknek csak Krisztust adták... „körítések” nélkül.

A következő napokban a hívők száma egyre nőtt. Az idő előrehaladtával e tömeg egyre kevésbé hasonlított egy zsidó közösséghez, így annak helyét valami ismeretlen vette át. Úgy tűnik, végül a zsidó testvérek el kellett ismerjék legyőzetésüket ilyen fogalmak, mint: körülmetélés, megtisztulás stb. megismertetésével.

Alig szoktak hozzá a jeruzsálemi hívők, hogy a júdeai Cézarea gyülekezetében pogány népek vannak, és most, egyszerre, ki tudja honnan jön egy hír, hogy egy pogányokból álló sokaság megtért Krisztushoz, egy távoli városban. Ráadásul ezek között csak maroknyi zsidó van. (És azon zsidók bebizonyították józan ítélőképességük elvesztését, hogy pogányoknak hirdették Jézus Krisztust.)

Minden bizonnyal Jeruzsálemben senki nem fogta fel a hallottak lényegét. A történet, mely az idegenek Krisztushoz való megtérését adja hírül, a jeruzsálemi zsidók számára csak egy furcsa dolog volt az amúgy is hosszú különleges dolgok listáján, melyet Isten tett. Mégis, a júdeai testvérek számára továbbra sem volt kétséges, hogy csakis övék Isten fő áldása - és semmiképpen nem a görög hívőkre száll, egy távoli pogány városban.

Nem tudták, hogy Isten megváltoztatta szent kegyelmének fő célpontját. Pedig az Ő fő kinyilatkoztatásának színtere Antiókhiaába költözött. És senki nem vette észre e dolgot!

Sok év, pár évtized fog eltelni, míg e dolog mindenki számára nyilvánvalóvá válik.

A jeruzsálemi hívők elismerték, hogy ami Antiókhiaában történt, az csodás dolog.

A hír kicsit furcsa volt, de boldogan fogadták azt. Rájöttek, hogy egy ilyen beszámoló, még ha távoli országból jön is, figyelmet érdemel.

Valakinek Antiókhiaába kellett menni, hogy meglássa mi történik, majd visszatérjen és elmondja a többieknek tapasztalatait.

Nem méltatták az eseményeket annyi figyelemre, hogy egy apostolt küldjenek abba a városba. Végül is az apostolok elfoglalt emberek voltak, sok dolguk akadt Júdeában. Mégis egy bizalomgerjesztő embert kellett kiválasztaniuk, aki beszélt görögül.

A választás végül egy igen megbízható fiatalemberre esett, akit „vigasztalás fiának” neveztek. Barnabás kapta meg a feladatot. Rá várt a hosszú út. Tizenhárom évi várakozás után eljött az idő, amikor munkálkodnia kellett.

Egyszerű: nem volt szükség apostolokra. Barnabás megnézi majd mi van az Úr e „szélsőséges” munkálatával. Az apostolok még nem jöttek rá, hogy alábecsülik az Antiókhiai eseményeket. De ez szent hiba volt.

Isten elhatározta, hogy Barnabás egyszerű kiválasztásával, kezébe kulcsfontosságú szerepet helyez az emberiség sorsának megváltoztatására.

Minden, ami döntésüket illeti példátlan volt. Először is Barnabás egyedül ment..., pedig általában ilyen helyzetben két embert küldenek. Mi több, Barnabást nem apostolként küldték Antiókhiaába (nem is volt apostol), hanem egyszerű testvérként. (Az ősi gyülekezetek meghatározása szerint ő „munkás” volt.) Feladata könnyűnek bizonyult, hiszen egy várost kellett meglátogatnia, ahol néhány új hívő van. Beszámolót kellett készítenie arról, amit tapasztal. Hogy mennyi ideig maradjon, mit kell tegyen, mikor térjen vissza Jeruzsálembe, és hogyan mutassa be élményeit az apostoloknak..., úgy tűnik fölösleges tervezgetés marad csupán.

Barnabás elfogadta az egyszerűnek ígérkező feladatot, elbúcsúzott mindenkitől, és elhagyta a várost... egyedül.

Sok idő fog eltelni, mire visszatér Jeruzsálembe, hogy előadja beszámolóját az apostoloknak..., lehet sokkal több, mint azt bárki sejtene. Ahhoz azonban még ennél is több évnek kellett eltelnie, hogy bárki is tökéletesen megértse az Úr szándékát Antiókhiaában.

(Felvirrad a nap, amikor mindent felfordító erejű gondok merülnek fel a fiatal gyülekezetek között. Barnabás e vitatott kérdés megoldásában részt fog vállalni. Akkor nem az Apostolok oldalán foglal majd állást, akik ma őt Antiókhiaába küldik. Mi több, Barnabás lesz az, aki az Úrnak tetsző megoldást kínálni fogja a probléma megoldásaként, nem pedig a tizenkét apostol.)

Barnabás egyszerű testvérként ment el azon a napon - olyan testvérként, aki tizenhárom évig volt a gyülekezetben az apostolok irányítása alatt. Egy napon visszatér. De már nem testvérként. Nem, azon a napon apostol lesz már ő is, annak rendje és módja szerint.

Tizenhárom év telt el Pünkösöd óta. A júdeai gyülekezetek többsége öt-hat éves. Kb. százötven gyülekezet működik többnyire 200 km-es körzeten belül. Ekkor születik meg az első pogányokból álló gyülekezet.

Claudius lett Róma császára. Júdea királya I. Agrippa. A nyugat jövője Barnabás kezében nyugszik.

Tavasz van. Krisztus Urunk születése utáni 43-ik esztendőöt írjuk.

ISTEN MÁSODIK MUNKÁLATA KEZDETÉT VESZI

Örömmel telve mesélik Barnabásnak a történeteket! Tucatjával. Mindenki hisz. Görögök! És szerelmesek az Úrba. „Barnabás látnod kell őket és az összejöveteleiket. Egyáltalán nem olyan, mint Júdeában. Itt Antiókhiaiban minden teljesen más.”

Mint minden júdeai, Barnabás megijedt: még soha nem volt egy szobában pogány tömegekkel. De ha Péter megtette ő is képes lesz rá.

Az ok, mely miatt részt akart venni az összejövetelen, nemcsak az elszigeteltség eltörlése volt, hanem volt még egy nyomós érv: Barnabás hordozott valamit szívében. Ez a kincs Antiókhiaira várt. Viselkedése azt mutatja, érezte, hogy Ura olyan közösség létrejöttét tervezte, amely szakít a múlt hagyományaival. Közeledvén az összejövétel helyszínéhez úgy érezte, hogy érzései valósággá válnak, de nem volt eléggé felkészülve a látványra. Arra gondolt, hogy lehet első látásra sokkoló lesz az isten országának pogány változata!

De lám, megérkezett.

Belépett egy pogányokkal teli szobába. Milyen lármások, zajosak voltak! A „tisztelet” szó nem szerepelt szótárukban. Nem voltak gátlásaik. Amikor ettek kezük mocskos volt, (amit zsidók nem tűrnének el). Semmilyen zsidó hagyományokon alapuló imádkozás nem történt. Semmi. Csak ettek és együtt örvendeztek az Úrban.

Ruházatuk is különbözött. Piszkosak voltak. A tisztaság a másik elem, mely hiányzott kulturális hagyatékukból, és viselkedésükből. Hajuk hossza a zsidó elvárásokhoz mérten... undorító volt. Mindehhez hozzájárult egy kínzó gondolat: nem voltak körülmetélve! Ez az összes zsidó előtt nehezen elfogadható volt. Barnabás egyszerre egy másik világba csöppent és csak ekkor kezdett igazán rádöbbenni!

Meglehet már átsuhant a gondolat elméjén, hogy ezeket az embereket nem kellene buzdítani az Úr útjának követésére. Ha folytatják, ki tudja mit fognak látni szemeink? Nem volt szellemi alapjuk, egyszerűen „könyelműek” voltak. Ha Barnabás buzdítani fogja őket, hogy folytassák az Úr útjának követését ily szabad módon, valami borzalmasan furcsa dolog alakul ki a zsidó testvérek gyülekezetéhez. Hogy fog ez kinézni?

Aztán semmilyen garancia nincs arra nézve, hogy mi alakulhat ki ha egy pogányokból álló gyülekezet létrejöttét megengedik? A szem elé táruló látvány ezért egy időben ijesztő és érdekesítő volt.

De tükröződött arcukon. Amikor Barnabás körülnézett a szobában észrevette. Látszott mosolyukon, érezhető volt szavaikból, hogy immár Krisztus az ő Megváltójuk. Ők ismerték Jézust. Ők megváltattak!

Eljött az idő, hogy Barnabás szót emeljen. Mit fog tenni? Döntésének nem volt párja a zsidó hittörténetben. Megenged valamit, ami nem a zsidó hagyományokon alapul? Buzdítani fogja az embereket a folytatásra? Vagy leállít mindent? Néhány módosítást tesz itt-ott? Vagy mindenekelőtt kiviszi és körülmetéli őket? Vajon Barnabás a Vigasztalás Fia, te, aki „hittel és Szent Szellemmel teljes ember” mit fogsz tenni?

Barnabás felállt. Majdnem hallani gondolatait. „Hát, az Úr kezdte mindezt, nem én. Ha pedig Ő elkezdte, azt jó véghez viszi” És szóra nyitotta száját...

„És buzdította őket mindnyájukat, hogy maradjanak hűségesek az Úrhoz és tartsanak ki hitükben.” Miután ezeket a pogány testvérek meghallották még többen közülük hitre jutottak. És még többet örültek mindnyájan.

Azon a napon, ott, az összejövetelen, megszületett az Antiókhiai gyülekezet.

SZÜKSÉGES EGY MUNKATÁRS

A következő napokban Barnabás minden bizonnal fáradhatatlanul dolgozott. Nehéz döntés elé került, de nem is, több volt ez, mint nehéz. Anélkül, hogy tudná, az emberiség története függ döntésétől.

Ha Barnabás a maradás mellett dönt, akkor sok segítségre lesz szüksége. De lehet, hogy gondolkodás nélkül hazamegy Jeruzsálembe. Mi dolga van neki egy gyülekezet építésével? Végül is a valóságban

senki nem küldte ezért Antiókhába, egyszerűen csak azért jött, hogy meglássa mi történik, és beszámolót készítsen az apostoloknak. De sok minden történt, sokkal több, mint azt akár ő is feltételezte volna.

És most nehéz döntés előtt állt.

Mérlegelni kezdte a lehetőségeket.

Küldhetett volna valakit Jeruzsálembe, hogy egy, vagy két apostol jöjjön el Antiókhába, és álljon mellé, vagy dönthetne úgy, hogy ő maga térjen vissza Jeruzsálembe, és átadja a beszámolót, valamint arra kérje az egyik apostolt, tartson vele Antiókhába, vagy menjen egyedül és ő maradjon otthon... vagy elfelejti Jeruzsálemet, Antiókhában marad és megkezdi az első pogányokból álló gyülekezet felépítését!

Barnabásnak figyelembe kellett vennie néhány dolgot ehhez. Először is a görög nyelv nem az apostolok anyanyelve. (Neki viszont igen.)

Másrészt Barnabás nem volt az egyedüli Jeruzsálemben, aki görögül beszélt. (De őt küldték!)

Valószínűleg vissza kell térnie. Azonban olyan hosszú az út Jeruzsálemig! (450 km. Abban az időben hús-, talán harminc napos út.)

Mégis Barnabás tudta, hogy egyik gondolat sem alkotta a probléma lényegét.

Az igazság az, hogy megmagyarázhatatlan tüzet hordozott bensőjében. És ez Jeruzsálemmel és a pogányokkal volt kapcsolatos. Barnabásnak nem tetszett túlságosan az a tény, hogy a júdeai hívők magukhoz vettek új hitükben minden régi zsidó szokást. Lehet, hogy ez nem tűnt fel mindjárt a pünkösöd után, de a közösségben élvén a jeruzsálemi hívők anélkül, hogy észrevették volna, hanyatlani kezdtek. A júdeai hívőket a zsinagógák, rítusok, szertartások, hagyományok és tanítások vették körül, amihez egy jó adag láthatatlan nemzeti büszkeség is hozzájárult. Úgy tűnik, hogy Júdea hívői nem értették meg, hogy Krisztusban felszabadultak a vallásos rendszerek bilincsei alól.

Barnabás döntött.

És valami teljesen más dolgot tett, mint ami természetes lenne. Elhatározta, hogy nem tér vissza Jeruzsálembe! Nem sietett beszámolót vinni az apostoloknak! Anélkül, hogy bárkit is megkérdezett volna, az egész antiókhiai helyzetet egyedül vették kézbe. (Ez tiszta lázadásként hat, de emlékezz: az apostolok küldték oda, tizenhárom gyülekezeti életben töltött év után, és a tizenkét férfi bizott munkájában. Amikor úgy érzed, hogy mindez megvan benned, amit Barnabás hordozott, érezd szabadnak magad, hogy azt tedd, amit ő. Ezen kívül, ami még fontosabb, Barnabás tisztában volt az Úrtól kapott tennivalójával kapcsolatosan.)

E ponton Barnabás megemlékezett egy Saul nevű emberről. Visszagondolt ennek tizenöt napos Jeruzsálemi látogatására. Emlékezett rá, hogy Saul, bár mélységesen az ősi hagyományok hatása alatt állt, mégis egy zsidó behatásoktól mentes, szabad evangéliumot hirdetett. Emlékezett a Gabbatha Csarnokban eltöltött napra.

Barnabásnak segítségre volt szüksége, viszont mégsem megy Júdeába érte. Eldöntötte, hogy egy rövid 120 km-es utazást tesz meg, Tárzusig és megkeresi Sault. (Emlékezz, hogy Saul visszatért Tárzusba három évvel ezelőtt, hogy meneküljön az ellene irányuló összeesküvéstől). Tárzus elég közel volt Antiókhához, lehet Sault még ott találja. Így Barnabás elindult észak felé, majd nyugat irányába és keresni kezdte azt az embert, aki hozzá hasonlóan gondolkodik és munkálkodik.

Ez a látszólag egyszerű döntés a történelem egyik legfontosabb fordulatainak kezdetét jelezte.

KÉT SÁTORKÉSZÍTŐ

Barnabás átlépte Saul szülővárosának kapuját. Elég nehéznek ígérkezett megtalálni őt. Saul még életének „tétlenségi” éveiben járt, életének „rejtett szakaszá”-ban, és keresése ezért hajtóvadászattá vált. Mialatt szélében hosszában bejárta a várost a keresés közben, szemei előtt egy igen fontos helység élete zajlott, a gazdag és termékeny Cilíciái mezőségen. A város KisÁzsia délnyugati csücskében feküdt, a Földközi tengertől 18 km-re. A város rendelkezett egy hatalmas belvízi

kikötővel, amit emberi kéz mesterségesen hozott létre! 28 km-re észak felé Taurus hegység és annak dombjai húzódnak. Ezek a hegyek félkörívben veszik körül a várost, elérvén majdnem a tengerig. Télen a hegycsúcsokat hó fedi, gyönyörű látképet biztosítva. Lenn, a dombok között tavasszal és nyáron a Kydnosz folyó hömpölyög. E folyó érinti a várost, és a mesterségesen épített kikötőbe torkollik, lehetővé téve a meleg évszakok alatti hajózást.

A tér, melyen Barnabás áthalad pogány szentélyekkel telített. Tárzus lakosságát hettiták, görögök, asszírok, perzsák, makedónok és cilíciaiak alkották vegyesen. Itt döbrent rá Barnabás, hogy Saul hozzá hasonlóan megismerhette a pogány népeket. Teljesen elszigetelt városban élt, a júdaista társadalomtól és kultúrától távol. Saul, aki e városban nevelkedett fel két nyelvű kell legyen..., hisz héberül beszélhetett otthonában és görögül a piacon.

A piacon Barnabás biztosan figyelemmel követte a sátorkészítőket, mesterségük gyakorlása közben. Ő, aki jómaga is sátorkészítő volt, látta amint hozzáértő emberek szövik a Taurus hegyi fekete kecske hosszú szőréből a sátorvásznat.

A sátor „cilicium” nevet viselte, amit karavánok, nomádok, kisázsiai katonák használtak.

Lehet, hogy itt, a tárzusi sátorkészítőktől tudta meg végül Barnabás, hogy merre találja Sault.

Végül hosszas keresése eredményesnek bizonyult és megtalálta a keresett személyt.

Sokáig beszélgettek. Saul figyelmesen hallgatta amint Barnabás elbeszélte azokat a látványos és felkavaró híreket, amelyek Cézareában és Antiókhiaiban történtek.

Miután kifogytak a szavakból, Barnabás előadta meghökkentő tervét: „Saul eljőnnél-e velem Antiókhiaiba, hogy segítségemre légy?” Úgy tűnik Saul egy percig sem habozott, és az ajánlatot nyomban elfogadta. Tudta, ez valódi elhívását jelenti, hogy pogányoknak hirdesse az evangéliumot. Az Úr hívta erre őt akkor, amikor megtért.

Szemed előtt áll két ember, kapcsolatuk első lépéseinél, kötelék, mely hét évig fog tartani: egy összetartozás, melyet sok szenvedés és dicsőség övez, egyik legjelentősebb együttműködéseként az emberiségnek.

Mit tett Saul az utóbbi három évben Tárzusban?

Elbeszélése szerint, miután megtérésekor három évet a sivatagban töltött egymagában, hogy megismerje Urát, - évek teltek el, mely idő alatt tétlen maradt. Úgy tűnik ez utóbbi évben ugyanennek szentelte napjait Tárzusban is. Mindösszesen hat évet töltött azzal, hogy megismerje Urát.

Saul befejezte tárzusi tennivalóit, és útra készen állt. Soha többé nem lesz Saul számára otthona e város. Barnabással együtt egy öt napos útnak vágta neki Antiókhia felé.

Az utat gyorsan megtéve meg is érkeztek a városba, így Saul, már szinte a „gyülekezet születésekor” a helyszínen volt. Az antiókhiai gyülekezet jeles volt az evangélium hirdetésében és úgy néz ki, hogy Saul munkához látott mihelyt megérkezett.

Csodás alkalom ez arra, hogy megtudjuk, hol lakott Saul azon négy év alatt, míg Antiókhiaiban tartózkodott. Valószínű, hogy Cirénei Simonnal, és annak családjánál húzta meg magát, kiknek gyermekei Rufusz és Alexander voltak. Úgy látszik, hogy a ház asszonya teljes odaadással viseltetett e 33 éves agglégény szükségleteinek ellátására.

E két embert maga Isten készítette fel, és ez a felruházás párját ritkítja a gyülekezet történetében.

Milyen emberek voltak ők? Miken mentek keresztül? Hogyan készítette fel őket Isten, hogy az eléjük tornyosuló feladatokat képesek legyenek megoldani?

Figyeld meg a választ. Meglátod az irányelveket melyek által Isten működik, amikor férfiakat készít fel az Ő munkájára. (Az Ő munkája maga a gyülekezet.) Nézd, mit helyez Isten egy emberbe, akit az evangélium szolgáivá akar tenni. E pillanatban Barnabás egy Antiókhiaiban tartózkodó „munkás”. Egy napon azonban apostol lesz. Igazán megéri, hogy ne tévesszük szem elől életét. Figyeljük meg, milyen szigorú felkészítést kap.

Tekints Barnabásra.

Most (az Úr által adományozott idő szerint), 43 éves. Ciprusi származású. A szigeten született, nevelkedett. (Ciprus kb. 230 km-re van a Földközi tenger partjától, Antiókiától nyugati irányban.) Zsidó, de mint Saulnak is, anyanyelve a görög. Barnabás Lévi törzsének leszármazottja, törzs melyből papokat választottak, de ő nem volt sohasem pap. Mindemellett, annak köszönhetően, hogy lévita volt, vallásos felkészültsége sokkal kifinomultabb volt, mint más zsidó ifjaké - azzal a gondolattal, hogy egy napon talán elhatározza... pap lesz. Barnabás nagyon jól ismerte saját zsidó vallását. Ismerte hagyományait, és teológiáját. Tanulmányozta Mózes törvényeit és a prófétákat. (Más szavakkal ismerte a tekercek tartalmát.) Ehhez vegyük hozzá azt is, hogy gazdag családból származott, bár miután hívő lett, önkéntesen megvált mindenétől. Megtanulta mi a javak átengedése.

Krisztus után 30-ban Barnabás elhatározta, hogy elhagyja a szigetet, és elutazik Jeruzsálembe, az éves pünkösdünnepen való részvétel végett. Egyike volt azon sok ezer látogatónak, akik abban az évben a városba érkeztek. Mint sokan mások, tanúja volt az ott zajló eseményeknek azon a jeles napon és valószínű, hogy hallotta Péter beszédét. Megtért Jézushoz és teljes lényében az Úrnak szentelte életét.

Ez volt Isten felkészítése megtéréséig. De mit helyezett az Úr Barnabás életébe megtérése után? Mivel ajándékozta meg Isten egyik szolgálóját, hogy felkészítse azt gyülekezetek építésére?

Először is jegyezd meg, hogy Barnabás naponta megtapasztalta a gyülekezet napi életét. Nyolc éven át, egyszerű tagja volt a jeruzsálemi gyülekezetnek... és ez volt minden. Mindennap találkozott házakban testvéreivel, kikkel együtt énekeltek, imádkoztak, dicsőítették Istent és közösséget gyakoroltak. Ugyanaz a megtapasztalása volt, mint Istvánnak, vagy Fülöpnek!

Barnabás, akárcsak Fülöp, (vagy éppen István), ahhoz a második csoporthoz tartozott, akik az apostolok után emelkedtek ki. Ő egy volt az újonnan megtértek közül, akik az Urat szolgálták bár soha nem látták Őt személyesen, de mégis nagyon jól ismerték.

Másodsorban Barnabás ott volt a jeruzsálemi gyülekezetben a „kezdetektől”. Ez nagyon fontos. Mindemellett, hogy nem tett semmit, mégis az apostolok közelében volt, és látta, hogy mit tesznek ők „kezdet”-ben. Megvolt az esélye, hogy figyelemmel kísérje, hogyan cselekednek az apostolok már az első napon! Ő látta és megtapasztalhatta hogyan kezelik az emberek a kezdeteket az Úr munkájában. Barnabásnak meg volt az előnye, hogy megtapasztalhatta, amint a föld első gyülekezetének alapjait letették. Tizenhárom év távlatából ez felbecsülhetetlen kincset jelentett számára. (Hogyan kezdje meg az alapok letételét egy új, az Antiókhiai gyülekezet esetében... ez már nem volt ismeretlen Barnabás számára.) Emlékezz, hogy a tizenkettő is megtanulta, hogyan kell egy új munkát elkezdni! Ők az Úrral voltak együtt a „kezdetek”-től fogva. Barnabás fogja a harmadik felvonást játszani e drámában... Saullal, aki a negyedikben vállal majd főszerepet, figyelemmel követve Barnabás minden mozdulatát az antiókhiai gyülekezet kiterjesztésénél.

Harmadsorban idézzük fel, hogy Barnabás az apostolok lábai előtt ült, mikor ők Salamon Tornácán tanítottak. Ez többet jelent most, mint a gyülekezeti élet megtapasztalása. Megélheted a gyülekezetet úgy, hogy soha nem hallgatsz apostolok tanításait. Amiről ők beszéltek, különbözött a közösségekben átéltektől. Barnabás megjegyezte mindent, amit az apostolok tanítottak nyolc éven át! Természetesen sok mondanivalójuk volt! Elsajátította mindazt, amit tőlük hallott, amit azok megtapasztaltak a Jézussal töltött évek során! De ez több volt annál. Barnabás nem csak ült és figyelt, ő megtapasztalta a hallottakat!

Tapasztalt. Figyelt. Hallgatta a mondanivalót. Nézd meg közelebbről és látni fogod, hogy Barnabás és az apostolok kapcsolata nyolc éven át majdnem ugyanolyan volt, mint az Úr és az általa kiválasztott tizenkettő közötti kapcsolat négy éven át! Akik kezdettől fogva figyelték, hallgatták Őt és tétlenek maradtak!

Ugyanígy történt ez Barnabással is. Egy évtizeden át semmilyen csodát nem tett, nem hirdetett semmit, nem indult térítő utakra a föld szélei felé. Még Jeruzsálemet sem hagyta el.

Aztán Barnabás teljes odaadással az Úrnak, és a gyülekezetnek szentelte életét. Ebben biztos lehetsz! Egy adott pillanatban eladta földjeit, vagyonát, és a pénzt az apostoloknak adta. Hát igen, ez megható! Ez aztán a bátorság! Ez változtatja meg életed..., ha a visszatérés lehetőségét elvágva döntesz!

De a legfontosabb dolog: Barnabás naponta megtapasztalta Krisztust, lelkének legmélyebb zugaiban, minden nap találkozott testvéreivel a házakban és más szentek társaságát élvezte, kezdte megismerni Urát! Valamint megismerte a gyülekezetet.

Ezt helyezte Isten Barnabás életébe. Ennek az embernek része volt számos megtapasztalásban, - Isten így emelte áldásra kezeit Barnabás fölött, - hogy a pogányok első gyülekezetét megépítse! Ez az ember ilyen megtapasztalásokkal hozott létre egy gyülekezetet, amely az első század négy gyülekezete közé tartozott. Ez az a megtapasztalás és csakis ez, a megfelelő alap Isten szerint, melyre a szolgálást építeni lehet. Nem lehet „gyorsított tanfolyamokon” elsajátítani mindezt, hiszen egyedül Isten az, aki képes tökéletesen felkészíteni erre egy embert.

Még egy gondolat. Barnabás 30 éves volt megtérésekor, mire szolgálni kezdett, már 43. életévében járt Nem volt fiatal. Jegyezd meg a következőt: a harmincas évek vége vagy a negyvenes évek eleje volt az az időszak, amely elfogadott volt az első században, amikor valaki szolgálatba léphetett.

Tehát ez volt Barnabás. Ez volt a férfi, akit Isten kiválasztott és felkészített az Antiókhia városában történő események irányítására. Isten kezdetben tizenkét apostolt választott ki, hogy általuk létrehozza az első gyülekezetet.

Barnabásra esett a választás, hogy általa létrejöhessen az első pogányokból álló gyülekezet. A következő négy évben sokat fog dolgozni az Antiókhiai gyülekezet építésén és túlzás nélkül állíthatjuk, különleges alkotást hoz létre! Ugyanabban az időben Saul is átéli ugyanazon megtapasztalásokat, amelyekben Barnabásnak része volt évekkorábban, hosszú évekig! Neki is meglesz az a nagy előnye, hogy „kezdettől fogva” Antiókhiaiban lesz, ahogy Barnabás Jeruzsálemben volt. Saul Barnabás lábainál fog ülni, és a következő négy évben részesülni fog az első, igazi gyülekezeti élet megtapasztalásából.

Saul figyelni fog, segíteni és tanulni, de Barnabás fog irányítani.

Megállapíthatjuk, minden amit Saul Antiókhiaiban tett Jézusért, Barnabás irányítása alatt cselekedte. A következő négy esztendő alatt rengeteget fog tanulni ettől a testvértől. Tanuló lesz. Saul elsajátítja mindazt, amit Barnabás tizenhárom év alatt tanult a gyülekezeti élet megtapasztalása által és azt is, amit Barnabás nyolc év alatt az apostolok lábainál ülve sajátított el.

Így készítette fel Isten az első századi férfiakat, és így kell ennek lennie napjainkban is.

Az Úr mozdulása befelé irányul és fölfelé.

Kb. Krisztus után 43-at írunk.

Nemsokára néhány látogató jön Jeruzsálemből.

ÉHÍNSÉG, HALÁL ÉS GYŐZELEM

Neve: Agábus. Próféta, és a jeruzsálemi gyülekezet első tagja, aki az antiókhiai gyülekezetbe látogat. Különleges szándékkal jött: egy üzenet hordozója, amit júdeai hívőkkel már tudatott. Egy, az Úrtól jött üzeneté, mely elég nagy fontossággal bír ahhoz, hogy megtegye ezt a 450 km utat, hogy Antiókhiaiban is tudomást szerezzenek róla.

Ki Agábus? Találkozhattál vele a Pünkösöd után. Akkor 25 éves volt és nem túl ígéretes hívő. Ma nagyon tiszteletre méltó testvér, korára nézve biztosan van már 40 éves. (Mindig szükség van az idő múlására és formálására.)

A Szent Szellem tette Agábust prófétává. Mi egy próféta? Először is tedd félre a huszadik század felfogását. A próféta nem az az ember, aki állandóan vándorol, hogy a jövő eseményeit meghirdesse. Egyszerűen nincs annyi említésre méltó esemény a jövőben, amelyet el kellene mondani. Egy próféta olyan valaki, aki kinyilatkoztatja Krisztust. Egy próféta az az ember, aki Isten nevében és helyett beszél. Igen, egy igazi próféta elmondhatja a jövő eseményeit... néha. De a jövő eseményeit nem túl gyakran hirdetik előre a próféták bármikor. Leggyakrabban Isten mondanivalójáról beszélnek, és legtöbbször, amikor Isten szól, többnyire Krisztust mutatja be.

Így történt hát, hogy amikor Agábus Antiókhiaiba ment, olyat tett, ami ritkán fordul elő. Isten néhány felkavaró dolgot mutatott meg neki. Azt mondta Agábusnak, hogy éhínség tör a föld népére, és a

gyülekezetnek jó előre fel kell készülnie erre, mivel következményei katasztrófálisak lesznek, főleg Jeruzsálemre nézve. (Tulajdonképpen, úgy tűnik, hogy az éhínség már érintette Jeruzsálemet. Agábus eljött Antiókhia, hogy elmondja ezt a gyülekezetnek.)

Miért Jeruzsálemet érinti majd különösképpen e nagy csapás? A gyülekezet soha nem volt gazdag, még átlagos éveiben sem. Jeruzsálem különleges város volt. Inkább egy nemzetközi turisztikai csomóponthoz hasonlított, mint egy szokványos nagyvároshoz. A lakosság számára a kenyérkereseti lehetőség bizonytalan volt, az állandó munkahelyek hiánya örök problémának bizonyult, a lehetőségek alkalmi jellegűek maradtak, a bérek alacsonyak voltak. A házak, otthonok fenntartása, nehéz feladatnak bizonyult és a helyzet a vallásos ünnepek ideje alatt csak rosszabbodott.

Képzeld el, hogy Jeruzsálem egy olyan városhoz hasonlított, mint ami világkiállítást szervez. Megtette ezt évente háromszor, amikor a Római Birodalom egész területéről érkeztek látogatók, és ilyenkor az emberáradattól teljesen megtelt. A lakosság száma egyik napról a másikra a hatszorosára emelkedett. A látogatók közül sokan a tanítványokhoz tartozók voltak, akik a jeruzsálemi gyülekezet vendégszeretetét élvezték ott tartózkodásuk ideje alatt. A gyülekezet közös anyagi javait ilyenkor teljes mértékben az utolsóik felélték.

Egy másik gazdasági tényező, ami befolyásolta helyzetüket, a várost övező földterület volt. Kopár, szikes talaj, melyen nemigen termett meg semmi sem, mely ellentétben állt az Antiókhia körülölelő, termékeny földdel. Még nagyon jó években is a termés csak elégségesnek bizonyult a szükségletek fedezésére, néha-néha gyér kereskedelem lehetőségét biztosítva. Ezen évben Jeruzsálem eddig nem tapasztalt kínzó szárazságot élt át, ami számukra egyet jelentett az éhínséggel. Antiókhia a termékenyebb évekből felhalmozott gabonakészleteiből táplálkozhatott akkor is, ha gyengébb termést ígérő évet írtak.

A jeruzsálemi gyülekezet most gabona nélkül maradt, míg az Antiókhia körülvevő termőföldek gazdagon roskadoztak a bőséges termés súlya alatt, amely még a jeruzsálemi gyülekezetet is jóllakatta volna.

Ha az, amit Agábus előre megmondott beigazolódik, akkor minden júdeai hosszú szenvedés elé nézett. Az Antiókhiai gyülekezet nemcsak, hogy felkészülhetett a szárazságra, de lehetősége volt segíteni Jeruzsálemet is. Ha a hír igaznak bizonyul, akkor az Antiókhiaiak boldogan segítik majd testvéreiket.

Ha a prófécia beigazolódik, de vajon így lesz? Vagy Agábus félrebeszél? Lehetett bízni Agábusban?

A mi századunkban a jövő feltételezése teljesen értéktelen gondolat. Szinte minden héten újabbak tűnnek fel, de kevés, vagy talán egy sem bizonyul megalapozottnak. Így hát a kérdés a következő, hogyan lehetséges, hogy Barnabáshoz hasonló emberek hallgassanak arra, amit Agábus állít? A válasz fontos. A modern idők előrejelzőitől eltérően, Agábust leellenőrizte Isten és a gyülekezet, és bebizonyosodott, hogy megbízható szolgáló szólt.

Hogyan? 14 évet töltve a gyülekezet életének hevében... igen, ez ám a garancia. Igen kedves olvasó, jól ismerték őt! Agábus megbízható, hűséges emberként volt ismeretes, ahányszor szóra emelkedett tisztán mutatta be Krisztust, feltárta Őt a gyülekezetnek, Isten nevében szólt. Így történt, hogy az esztendő múlásával próféciákat mondott néha... amelyek mindig beváltak!

Egy idő után a gyülekezet rájött, hogy számíthat Agábusra. De ne gondold, hogy ez kivételessé tette őt a közösségen belül. Csak egy testvér maradt a sok közül, aki együtt lakott a többiekkel évek hosszú során át. Személyisége, sikerei és kudarcai, állhatatossága és természete jól ismert volt. Nem, a gyülekezet nem hajolt meg akkor, amikor „Agábus Próféta” bejött a szobába. Ő nem egy szuper hívő volt. (Az a fajta felfogás az Úr szolgálóival szemben még több száz évig nem volt ismeretes.) A gyülekezeti élet a hősök imádatát elfűjt gyertyának nézi. A gyülekezetet nem szellemi óriások alkotják, hanem csak túlélők! Agábus csak egy alkotóeleme volt a jeruzsálemi gyülekezet testének. Bár Agábus tevékenységét sokáig tétlenség előzte meg, mégis az Úr népe feltétel nélkül bízott benne, ahogyan Istvánban és más férfiak esetében tette azt.

Még egy érv: Barnabás jól ismerte Agábust. Együtt laktak Jeruzsálemben legalább nyolc éven keresztül, mikor mindketten fiatal keresztyének voltak. Sok megpróbáltatáson mentek át. Barnabás igazán ismerte Agábust!

Tehát semmi kétség, hogy Barnabás és az antiókhiai gyülekezet helyesen értelmezték Agabus próféciáját. A jeruzsálemi gyülekezetnek szüksége volt segítségre, és mindamellett, hogy a pogány hívők soha nem látták a zsidó hívő testvéreiket az Úrban, szerették és segíteni akarták a veszélybe sodródott közösséget. Így neki gyürkőztek a felkészülésnek, mely az ún. éhínséget volt hivatva ellensúlyozni, ami több évig fog tartani. Elég nagy feladat egy gyülekezet számára, mely alig töltötte be második életévét.

Gondolj arra, kérlek, hogy ez nem csupán egy történet, hanem igaz, megtörtént esemény. Az egész gyülekezet összefogott, és felkészült a szűkös évek beköszöntére.

Nem egy katasztrófát váró tömeg tagjai voltak. Egy összetartó gyülekezet volt ez, amely egy emberként tevékenykedett. Az első század hívői számára csak egy foglalatosság számított: a gyülekezeti élet! Számukra ismeretlen volt a 90%-ban élt egyéni élet és 10 %-os gyülekezetben töltött idő fogalma! Minden tettük, egész lényük, 18 órában - míg talpon voltak - minden perc a gyülekezeti életet jelentette.

Az antiókhiai közösség is átesik majd ezen az éhínségi hullámon, összetartással! A gondjaik, örömeik, az éhínség, családjaik, a gyülekezet, sőt az életük is, egy volt.

Képes lennél elképzelni valami hasonlót manapság? Ha igen, akkor képzeld el amint Húsvét vasárnapjának reggelén a pásztor a gyülekezet titkárától kísérve és a nevelésért felelős megbízott, az ének vezető, no meg a gondnok - valamennyien kivonulnak a közösség elé, hogy bejelentsék a gyülekezetnek, eljött az idő, hogy egybegyűjtsék anyagi javaikat és várható bevételeiket, hogy egy nagy eljövendő katasztrófára készüljenek? Fel tudod fogni a reakciót? Szavaik hasonlóképpen hatnának a közösségre, mint egy jégkunyhó látványa az Egyenlítő térségében!

Vagy képzelj el, egy huszadik századi alázatos, őszinte prófétát, (?), aki megjövendöli, hogy egy mai keresztyén csoport előtt a borzalmas gazdasági válság bekövetkeztét. Vedd úgy, hogy a szobában tartózkodó közösségi tagok tisztában vannak a jövendölés igaz voltával. Mindenki saját életét féltene... haza szaladnának, és megpróbálnának eleséget felhalmozni kamráikban, az üzletemberek pedig felhívnák brókerüket a tőzsdén, hogy miként törjenek a piacra hatalmas nyereséget remélve, mivel Isten már tudatta velük a dolgok alakulását jó előre. Pontosan így tennének az emberek ma, ha egy antiókhiaihoz hasonló helyzetbe kerülnének. Isten őrizzen ettől!

De hogyan készült Antiókhia az éhínségre? És hogyan küldtek segítséget Jeruzsálembe?

Nem tudjuk pontosan. De abban biztosak lehetünk, hogy mindenki a közös túlélésre gondolt, semmi esetre sem az egyéni érdekeket tartva szem előtt. Lehet, hogy összegyűjtöttek egy nagyobb pénzüsszeget, amit azután Jeruzsálembe küldtek, mialatt saját maguk részére begyűjtötték a gabonát. De az is megtörténhet, hogy nem is így történt. Mire volt jó Jeruzsálemben a pénz, ha úgysem tudtak búzát venni rajta? Lehet, hogy az Antiókhiai gyülekezet sokkal gyakorlatiasabban és ésszerűbben gazdálkodott: ők megvásárolták a gabonát még a bőven termő év során, hogy az éhínség idején szétoszthassák azt.

Most megfigyelhetjük, hogy zajlottak az események.

Az antiókhiai hívők szegények voltak, de egy helyre gyűjtötték minden pénzüket, és amijük volt, beleértve keresetüket is, amíg elég nem volt ahhoz, hogy néhány testvérüket az Orontész folyón felfelé elindítsák, hogy gabonát vásároljanak. Ez gyakran megismétlődött, míg elégséges mennyiség fel nem halmozódott. Utána hajóval Joppába vitték ezt, és onnan számarháton Jeruzsálembe.

Egy ilyen fiatal gyülekezethez képest, mint az antiókhiai, igen rövid időn belül cselekedtek. Amikor a gabonát felpakolták, két testvért neveztek ki, akik Jeruzsálemig felvigyáznak a rakományra. Egyikük - természetesen - Barnabás volt. Másikuk Saul.

Tehát Barnabás Jeruzsálembe indul! Érdekes lehet. Nem! Barnabás Jeruzsálembe? Veszélyes lehet inkább!

Végül, - jelentős késedelemmel - eljut az apostolok elé beszámolójával! Látogatása végzetes fordulatot hozhat. Figyelj.

Barnabás több mint egy éve nem látta az apostolokat. Ez idő alatt felvállalta az antiókhiai gyülekezet építését. Döntését megindokolni - nem fog gondot okozni számára. De cselekedett valamit, ami igencsak nagy kellemetlenség forrása lehet számára.

Mit tett? Kiállt a körülmetélés ellen..., ezt tette!

Mint emlékezetes, egy szép napon Antiókiában valaki eljött Barnabáshoz, és megkérdezte: „Minden új hívőt metéljünk körbe?” Minő kérdés! Barnabás számlájára kell írjuk az egyik legforradalmibb választ, a keresztyénség történelme során, amikor ő egyenesen és határozottan válaszolt: „Nem!” E döntés nagy változásokat sejtetett. A pogányokat nem kényszeríthették körülmetélkedésre ahhoz, hogy keresztyénekké váljanak. Egyesek számára ez tiszta eretnokség volt - hittől való szakadásnak bizonyult.

Barnabás Jeruzsálemben megy és szembe kell néznie döntésének következményével. Több mint biztos volt abban, hogy kérdőre vonják tettei miatt, és magyarázatot várnak e döntés hallatán. Bármilyen történhet. Fogalma sem volt arról, hogyan alakulnak majd az események. Azért amit tett, megdicsérhetik, netán megkritizálhatják, vagy éppenséggel eltávolítják őt.

Ha Barnabást az apostolok kérdőre vonják tettei miatt, vajon szembeszáll velük? A válasz határozottan: „Nem.” Meg kell adnia magát... teljesen. A tizenkettőnek tartozott sajátmagával, tudásával és hitével. Egy alázatos testvér, - mint Barnabás - nem szállhat szembe a tizenkettővel. (És mások sem.) Arra nem is gondolt, mi történne, ha az apostolok visszaküldenék őt Antiókiába, körülmetéltetni az idegeneket..., akkor ő gondolkodás nélkül engedelmeskedett volna. De Barnabás a lehetőségekhez mérten tartani akarta álláspontját, az utolsó percig, ha rákérdeznék, és megtesz mindent a rítus előírásának eltörlésére.

Ennek a találkozásnak tehát megvan minden valós esélye arra, hogy szereplői kitergessenek mindent, ami bántja őket.

Amit Barnabás nem tudhatott, az Isten terve volt, ugyanis Ő elhalasztotta a nyílt beszámoló időpontját, és előkészítette Jeruzsálemet úgy, hogy az érkezőt szinte észre sem veszik majd.

Mi történik Jeruzsálemben e napokban? Hogy teljes mértékben felmérhessük e kérdés súlyát, bepillantást kell nyernünk Júdea múltjába.

Krisztus utáni negyedik esztendőben saját, választott királya volt Júdeának, Nagy Heródes személyében, azonban ő ezen esztendőben elhalálozott. Az első római császár, név szerint Augustus (Kr. e. 27-től - Kr.u. 14-ig uralkodott - a ford.) elhatározta, hogy Júdeának nem ad jogot saját király választására. Ehelyett, az országot római helytartók vezetik majd, akik Krisztus után 41-ig betöltötték e szerepkört.

Krisztus utáni 41. évben, Caligula császár elhatározta, hogy próbára teszi a zsidó népet és engedélyezi újra saját királyuk uralkodását is, így kinevezte I. Heródes Agrippát, (Nagy Heródes unokáját) Palesztina uralkodójának. (Kr. u. 41-44 között uralkodott - a ford.) Természetesen, a Mózes törvényeit követő zsidók nagyon elégedettek voltak e döntés hallatán. Nekik már csak azért is szükségük volt egy királyra, hogy az megakadályozza a hívők visszatérését Jeruzsálemben. Mindeközben rohamos gyorsasággal (Krisztus után 44-ben), a hívők száma újra gyarapodni kezdett a Szent Városban. Újra otthonokban találkoztak. A vallásos zsidók észrevették és nem bírták elviselni ezt.

Legutóbbi alkalommal, amikor végezni akartak az „út”-tal, a római helytartó kormányzása alatt állt a város. Valahányszor halálra akartak ítélni valakit, először tanács elé kellett állítani azt, ott bűnösnek találni, majd engedélyt kérni a rómaiaktól a kivégzésére - amit igen nehezen lehetett megszerezni. A Talmud viszont egy király számára biztosította az ítélezési jogot: az elítélt kard általi kivégeztetését bármikor, s ez a királynak csak egy szavába került. Végre ezzel megtalálták a rendkívül hatásos eljárást a gyülekezet terjedésének megfékezésére. Csak egy kérdés maradt nyitottan: vajon a király, aki Cézarában lakik, közreműködik-e tervük végrehajtásában?

A zsidók I. Heródes Agrippához mentek ezt megtudakolni. Arra próbálták rávenni, hogy az újonnan megjelent eretnokség ellen határozottan fellépjen mely által arra csapást mérhetnek. Heródes figyelmesen végighallgatta mondanivalójukat. Itt volt a jó lehetőség arra, hogy a zsidó vezetőséggel

szemben előnyöket nyerjen még uralkodása kezdetén. Azonban ők nagyon fontos dolgot kértek számukra, így beleegyezett abba, hogy segítse őket és rögtön munkához látott.

Egy hirtelen és felháborító parancssal Heródes elrendelte Jakab apostol letartóztatását, majd tárgyalás nélküli kivégzését is végrehajtatta, az apostolt nyomban lefejezték! Megtört a jég. A vallásos zsidókat végtelen boldogság töltötte el. Végre egy apostolt elfogtak és megölték! A gyülekezetnek ez volt a legszomorúbb és legsötétebb napja István halála óta.

Végül is Heródes hamar átlátta, milyen könnyen megnyerheti a Szanhedrin támogatását. Ha ők ennyire örültek Jakab meggyilkolásának, akkor minő örömet okoz majd nekik, ha megöleti Pétert! És így mivel Heródes a zsidó Húsvéti ünnepeket Jeruzsálemben tölti, miért ne kösse össze a kellemest a hasznossal?

A király sürgősen elrendelte Péter letartóztatását is, majd kítűzte az apostol kivégzésének időpontját, - a zsidó Húsvéti ünnep napjára - mintegy megkoronázását a hétnek. Tizennégy évvel Jézus kivégzése után Péter következett a sorban.

A gyülekezet átvészelte a Krisztus utáni 38-40. években lezajlott meghurcoltatást apostolainak elvesztése nélkül. Most, a Krisztus utáni 44. év üldöztetése során már a második apostolt készült elveszíteni. Úgy tűnt, a gyülekezet újra vérfürdőbe került.

Ekkor imádkozni kezdtek. Az összes hívő Jeruzsálem házaiban Péter kiszabadulásáért könyörgött. Isten meghallgatta szavaikat, és egy angyalt küldött, aki kinyitotta cellájának ajtaját. Pontosan időben szabadult ki Péter. Azon a hajnalon hagyta el börtönének kapuját, melyre kítűzték kivégzésének időpontját. Heródes nagyon dühös volt. Megparancsolta, hogy azok az örök, akik Péter celláját őrizték végeztessenek ki. Még tajtékzott a düttől, amikor Cézáréába kellett indulnia néhány római játék és ünnepség megtekintése végett.

Isten is haragos volt. Neheztelt Heródesre..., aki soha nem gondolta volna, hogy egy héten belül halál fia lesz.

A következőképpen történt.

A római játékokat megnyitó napon, néhány férfiből álló küldöttség érkezett Tírusból és Szidónból, hogy találkozzanak Heródesselel. Küldetésük sürgős volt. Azért küldött a két város küldöncöket Heródeshez, mert mint mondták élelmük fogyóban volt. Sürgősen eleségre volt szükségük. De Heródes előítélettel viseltetett e rész lakói iránt, és ők tudták ezt. Kétségbeesetten próbáltak kihallgatást kérni a királytól, békekötési szándékkal érkezvén. Megvesztegették a király kamarását, név szerint Blásztuszt, hogy megkapják a várva várt audienciát.

Heródes elfogadta a kért kihallgatást. Azt tervezte, hogy hosszú beszédet tart számukra, valahol kint a szabadban, a római játékok második napjának reggelén. Így, felöltözvén a király, - egy fenséges tunikát öltött magára, melynek szövete ezüsttel volt áttörve, - hajnalban elhagyta palotáját, elhelyezkedett trónusán, és beszélni kezdett. Amikor a nap első sugarait szétszórta a tájon, azok egyenesen felöltőjére estek. Beszéde csodás volt, nem kevésbé, mint megjelenése. A hajnali ragyogásban ruházata mintha szikrákat szórt volna.

Hallgatósága ekkor kiabálni kezdett: „Egy isten szól hozzánk!”

Heródes nem utasította el az állítást! Minden zsidó számára ez istenkáromlás volt. Mindamellet ő semmit nem tett: csak ült tovább és tekintete ezt sugallta: „Végre megértettétek!” Isten, mialatt látta a történeteket elhatározta, hogy itt az ideje és egy próbát tesz. Egy angyalt küldött ezen új „isten”-hez. Heródest rögtön egy szörnyűsége bélbetegség támadta meg. Valószínűleg nem kapott megfelelő ápolást, így öt napon belül el is temették. Férges martalékává vált (még lehetőszen „istenhez” méltó halál nemde?!)

Így a zsidók elvesztették második nagy támogatójukat, a gyülekezettel szemben.

Körülbelül ez időben érkezett Barnabás és Saul Jeruzsálembé. Természetesen senki nem figyelt fel érkezésükre ilyen feszültségek és bizonytalanságok közepette.

A gyülekezet végtelenül hálás volt az életet jelentő gabonáért és boldogan üdvözölte a rég látottakat. Úgy tűnik, hogy a jeruzsálemi gyülekezet felismerte, hogy Antiókhában egy igaz, értékes gyülekezet működik. Mindenki kifejezte örömét, melyet az a gondolat ébresztett bennük hogy a dolgok jól mennek Antiókhában, de túlságosan elfoglalták őket az események, mintsem, hogy valakiben felmerült volna, hogy feltegyék a nagy kérdést... a körülmetélésről. Isten egy különleges eseménnyel elterelte a figyelmet, így elodázta a nyílt beszélgetések idejét. De ez is elkövetkezik idővel!

Minden bizonnyal Saul számára rendkívül nyomasztó utazás volt ez, hiszen másodszor tért vissza Jeruzsálembe hívőként és még mindig nem találkozott Péteren kívül más apostollal, ráadásul egy gyülekezeti összejövetelen sem vett részt eddig. Azonban a közösség most sem találkozott, az apostolok pedig bujdosnak. Mindaz, amit tehettek nem volt más, minthogy ajándékaikat átnyújták a véneknek, majd hazatérjenek.

Mielőtt elhagynánk Jeruzsálemet még néhány dolgot megjegyeznék. Isten még munkálkodik a jeruzsálemi gyülekezetben. Ez az a hely - még most is - ahol Isten új munkálatokat kezd. A gyülekezet születésének napján, e munkálkodás az apostolok kiemelésével kezdődött. Később a gyülekezet kapott egy evangélistát, majd prófétákat, és most, mindezek után véneknek nevezett testvéreket.

A Szent Szellem Krisztus után 30-ban apostolokat, 38-ban evangélistákat, 43-ban prófétákat emelt ki a gyülekezetben és most 44-ben egy újabb tisztség jelenik meg: a vének!

Végül is mit jelent e fogalom?

Miért született meg ilyen hosszú idő után? Tizennégy év alatt, egy évvel sem kevesebb, ez az idő!

Elsősorban a véneket a Szent Szellem nevezi ki. Ismétlem, csakis a Szent Szellem nevezheti ki őket. Általa választódnak ki, hogy vigyázzák a gyülekezet gazdasági gondjait. Ők nem apostolok: nem hoznak létre gyülekezeteket. Ők nem próféták - nem szólnak Isten nevében és nincsenek felhatalmazva, hogy kijelentsék Krisztust. Igen, egy vén lehet próféta is, de vének lenni nem automatikusan tesz szolgálóvá a gyülekezetben. Ha egy vén hirdeti az Úr szavát gyülekezetének, azt nem mint vén teszi, hanem egyszerű testvérként, vagy prófétaként.

Ezenkívül ők nem vezetik az összejöveteleket. Nem jönnek be egy speciálisan nekik szánt kiskapun a szobába az összejövetel közvetlen kezdete előtt, hogy végigvonulva a padsorok között, helyet foglaljanak a gyülekezettel szemben lévő, számukra fenntartott padban, (egy-egy tekerccsel a hónuk alatt), nem súgnak titkokat egymás fülébe, majd a gyülekezeti összejövetel megnyitójaként nem jelentik be a kezdő éneket.

Nem, nem ezt jelenti a vének fogalma. *Ez utálatosság!*

Nem! Nekik semmi közük nincs a gyülekezet összejöveteleihez!

Ők nem apostolok, így nem építenek gyülekezeteket, valamint akkora hatalommal sem bírnak, mint az apostolok. Nem is próféták: vénként nem szolgálnak egy gyülekezetben sem. (Testvéreként megtehetik, de vénekként, nem.) Tulajdonképpen semmi szerepük nincs a gyülekezet vezetésében. Akkor kik ők?

Ők képviselik a gazdasági hatalmat a gyülekezetben, ha nincsenek jelen az apostolok.

Gyülekezetek építése az apostolok feladata.

A gazdasági ügyek intézése az apostolok dolga... vagy a véneké, ha az apostolok nincsenek jelen.

A szolgálás a próféták, tanítók, apostolok és a közösség dolga. (Igen, a test, - a gyülekezet - saját magának szolgál, úgy ahogyan az apostolok, próféták és tanítók szolgálják a gyülekezetet.) A vének feladata szigorúan az összejöveteleken kívüli dolgokra korlátozódik. Emlékszel, amikor a jeruzsálemi gyülekezetnek két gyülekezési helye volt: Salamon Tornáca, ahol az apostolok feleltek az összejövetelekért, és a házak, ahol senkire nem hárult a vezetés felelőssége?

Haladjunk tovább, tudtad, hogy nem minden gyülekezetnek voltak vénei? Ez következtetlenségnek tűnik! Ilyen Isten. Ő kitűz egy célt, amely megváltoztathatatlanak tűnik, amelyből te egy aranyos kis törvényt kovácsolsz, aztán jön Ő, és porrá zúz mindent az Ő fenséges dicsőségével. Isten

felfoghatatlan, Őt, és útjait nem leszel képes rendszerezni. Nem lehetsz biztos abban, hogy milyen eszközöket használ. Az Urat, vagy az Ő útjait te soha nem fogod tudni rendszerezni.

Adjunk egy példát: nem létezik semmilyen bizonyíték, hogy az antiókhiai gyülekezetnek voltak valaha vénei. Például, amikor elküldték a gabonát Jeruzsálembe, azt az antiókhiai gyülekezet küldte a jeruzsálemi vének részére! Jeruzsálemnek voltak vénei. Antiókhianak nem.

Egy utolsó dolog.

Miért volt szüksége Istennek több mint tíz évre, hogy megajándékozza a gyülekezetet a vénekkel? A válasz: a kezdet mindig hosszabb időt vesz igénybe.

Nagy szükség van ezen igazság elismerésére. Sajnos, a mai keresztyének, akik elhagyták az egyházak építményeit, azért, hogy házakban találkozassanak, miután pár hónapig megtartják összejöveteleiket, elkezdnek kiválasztani „véneket”. Nem az emberek választják ki a véneket. Ezt a címet nem lehet három hónap alatt elnyerni. Egyszerűen nem léteznek ma a földön igazi vének, akik a gyülekezeti élet hevében edződtek volna meg, hosszú várakozási és tesztelési évek alatt. Istennek ma is ugyanannyi időre van szüksége, mint régen, hogy újjáélessze a véneket, ahogyan az első században is tette.

Az Úr tudta, hogy az első csoport, aki vénnek nevezi magát, prototípusa lesz a többi gyülekezetnek. Így, nyugodtan alkotott. Azon emberek tökéletes példák kellett legyenek. Ezért a Szent Szellem sok éven át munkálkodott bennük, hogy tapasztalatot nyerjenek, életet, bölcsességet, érettséget, türelmet és mindenekelőtt sok szeretetet ültetett lelkükbe. Aztán a Szent Szellem megengedte nekik, hogy megjelenjenek funkciójukban.

Van még egy második ok is, ami miatt ilyen sok időre van szükség, a vének megjelenéséig. Nekik helybelinek kell lenni. Egy férfi nem lehet véne egy gyülekezetnek, ha ő új a városban, még akkor sem, ha szellemi ajándékokkal felruházott személy. A férfinak régóta a város lakosának kell lennie, valamint a gyülekezet tagjának is jó ideje, ahhoz, hogy vén lehessen. A véneket nem lehet előre felkészíteni. Nagy tragédiák történnek az Úr népével, ha ezt a dolgot figyelmen kívül hagyják. Emlékszel, hogy amikor megszületett a jeruzsálemi gyülekezet szinte senki nem volt helybeli lakos. Mindazon zsidók, akik más városokból jöttek sok éven át Jeruzsálemben kellett éljenek, ahhoz, hogy megfeleljenek és vénekké váljanak.

Valószínűleg van egy harmadik ok is, amiért ilyen sok időre van szükség egy vén kialakulásához. Ez kapcsolatban áll az apostolokkal. A jeruzsálemi gyülekezetnek tizenkét apostola volt. Ez világsúcúsnak számít. Egyetlen gyülekezetnek sem volt ennyi apostola. Nem léteztek vének, próféták, vagy evangélisták. Létezett a gyülekezet, és az apostolok, semmi más. Többé-kevésbé a tizenkettő uralta az egész terepet. Feladatuk a szolgálás és a gazdasági ügyintézés volt. Ennek így kellett lenni és ez fontos tény. Miért?

Mindenekelőtt, ezen nyolc év alatt az emberek megfigyelhették hogyan foglalkoznak az apostolok a gazdasági kérdésekkel. Látták hatalmukat, megtört szívüket, gyengédségüket, szerénységüket. Az apostolok voltak az első példát mutató emberek, akik megmutatták milyennek kell lennie majdan egy vénnek. Isten óvjon meg minket attól, hogy olyan emberek legyenek vének, akik nem ismerik e funkció alázatos voltát. Ha ezt a leckét elfelejtik, akkor „véneink” zsarnokokká válnak. Neked látnod kell szívük megtörtségét, a türelmüket és gyengédségüket. Látnod kell amint rajtad gyakorolják, a te életeden és akkor létrejöhet benned is egy alap amire építhet a Szent Szellem, hogy neked is adhasson feladatokat.

Aztán nyolc év múltán az apostolok eltöltötték egy bizonyos időt Jeruzsálemben kívül. Elmentek meglátogatni az összes Júdeában alakult gyülekezetet. Ez maga után vont, hogy lassan-lassan a közösség gazdasági ügyintézésének felelőssége a gyülekezetben másra szálljon. Az apostolok már nem voltak oly gyakran jelen, mint valamikor. Így hát, 42-ben vagy 43-ban, amikor a jeruzsálemi gyülekezet újjászületett, a gazdasági ügyintézés az apostolok kezéből más férfiak kezébe vándorolt. Ilyen körülmények között hozta létre a Szellem a véneket, mint beosztást egy gyülekezet életében.

Így, körülbelül a 44-es év küszöbén az emberek kezdtek rájönni, hogy egy új beosztás látott napvilágot, a vének.

Ahogy Isten őket adományozta gyülekezetének, tisztázódott a tény, hogy Ő más gyülekezetekkel is ezt akarta elérni. Azonban az is tisztázódott, hogy csakis a Szent Szellemnek áll jogában ezen emberek kiválasztása és felruházása.

Gondold el, hogy te is egy házi közösség tagja vagy. Hogyan érintene téged e dolog? Milyen esélyed lesz arra, hogy meglásd az igazi vénségi beosztás megjelenését? Semmilyen! Csak abban az esetben, ha a te csoportodat is apostoli nagyságú emberek építették. E feltétel hiányában a kérdés elméleti. Aztán, ha a feltétel mégis adott, várnod kell, meglehet évtizedekig, ahhoz, hogy meglásd az első vént. Aztán, mialatt vársz, ne lepjen meg, ha néhány különleges megtapasztalásod lesz, amelyek megpróbálják és megingatják a közösséget. Ha pedig átmentek e megpróbáltatásokon már senki nem kell megmondja nektek kik az igazi vének. Ez már mindenki számára egyértelmű lesz. Szerencsétlenségünkre 4.999.999 csoportnak az 5.000.000-ból nem jó az elindulása, (mindamellet, hogy ők azt hiszik, minden rendben van), és tulajdonképpen három évnél tovább nem bírják... vagy mondjuk tíz évnél tovább.

Ennyi elég is lenne a vénekről. Térjünk vissza Barnabásra és Saulra.

Elvégezték dolgukat és készülnek hazatérni.

Úgy tűnik, hogy mielőtt Barnabás hazatért volna meglátogatta nővérét, Máriát. (Háza a gyülekezet egyik összejövetei helyszíne volt.) Otléte alatt unokaöccse, János Márk, arra kérte, engedje meg, hogy vele tartson Antiókhia és ott élhessen. Barnabás támogatta ötletét.

Még hallani fogunk ezen ifjúról. (Ha Pünkösdkor ő tíz esztendő lehetett, akkor most körülbelül huszonnégy éves volt.) Így Barnabás és Saul egy fiatalemberrel vágtak neki a hazafelé vezető útnak.

A három utas Krisztus után 45-ben tért vissza Antiókhia és jelentést tettek a jeruzsálemi látogatásról.

A 46. esztendő minden különös történés nélkül telt el. 47-ben egy egyszerű antiókhiai összejövetei megváltoztatja majd a nyugati civilizációk rendjét.

Eljött a pillanat, amikor minden figyelmünket az antiókhiai gyülekezetekre kell fordítanunk, mert Isten következő, legfontosabb munkálkodása a földön a pogányokkal fog történni.

POGÁNY GYÜLEKEZETI ÉLET

Az antiókhiai gyülekezeti élet! Milyen lehetett az?

Szabad, korlátok nélküli, nagyon jellemző a pogány népekre, és nagyon evangelizáló!

De mindenekelőtt nagyon különbözött minden más gyülekezetétől. Még a kezdete is más volt, mint a többié.

Az antiókhiai közösség a jeruzsálemi gyülekezet vonalából származik. Mondhatnánk, hogy az utolsó Jeruzsálem vonali eklézsia volt.

Emlékszel, hogy a Jeruzsálemi gyülekezetből, amely az első volt, körülbelül 100-150 más gyülekezet alakult ki. Ezek hívők csoportjainak átültetéséből keletkeztek, akik más városokban telepedtek le. Így jött létre az antiókhiai gyülekezet is. De Antiókhia kialakulásával a jeruzsálemi modell megszűnt.

Van néhány ok, amelyek alapján Antiókhia fordulópontot jelent a két vonal között Isten munkálataiban. Elsősorban a hívők, akik elsőként jöttek Antiókhia pogányok területén találták magukat. Antiókhia semmi esetre sem nevezhető zsidó városnak.

(Hamarosan Isten elkezd a második gyülekezeti vonal kiépítését. Úgy fogjuk nevezni e munkálatot, hogy ez az Antiókhiai vonal: ezen gyülekezetek kiindulópontja az antiókhiai gyülekezet lesz.)

Másodsorban Júdeától eltérően, az Antiókhia érkező zsidók csoportja igen kicsi volt. Túl kicsi. És a pogányok száma, akik befogadták az evangéliumot, óriási volt. Túl nagy! Szegény zsidókat asszimilálták. Azt a kicsi csoportot, amely tíz, maximum tizenkét emberből állt, egyszerűen elnyomták a pogányokból lett hívők. Ha az arány fele-fele lett volna, akkor az antiókhiai gyülekezet teljesen más képet mutatna, úgy nézne ki, mint egy pogány városban kialakult elszigetelt zsidó közösség. Ez tragédia lenne. Isten nem engedte meg, hogy ez megtörténjen. Kezdetől fogva túlsúlyban voltak a

pogányok. A „júdeai” modellnek semmilyen esélye nem volt. Az összejöveteleik aspektusa zajos, hangos, tiszteletadás nélküli volt. A jeruzsálemi és júdeai összejövetel kifejezőmódja nem kapott helyet itt.

Az igazság a következő: a kis zsidó csoport, akik Antiókiában hirdették Krisztust, nagyon sok bölcsességgel bírtak. Nekik kellene megköszönni azt, hogy a földön kialakították az első - júdeaitól eltérő - gyülekezetet. Azokban az első napokban melyek nagy fontossággal bírtak, ők megértették, hogy vissza kell húzódnak kissé és hagyják a pogányokat, hogy az ő természetes módjukon törekedjenek kifejezni Krisztust. Jöjj, ismerjünk meg néhány bátor férfiút azok közül, akik megépítették az antiókhiai gyülekezetet. Hármat közülük már ismerünk és ez elég is lesz ahhoz, hogy megértsük mit tett Isten Antiókiában.

Az első Cirénei Simon, vagy más néven Fekete Simon.

Simon fekete bőrű, az afrikai Cirénéből származik. Megkérdőjelezhetetlen az a tény, hogy ő vitte Krisztus keresztjét a megfeszítés napján. Talán ő is pogány volt, de áttért a zsidó hitre korábban. Kétség kívül, Pünkösd napján tért meg Krisztushoz. Nyolc évvel később elhagyta Jeruzsálemet, majd Krisztus után 43-ban Antiókiában állt meg. Nős ember. Két gyermek apja: egyik fia Alexander, aki valószínűleg Alexandriában született, Egyiptom földjén, másik fia Rufusz, más néven: a vörös.

És most ismerjük meg Manaént.

Szemita származású, királyi vér csörgedezik ereiben, Heródes rokona, és Rómában tanult. Úgy néz ki, hogy ő is jelen volt Pünkösdkor Jeruzsálemben, akkor tért meg Krisztushoz. Az üldöztetés következtében ő is elvegyült azon kevesek között, akik Antiókiába tartottak.

Majd megismerkedünk Luciuszal. Mindaz, amit tudunk róla, annyi, hogy ő is Cirénéből jött, Afrika északkeleti csücskéből.

Ők már tizenhárom éve keresztyének voltak, amikor Antiókha földjére léptek. Egyszerű hétköznapi testvérek, nem apostolok, vének vagy tanítók. Mint sok ezer más hívő csak egyszerű, a gyülekezeti élet hevében megedzett hívők voltak, akik azt a megbízást kapták, hogy hirdessék az evangéliumot.

Amikor e három ember, még néhány más férfival együtt elkezdte hirdetni az evangéliumot Antiókiában, ezt nagyon melegen fogadták, mint sehol máshol. Természetesen azok az emberek, akik összegyűltek hallgatni az evangéliumot, nem voltak soha életükben azelőtt a hívők összejövetelén. Nem tudták, hogy a júdeai modell szerint kellene gyülekezniük. Ők úgy gyülekeztek, ahogyan tudtak: pogányok voltak, és pogány hívőkként tartották összejöveteleiket! Ők nem tudtak másképpen cselekedni. Meghallgatták a zsidó hívőket. Egyesek megtértek. Utána pedig úgy viselkedtek, mint megtért pogányok a pogányok összejövetelén! Az antiókhiaiak zajos, vicces társaságként voltak ismertek, akik sok humorral és szatirikus hajlamokkal bírtak. Így született meg az összejövetel sorozata a pogányhívők körében, amelyet kigondoltak, megalkottak és kifejeztek a maguk módján: hangosan, robbanékonyan, tiszteletadások nélkül, szabadon, korlátok nélkül és örvendezve.

De a legfontosabb dolog az, hogy Luciusz, Manaén, Simon és mások, jó döntést hoztak, amikor hagyták kibontakozni az emberek természetes megnyilvánulásait!

Amikor megjött Barnabás a nehezén túl voltak. A pogányoknak halvány fogalmuk sem volt arról, hogyan viselkednek a júdeaiak. Valami új volt születőben. És Barnabás hagyta, hogy a dolgok úgy történjenek, ahogyan elkezdődtek.

A lényeg az, hogy az antiókhiai gyülekezet nem volt olyan, mint a jeruzsálemi vagy bármelyik más júdeai gyülekezet, melyet átültettek. Az idő múlásával látható volt, hogy amikor Isten megérkezett Antiókiába, kiterjesztette munkálkodását. Irányt váltott, és egy sokkal magasabb szintű munkálatba kezdett, mint bármikor máskor.

De vannak más egyedi jellemvonásai is az antiókhiai gyülekezet életének.

Például az életstílus.

Talán az első gyülekezet volt, melynek tagjai nem éltek együtt. (De nem is éltek úgy, ahogyan azt előzőleg tették, mielőtt a gyülekezet megszületett volna.)

Nézzük meg közelebről.

Úgy tűnik, hogy az antiókhiai gyülekezet nem élt közös életet, hanem csoportokban éltek - a városban itt-ott szétszóródott kisebb csoportokban.

Csoportokban?

Nem volt semmi indok arra, hogy az antiókhiai gyülekezet egy nagy közösségben együtt éljen, hiszen a legtöbb megváltott Antiókhiaiban lakott már megtérése előtt. Csak tízen nem! Az antiókhiai szentek mégis elvetették bizonyos szinten „a görög életmódot”. Úgy tűnik, hogy minél közelebb szerettek volna lenni egymáshoz. Valamint az is látszik, hogy sokszor együtt étkeztek. (Úgy tűnik, hogy az éhínség ideje alatt együtt éltek és együtt étkeztek.)

Az akarat, hogy elhagyd otthonodat és a szomszéd házba költözz, csak azért, hogy az ottani szentekkel élhess, egyáltalán nem tűnne furcsának, ha volna némi megtapasztalásod a gyülekezeti életben. A keresztyének természetes módon arra vágnak, hogy keresztyének által körülvelt környezetben éljenek. Szükségük van egymásra. De volt egy kézzelfoghatóbb magyarázata is annak, ami a csoportos életmódot illeti. Antiókhia túl nagy város volt ahhoz, hogy amikor összejövetel volt a gyülekezetben a keresztyének eljuthassanak a helyszínre. Emlékezz arra, hogy nem léteztek buszok vagy gépkocsik. Akkoriban a keresztyének arra törekedtek, hogy minél közelebb kerüljenek az összejövetelek helyszínéhez. Lehetett jó vagy rossz idő, mindaz amit tenned kellett annyi volt, hogy egy közeli házba menj és találj egy szobát amely telve volt hívőkkel.

Ily módon, a Szington utca (amely az Epifánia nevű kerületben volt, a Pantheon mellett és Sáron szobrának közelében), valamint más hasonló helyek is, hívők által lakott területté váltak.

Időnként, a gyülekezet tartott közös „teljes létszámú” összejöveteleket, de fogalmunk sincs milyen gyakran tették ezt. A szűkebb körben vett összejövetelek és a nagyméretűek, amelyek alkalmával mind egy helyen gyülekeztek, nagyon különböztek egymástól, mégis egy tényezőben megegyeztek: csodálatos érzés volt részt venni rajtuk.

Aztán megindult az összekovácsolódás.

Talán a legjellegzetesebb vonása az antiókhiai gyülekezetnek az egység volt. Igaz és mély szeretet élt közöttük (a júdeai testvérek iránt is, akiket még soha nem láttak).

Mi több, nincs semmilyen bizonyíték bárminemű üldöztetésről, az első évek során. Az antiókhiai városi vezetők soha nem próbálták üldözni, vagy büntetni a hívőket. Ezzel szemben úgy tűnik, hogy kezdettől fogva létezett egy nyitott kapu az evangélium számára. Csodálatra méltó tény amint megérted hogyan evangelizáltak azok a hívők hirdelve a mennyek országát!

Itt eljutunk e gyülekezet másik jellemvonásának taglalásához: talán ez a gyülekezet volt az, mely a legtöbbet evangelizált az első században. Evangélium hirdetése Antiókhiaiban pont olyan egyszerű volt, mint meginni egy pohár vizet, és a zsidó tanítványok voltak azok, (Barnabás, Saul, Luciusz, Manaén, Simon és a többiek), akik maradéktalanul tették le ennek alapjait.

A gyülekezet az evangélium hirdetésének robbanása után született meg, mely azután soha nem szűnt meg. Az evangélium első perctől kezdett hirdetése az antiókhiai gyülekezet egyedi jellemvonása volt. Úgy tűnik, hogy minden nap valahol a városban hirdették az evangéliumot.

Az is lehet, hogy az evangélium hirdetésének állandó gyakorlása lehetett ami könnyűvé tette a görögök számára, hogy megtalálják és megtartsák összejöveteleik sajátosságát. Egész idő alatt csatlakoztak mások a gyülekezethez, úgyhogy ha akartak volna sem sikerül nekik hagyományokat vagy rítusokat követniük.

Voltak más furcsaságai is az antiókhiai gyülekezetnek.

Nem kápráztattak el senkit csodatételek, vagy fantasztikus jelek, mint ahogyan ez Jeruzsálemben történt. Az antiókhiai gyülekezet az evangélium hirdetésének köszönhetően gyarapodott lélekszámban!

Hasonlóképpen jellemző volt, hogy a gyülekezetnek nem voltak vénei.

Ez tényleg egyedülálló. Úgy tűnik, hogy ez az egyetlen gyülekezet, amelynek soha nem voltak gazdasági ügyintézői.

Miért? Van néhány érthető magyarázat erre. Mielőtt a vének megjelenének, néhány igen súlyos gond kellene felüsse fejét egy közösségben - úgy, hogy a vének képességeikkel szükségszerűen kiemelkedjenek. Elengedhetetlen ez ahhoz, hogy megtaláljuk az igazi véneket. (Némi nyomásra van szükség, hogy kiderüljön a gyülekezet iránt érzett igaz szeretet. Szükség van tüzre ahhoz, hogy lássuk ki az, aki fél tőle.) Antiókhában nem létezett soha belső széthúzás, de külső üldöztetés sem.

Ezen egység másik magyarázatát a hétköznapiakban kell keresnünk, melyet Simon, Manaén, Luciusz és a többiek gyakoroltak. Nem foglaltak el beosztásokat, teljesen egyenrangúak voltak. Nem erőltettek semmiféle struktúrát a pogányokból lett hívőkre nézve. Nem volt rangjuk, sőt, inkább saját magukat is arra a szintre állították, melyen a többiek éltek. Több súlyt helyeztek az egységre és Isten akaratára, mint saját akaratukra. Ez egy képet alakított ki minden más ember számára, ami az egymással való kapcsolatot illeti. A pogányok tudták, hogy hívőnek lenni annyit jelent, mint Simon, Luciusz és Manaén példáját követni.

Ne gondold tévesen, voltak gazdasági gondok a gyülekezetben, seregével. De a gyülekezet egysége oly erős volt, hogy mindenkinek volt felelőssége, ami az adminisztratív gondokat illeti. Ami megoldatlan maradt, azt átvállalta valaki azok közül, akik régebbiek voltak. Végül ha egy új megoldás született, azt Barnabás kezébe adták. De a felelőségek, kinek mi volt, meghatározatlanok és rugalmasak voltak. Kezdetben úgy tűnik, hogy a gyülekezet egyedül is boldogult, úgy vállalva a problémákat, ahogy azok jöttek, egységben ellenállva, szeretetben és egyetértésben egyesülve. Bármilyen gyülekezet is legyen, ezeken a gondokon átesik mielőtt kiemelkednének vénei, de a rendhagyó antiókhiai gyülekezet soha nem hagyta el ezt az állapotot!

Végül az antiókhiai gyülekezet elért egy tökéletes állapotot: a zsidó morál ötvöződött a szabad, utánózatlan görög kifejezésmóddal, melyből teljes mértékben hiányzott a jellegzetes görög erkölstelenség.

Aztán, Antiókhia eljutott odáig, hogy lett néhány kiemelkedő embere.

A gyülekezet vének nélkül kezdett és úgy tűnik, hogy soha nem is volt neki szüksége ilyenekre, mint ahogy próféták és tanítók sem éltek közöttük, de ezek az emberek mind megjelennek majd idővel. Kik voltak ők? Kitalálhatod. Tizennégy vagy tizenöt gyülekezetben töltött év után, Manaén, Luciusz és Simon, Isten által emeltetett ki, hogy próféták és tanítók legyenek. (Barnabást elismerték prófétaként, amikor először Antiókhiaiba ment. Tulajdonképpen őt vendégként tartották számon.) De voltak mások, Manaéne, Luciuszon és Simonon kívül, akik prófétákká és tanítókká váltak, azonban ezek nevét nem ismerjük. Így hát ezen gyülekezetből hiányoztak a vének, azonban gazdag volt tanítók és próféták terén! A közösség életének első négy éve után legalább fél tucat ilyen ember emelkedett ki a testvérek közül.

Könnyű tehát elképzelni, hogyan nézett ki a gyülekezet azon négy év után.

Sok száz keresztyén volt. Csoportokban éltek, és a város számos otthonában gyülekeztek. Az összejövetelek teljesen pogányok között kialakult találkozási formát nyújtottak.

Az evangéliumot az egész város területén hirdették. A próféták és a tanítók járták az utcákat, hirdettek széles e világnak, szolgálták házakban és erősítették, buzdították hitükben az újonnan megtérteket.

Még egyetlen dolgot lehet elmondani az antiókhiai gyülekezetről. Nézhettek bármerre, szünet nélkül imádkozó testvéreket láttak. Voltak emberek a gyülekezetekben, akik igen mélységes kapcsolatban éltek az Úrral. Azok az emberek igazolták, hogy szolgálásuk elsősorban Krisztusé, és csak másodsorban a gyülekezeté. Figyelj jól: a gyülekezet szilárd alapját nem az evangelizálás vékony szála fűzte az emberekhez, hanem egy igen erős, mély, szellemi megtapasztalás.

Az Úr figyelembe vette e tényt. Elhatározta egy napon, hogy eljön az öt emberhez, akik összejöveteleket tartottak és imádkoztak. Szólni fog hozzájuk egy igen különleges módon. Szava olyan jelentőségteljes, hogy azt az összejövetelt észre kell vennünk mintegy legfontosabbat az egyház történetében.

Azon az összejöveten az Úr új lapot kezdett az apostolság fejezetében. Azon az összejöveten a nyugatra élő emberek sorsát teljes mértékben megváltoztatták.

Kövessük figyelemmel ezen összejövetel minden pillanatát!

A TIZENNEGYEDIK ÉS TIZENÖTÖDIK APOSTOL

A tél vége felé közeledünk. Krisztus utáni 47-ik esztendőt írjuk.

Az emberiség történetének legfontosabb pillanatait éljük meg.

Őt antiókhiai férfi elhatározta, hogy együtt töltik a napot imádságban. De ez nem egy szokványos ima-összejövetel lesz, mert nem könyörgésre, nem kérésre, nem is közbenjárásra gyűlnek össze. Ez egy különleges nap lesz, különleges imacéllal. De ez nem egy hagyományos imádsági összejövetel lesz. Nem lesznek kérések, könyörgések. Rendhagyó nap van, kivételes imádsággal. Őt férfiú fog szolgálni az Úrnak!

Az Úr megváltoztatta a történelem folyamának ez idáig viszonylag sima hömpölygését, akkor amikor a cézárei pogányokat megtérítette. Ma, ezen az összejöveten megkoronázza majd az akkori változtatást. Természetesen, az öt férfi, akik együtt vannak nem tudják mi fog történni. De minden elkövetkező generációnak vissza kell majd gondolnia Antiókhiaira, ebben a szobában arra az öt férfira és az ima-összejövetelre, ahhoz, hogy megérthessék, mi hozta meg a nagy változást a nyugati világ történetében.

Jelen voltak: Luciusz, Manaén, Simon, Saul és Barnabás.

Mi történt?

Isten alakított a történelmen.

Egy adott pillanatban az összejövetel alatt, valószínű, hogy estefelé valami lenyűgöző dolog történt: a Szent Szellem szólt egyenként a jelenlévő férfiakhoz, akik részt vettek e rendkívüli összejöveten.

Lehetséges ez?

Igen, természetesen.

Hallhatja öt ember az Úr hangját..., minden további nélkül? Kaphatja mind az öt ember ugyanazokat a szavakat?

Nincs ebben semmi különleges, ez veled is megtörténhet, csak azokat a találkozásokat kell megélned hozzá, melyeket ezen férfiak megtapasztaltak az Úrban.

Ha nem érted teljes mértékben a fenti mondatot, kövesd figyelemmel ezen emberek életét.

Ők már nem fiatalok. Nem újonnan megtértekről van szó, akikre gyorsan tudnak hatni, nem bábok idősebb testvérek markában, akik bemesélhetnék nekik, hogy az Úr szólt hozzájuk.

Akkor milyen egyéniségek lehetnek ezek, akik hallhatják az Úr hangját? Meg kell mondanom, hogy egyáltalán nem különlegesek. Nem apostolok, de nem is az újonnan megtért pogányok közül valók. Ők tipikus, - de érett - keresztyének, - öt helybéli férfi, akik prófétái és tanítói az antiókhiai gyülekezetnek. Mindannyian felelősségteljesek. Egyik sem áll testvérei felett szellemi felkészültségben, ők teljesen egyformák. Tisztességes keresztyének, őszinték, érettek, tapasztaltak, edzettek..., és mind hallották a Szent Szellem hangját.

Nézzük meg közelebbről ezeket a férfiakat, mert amit állítanak: „Mi hallottuk a Szent Szellem szavát”, e mondat meghatározó módon formálta az egész emberiség történetét, azon századdal kezdődően. Nézzük hát megbízhatunk-e bennük?

Saul a legfiatalabb közülük, körülbelül harminckilenc éves lehet! Ő az, aki utolsóként tért meg Urához, tíz éve. Gyülekezeti életben töltött négy évet.

Barnabás negyvenhét éves, tizenhét éve keresztyén. Négy évvel korábban, tizenhárom évvel megtérése után az Isten országa munkájába állt.

Simon, Luciusz és Manaén több évtizede keresztyén, és gyülekezeti életben éltek több mint tizenhét éve. Talán egy éve már, hogy ők az antiókhiai gyülekezet prófétái és tanítóiként működtek.

Egy tökéletes kis csoport.

Ezek voltak azok az emberek akik, kijelentették, hogy megérintette őket Isten szava. Ilyen embereket méltatott a Szent szellem, hogy meghallják hangját. Ezen embereknek adományozott egy még nagyobb kinyilatkoztatást az Úr, hogy lássák útjait, és munkálkodását! Mi nem tudhatjuk miért választotta ki Isten pont őket. Mindaz amit tudunk annyi, hogy Ő bizalomra méltóknak találta őket.

Hogyan szólt hozzájuk a Szent Szellem? Gondolj saját megtapasztalásaidra. Egy adott pillanatban te is hallottad amint az Úr szólt hozzád is, nemde? Tudtad, hogy Ő szólt hozzád. Talán egy személyes problémáddal fordultál Hozzá és az Úr tisztán, hallhatóan hozzád szólt.

Ami Antiókhiaiban történt hasonló a te megtapasztalásodhoz, egy kis különbséggel. Ez esetben a Szent Szellem külön-külön szólította meg a férfiakat, de ugyanazt mondta mindegyiknek! Nem beszélt nekik személyes dolgokról. Mennyei dolgokat hozott szóba, Isten munkálkodásával kapcsolatos kérdéseket. Beszélt Fiáról, és az Ő gyülekezetéről, valamint arról, hogy szerte a világon hirdetni kell mindezeket.

Egy ilyen kézzelfogható kinyilatkoztatás Isten részéről csak egy gyülekezetben történhet meg, és csak ott is ritkán, de nem másokkal, mint akik a szellemi életben mélyebben járnak az átlagosnál. Elkezdődött abban a pillanatban a szellemi történelemnek a megírása is. Nézd csak mi történik e beszéd következményeként.

Először is a következő dolog lényeges: a Szent Szellem szólt!

És Ő parancsot adott, parancsot amit eddig csak az Atya és a Fiú adott. Ma Isten egy új módon nevezett ki apostolokat, melyet eddig a Mindenható Isten soha nem alkalmazott.

Az Atya megbízást adott egy apostolnak. A Fiú egy adott pillanatban kinevezett tizenkét apostolt, de a Szent Szellem eddig nem küldött egyetlen apostolt sem!

A második fontos dolog az, hogy mit mondott a Szent Szellem.

A Szent Szellem a következőket mondta: csak kettőjükre lesz szükség e munkálkodásnál!

A feladat? Hirdessék az evangéliumot széles e világon, ahol pogány népek laknak. Vagyis, adják át a zsidóság megtapasztalásait egy nem zsidók lakta bolygó lakosságának!

Ez a történelem harmadik fordulópontja felé sodor bennünket. Ezen egyszerű parancs által isten apostollá tett két embert a jelenlévők közül. Nem csodálatos? Hiszen eddig csupán tizenkét olyan teremtmény volt a földön aki az apostol nevet viselte. A Szent Szellem hangja tisztán mutatta, hogy Isten azt akarja, hogy tizenkettőnél több apostola legyen! Valószínűleg erre senki nem gondolt, eddig.

Ezen két embernek megvan a személyre szóló küldetése... teljesen elkülönítve a tizenkét apostol feladatától. Emlékszel, hogy az első megbízást Jézus adományozta a tizenkettőnek. Isten ezt mondta: „Ti tizenketten tanúim lesztek földi életem végéig”. A tizenkettő pedig hitelt adott azon jövendölésnek (mert ez jövendölés volt, nem pedig parancs), figyelembe véve, hogy ők hirdetni fogják az evangélium szavát az egész földön élő zsidók számára.

Ez a második megbízás, melyet ma Antiókhiaiban kaptak, nem Jézustól származott, hanem a Szent Szellemtől és az első útmutatás pontosításául szolgál. Ma így szólt Isten: „Hirdessétek az evangéliumot az egész világnak.” Pont!

Isten elszakította az evangéliumot a zsidó vallástól. Az evangélium ekkor az egész világ számára hozzáférhetővé vált, oda is elvihették, ahol zsidók nem éltek! Isten elindította a világ evangelizálását! Megnyitotta minden város kapuját a gyülekezet számára a földön! Így az emberek bárhol éljenek lehetőségükben áll az evangélium meghallgatása.

Tényleg történelmi napot írunk.

Ez azonban még nem minden. A közeljövőben, e nap következményeképpen Isten adni fog egy új módot gyülekezetek építésére, amely nem Jeruzsálemben vagy Júdeában fog megjelenni, hanem messze Galáciában és dél-kelet Európában.

Néhány év múlva visszatekintve erre az ima-összejövetelre, az emberek rájönnek majd, hogy milyen csodálatos az, amit Isten tett. Először is elküldte a tizenkét kiválasztottat a zsidóknak. De ma, a Szent

Szellem, egy eddig soha nem tapasztalt kinyilatkoztatással kinevezte a tizennegyedik és a tizenötödik apostolt, hogy hirdessék az evangéliumot és gyülekezeteket hozzanak létre az egész pogány világban!

Tizenöt apostol? Igen, tizenöt.

Térjünk vissza most, és figyeljük meg e tizenöt apostol életútját. Nézzük meg Isten munkálkodásának menetét, melynek célja az volt, hogy ezek az emberek apostolokká váljanak. Nagyon fontos, hogy lássuk e folyamatot. Miért? Mert újra szükségünk van apostolokra. Óriási szükségünk van rájuk! Vannak embereink, akik lelkeket nyernek meg. Vannak padjaink. Vannak templomtornyaink. Vannak szervezeteink. De nincsenek apostolaink.

Az emberek igen könnyen nyernek meg lelkeket: amelyhez nincs szükség szellemi mélységek birtoklására, odaadásra, avagy hatalomra. Az emberek nagyon könnyen építenek vallásos szervezeteket: minden nap megjelenik valami új, eddig nem létező. Ez csak jó szervezőképességet igényel, és víziót, igazolva amit csinálnak egy megfelelő igeverssel.

De mi a helyzet a gyülekezetek létrehozásával?

Semmi. Azt naponta megteszik. (Legalábbis azt hiszik, hogy ezt meg is teszik.)

Mindahhoz, amire szükséged lesz, hogy „gyülekezetet megépíthesd” manapság annyi kell, hogy legyen tornyos templomod, ólomüveges ablakkal, padokkal, és egy embercsoporttal, akik megígérik, hogy minden vasárnap reggel 11-kor pontosan ott lesznek. Ja, igen majdnem elfelejtettem, szükségeltetik még egy festékes doboz is... azért, hogy ráírhasd az építmény homlokzatára a „gyülekezet” szót.

Ez alkotja a gyülekezetet, a ma emberének tudatában. De ez nem az a gyülekezet, amelyet az első században megtapasztalhattak az emberek. Miért nem létezik manapság ahhoz hasonló gyülekezet, mint volt az első században? A válasz igen egyszerű: szükség van egy bizonyos „embertípusra” akik ezt megvalósíthatják! Szükségünk van tehát arra, hogy lássuk, hogyan emelte ki Isten azt a tizenöt apostolt.

Van néhány egyforma jellemvonás azon emberek életében. Például, egy adott időben mind a tizenöt elhívást kapott. Miben állt ez? Elhívást nyertek Istentől, mielőtt munkára szólította fel őket. Ez még a legelső apostol életére is igaz, aki nem volt más, mint Jézus Krisztus maga.

Őt saját Atyja szólította fel e tevékenységre, még a világ teremtése előtt, hívta, hogy legyen Ő az első apostol, készen állva arra, hogy megépítse az első gyülekezetet. (A gyülekezet, a menyasszony, szó szerint az Ő testéből kelt életre, mint ahogyan Éva is Ádám által kapott életet.) Jézus Krisztus a gyülekezet teremtője, Ő építette meg a gyülekezetet.

És a második apostolokból álló csoport? A kiválasztott tizenkettő? Ők is elhívattak?

Galilea kéklő tengerének partjain, a tizenkettő éppen Jézus által választatott ki apostolnak.

Az Atya Isten kiválasztotta Jézust, hogy legyen apostol. A Fiú Isten kiemelte a tizenkettőt, hogy legyenek apostolok.

De mi a helyzet Barnabással?

Nem tudunk semmit az ő elhívásáról, csupán a Szent Szellem bizonyágtétele mely szerint ismeretes ez előttünk. De hogy mikor, és hol arról semmit sem tudunk. Ezt semmilyen ősi írás nem jegyezte fel. Meglehet, hogy még Jeruzsálemben eltöltött évei alatt vált tudatossá benne, hogy megértette Isten akaratát a gyülekezettel kapcsolatosan mely több mint egy jeruzsálemi gyülekezet egymaga. Lehet, hogy Barnabás nem értette meg küldetésének igazi mivoltát az elejétől fogva. Először nem tudta felmérni, hogy ő elhívott. Néha évekre van szükség, hogy visszatekints és rájőjj mi is történt tulajdonképpen.

És Saul?

Saul megtért a damaszkuszi utazása során. Ő is már ezen perctől kezdve elhívott lett!

Tehát, az apostolság kialakulásában elsődleges az elhívás. Sok, nagyon sok ember van elhívva manapság. Sok ezer ember van, akit maga Isten hív szolgálatra. De a mi időnkben az emberek

összetévesztik az elhívást a küldetéssel. Isten soha nem küld valakit, aki elhívott lett, míg az nem érett meg (igen, megérésről van szó) a második lépésre, mely nem más, mint a felkészítés szakasza!

Elhívva lenni nem azt jelenti, hogy megkapod a szolgálási diplomád.

Könnyű olyan embert találni, aki elhívott de nem küldött, bár úgy tűnik, hogy mindig egy hívásnak tesz eleget. Mint pásztor, hívják egyik gyülekezetből a másikba. Vagy elhívják arra, hogy egy vallásos szervezet vezető testületében részt vegyen. Aztán hívatott a főiskolára. Aztán hívatott arra, hogy üzletemberekkel dolgozzon. Aztán arra is hívatott, hogy saját vallásos szervezetét elindítsa.

Ő mindig hívatott. Állandó mozgásban van. Változtatja helyét, ahhoz, hogy átfogóbb képet kapjon és új mozgalmakhoz csatlakozik, vagy megalapítja saját szervezetét. Ha közelebbről megnézed látni fogod, hogy akár az időjárás is, a pénz, megtiszteltetés, a problémák mind befolyásolják abban, hogy új elhívást meghalljon.

Egy küldött ember? Ő azért küldött, hogy megépítse a gyülekezetet (nem az „egyetemes”-et). Ez az egyetlen elfoglaltsága. És bármi történne, semmi nem fogja megállítani ebben, mert ő a gyülekezetért él. Miért? Mert ő látta a közösséget, benne élt és küldetéssel bír: egy küldetés, mely valós, hatalommal telített és mert őt sokkal fontosabb dolgok elvégzése miatt küldték, mint, hogy mással törődjön.

Egy küldött ember, a gyülekezet megtapasztalásának eredménye, csak a gyülekezetnek él. Minden más, számára lényegtelen.

Magad is láthatod, hogy Istennek hány szolgálója lett küldött.

Most gondoljunk a szükséges felkészítésre az apostolsághoz mielőtt az első apostolt megnéznénk. Gondoltál-e arra, hogy Jézus Krisztus egy felkészítési folyamaton ment át, amíg apostollá lett?

Jézus Krisztus idejében egy zsidó, aki az Urat akarta szolgálni először is felkészítést kapott a papságtól. Amikor egy fiatalember betöltötte életének huszonegyedik életévét, elment otthonról, Jeruzsálemben telepedett le és megkezdődött felkészítésének ideje, azért, hogy majd egy szép napon a templomban szolgálhasson. Kilenc évig készítették fel - harminc éves koráig.

Az Úr huszonegy éves korában Názáretben ács volt! Kilenc évvel később, a pap növendékek már befejezték felkészítési idejüket és papokként szolgálni kezdtek a templomban.

Így tett Jézus Krisztus is!

Vajon ki kapott jobb felkészítést, a harminc éves jeruzsálemi pap, vagy az azonos korú názáreti ács?

Te tudod erre a választ!

Hát, lássuk miben állhatott a felkészítés, melyet Isten adott Jézus Urunknak?! A válasz fontos. Mert ő a mi mércénket jelenti abban, ami Isten szolgájának jellemzését illeti. Ráadásul, minden bizonnyal a legteljesebb felkészítést kapta, melyet Isten valakinek is adhatott.

Nézd meg Jézus Krisztus felkészítését.

Először is, az Ő felkészítése titokban zajlott le, életének nagy részét „tétlenségben” töltötte, húsz éves korától a harmincadik betöltéséig. (Erre merje valaki azt mondani, hogy miért nem ment lelkeket megnyerni?!)

Mit tanult Ő azon ismeretlen, tétlen évek alatt? Lehet, hogy neked nem is jutott eszedbe ilyesmi, de megtanult embernek lenni. Azelőtt mivel soha nem volt emberi állapotban csak mint Isten létezett, de most belépett az emberiség közegébe, és megtanult tapasztalatokat gyűjteni arról, mit is jelent mindez, megtanult emberi természettel élni, elérvén ezzel azt, hogy leélte földi életét.

Ez még nem minden.

Atyjától megtanulta mit jelent alázatosnak lenni, valamint azt, mi az alávetettség, és ezen alávetettségi érzés elnyerésével értékelné tudta a hatalmat. Elsajátította mit jelent a szó: szenvedés, türelem, és várakozás. Megtanult tökéletesen és állandóan Atyja jelenlétében élni.

Közösségben élt Atyjával. Tulajdonképpen a kettejük közti kapcsolat volt a gyülekezeti élet magva!

Egy dolog biztos, Isten tudatában volt, hogy ily felkészítése Fiának, mely titokban zajlott le egy vidéki városban, jobbnak bizonyul az apostolság elnyerésére a jeruzsálemi templomi szeminárium kurzusainál!

És a tizenkét apostol felkészítése?

Rögtön galileai elhívásuk után ők Jézussal kezdtek élni. Csak egymással töltöttek el majdnem négy évet. Ez volt felkészítésük legfontosabb pontja, az, hogy Vele legyenek.

Az Úr következő kérése az volt, hogy váljanak meg földi javaiktól! Ők mindentől megváltak és az Ő akarata alá helyezték magukat.

Sőt!

Azon négy év minden percét az Úrral töltötték. Azon szent évek alatt, tizenkét ember tanult Istentől. Figyelték a szent Életet! Vele ettek, vele aludtak, beszéltek, figyelték, és megtapasztalták - minden lehetséges helyzetben, minden körülmények között! Tapasztalatot nyertek Isten életéből. Állandóan. Az Ő jelenléte mindig érezhető volt.

Aztán mi történt?

Megtanulták, hogyan gondolkodik Ő, megértették Atyjához fűződő kapcsolatát. Körülötte mozogtak és látták Jézus Krisztust „keresztyén” életet élni! Megfigyelték a dicsőséges Élet titkát!

De ez még mind semmi.

Figyelték őket. Ó! De még mennyire! Négy éven át, gyengeségeik, titkos vágyaik, romlott szívük, világi ambícióik, teljes lelki bizonytalanságuk, életük felszínessége, a szenvedések alóli menekülés, mind a fényre került. Mindenki van egy ilyen irányú romlottság. A különbség annyi, hogy a tizenkettőt leleplezték!

Közszemlére tették!

Harcoltak egymással, megsértették mások érzéseit, megharagudtak, veszekedtek, és pletykáltak testvéreikről. Mégis, lelki lemeztelenítésüknek megvolt a hatása: elvesztették álarcaikat, amelyek mögé addig bújtak. Évekre lenne szükség ahhoz, hogy igazi próbákat kiállj. Mindig. De végül ők elérték azt, hogy emberségesek lettek. Ők, mint Uruk, megtanultak az igaz emberi természettel élni!

Lemondtak minden felsőbbrendű gondolatukról, arról is, hogy ők „különbözzenek másoktól”, és elfogadták önmagukat és egymást, ahogy elfogadták testvéreiket is. Ezen látásmódból következett, hogy ők esendő emberek, és megkezdődött az első gyülekezeti élet megtapasztalása földi emberek által.

Tizenkét férfi egybeépítve. Tizenkét férfi, akik állandóan Krisztus közvetlen közelében voltak. Tizenkét ember, akik az Úr állandó irányítása alatt álltak. A porral telített Galilea úttalan útjain, csak Krisztus és a tizenkettő volt együtt. Ha kellett, összetömörültek egy szobában, vagy estéiket tengerparton töltötték egy barátságos tűz meleg lángjait csodálva, netán hajón utaztak együtt, vagy Júdea csillagos ege kívánt jó éjszakát számukra, de bármi történt velük, azt mindannyian közösen élték meg. Ilyen körülmények közt a tizenkettő különleges kapcsolatban állt egymással, mint ahogyan elmondható ez a tizenkettőről és Krisztusról.

Az életvitel, amelyet Krisztus és tizenkét követője gyakorolt, tulajdonképpen nem más, mint az emberiség első gyülekezeti életének megtapasztalása. Tulajdonképpen a jeruzsálemi közösség ezen példa alapjait felhasználva jött létre, mely Krisztus és a tizenkét tanítvány kapcsolatát fejlesztette!

De menjünk tovább, mert még itt nem ér véget a történet.

Jegyezzétek meg a következő tény. A négy év, melyet a tizenkét tanítvány Krisztussal töltött, tétlen évek voltak! Ők nem tettek ez idő alatt semmit! De Jézus nem is várt tőlük semmit. Itt mindent találhatsz csak éppen a teljes idejű keresztyén szolgálatot nem. A keresztyén szolgálat nem igazolhatja alapjait kiindulva a tanítványok életéből. Tulajdonképpen a körülbelül 1200 Krisztussal töltött nap alatt ők nem voltak úgymond „aktívak”, csak tizennégy napon át!

Jól jegyezd meg!

Még van egy részlete az apostolok felkészítésének. Nagyon fontos tényező, melyet igen gyakran elfelednek.

A tizenkét ember megtapasztalta a Test tökéletes harmóniáját! Ők megismertek minden megbízatást, melyet Isten eredetileg a gyülekezetnek szánt. Láttak minden adományt úgy működni, ahogy az rendelkezett.

Hogyan történhetett ez meg?

Egy szép napon a gyülekezetnek prófétái lesznek. Amikor a tizenkettő Krisztussal élt látták, mit jelent a prófétaság, és azt is, mit jelent evangélistának lenni. Látták a legnagyobb evangélistát az összes közül! Arra lettek felkészítve, hogy felismerjék az igazi tanítói képességgel bíró embereket egy eljövendő napon, amikor ezen adomány megjelenik valakiben. Hogyan? Úgy, hogy ők követték az igazi tanítót, amint Ő munkálkodott.

Megtapasztalták azt is, miként szolgál egy diakónus, mert Jézus szolgált nekik. Megtanulták, hogyan kell a gazdasági ügyekkel foglalkozni a gyülekezetben, mert Ő szemük előtt oldotta meg ezen kérdéseket. Tudták, hogyan lehet felismerni a bőkezűséget, mint adományt, mert számtalanszor látták Őt adni. Valamint éltek az első vénnel, aki a gyülekezet életében elsőként megjelent! Megértették a vének fogalmát. Tudták mennyi tisztaság kell ahhoz, hogy helyesen használja fel élelméjűségét. Honnan tudták? Mert látták Őt, és azt a módot, ahogyan Ő döntéseket hozott.

Azon négy év alatt ők elsajátítottak mindent: minden beosztást, minden adományt, amit majd elnyer a jövőbeli gyülekezet. Mindegyiket előbb az Úr mutatta be számukra Önmaga végezvén azokat! És a tizenkettő állandóan ott volt. Ezek a beosztások a tizenkettőben is élni fognak, és gyakorolni fogják mindezt, majd egy még távolabbi jövőben más emberek is megteszik ezeket. A tizenkettőben élt a képesség, hogy egy emberről megállapíthassa, hogy az Úr adományával bír, vagy sem!

Talán a legfontosabb dolog, amit megtanultak az nem más, mint az, hogyan kell a vezetőknek viselkedniük a gyülekezet többi tagjával. Az Úr jelenlétében, Őelőtte, az a tizenkét kiválasztott rengeteget hibázott, (éppen eleget ahhoz, hogy néhány százszor megdorgálják őket), nagyon sok bűnt követtek el, (eleget ahhoz, hogy több tucatszor is akár, kitagadhassák őket a gyülekezetből), és megszegtek szellemi elveket (éppen eleget, ahhoz, hogy egész életükre megtagadják tőlük azt az esélyt, hogy szolgálhassák az Urat), mindezzel együtt, ők látták, hogyan viselkedett velük Ő, mindezen hibák elkövetése ellenére. Ez megváltoztatta őket. A tizenkettő mindig emlékezett arra, hogy milyen nagy szeretetet és melegséget kaptak, amely mélyen megérintette őket és így fognak viselkedni majd később a gyülekezet tagjai iránt. A közösségben élőket is megérintette az a gyöngédség, amellyel az apostolok bírtak. Ennek eredményképpen befolyásolta az emberek egymással való viszonyulását.

Lenyűgöző, nem?

Így szállt a földre a szent irányítás. Jézus vezette be mindezt, mintaként mutatva, ahogyan a tizenkettővel tett. A szent viselkedést egy emberbe helyezte Isten, Akit mások figyelemmel kísértek munkálkodásában... Aki a szent élet eszközeivel élt.

Végül eljött a nap, amikor Isten az Ő természetével, jellemével, személyiségével, adományaival, viselkedésével, felsőbbrendű életével felruházta a tizenkét férfit. Mindene ami volt, azt a tizenkettőnek adta. Az apostolok ugyanazt a felsőbbrendű életet kezdték el élni, és a jeruzsálemi gyülekezet előtt bemutatták mindazt, amit ők valaha Krisztustól megtapasztaltak. A közösség láthatta az adományok helyes felhasználásának módját. Megtapasztalták a szerénységet, alázatot, visszafogottságot, szelídséget, együttérzést és türelmet.

Láthatták amint az isteni élet megnyilvánult az emberek életében!

Aztán, újra a tizenkettőre került sor, hogy figyeljen.

Dicsőség Istennek azért mert éltek eleget ahhoz, hogy ugyanazokat az ajándékokat láthatták megjeleni a gyülekezetben. A tizenkettő látta az Urat, annak saját életét és adományait a fiatalokban. Felismerték azonnal, hogy mindez... maga Isten volt!

Még volt egy utolsó rész a tizenkettő felkészítésében: ők megtapasztalták a keresztet. Igen erős harc folyt köztük és a kereszt között, és ők teljes mértékben megtörettek. Megtapasztalták az alázatot. Ismerték keserűségét és örömét a bűnbánatnak, a bűnbocsánatnak.

Aztán, a kereszt után, megtapasztalták a feltámadást. Rövid idő elteltével ezután a Szent Szellem ereje betöltötte őket!

Mindez Krisztus után 27-30-ig történt.

Ily módon lettek felkészítve az apostolságra!

Nagyon érdekes Barnabás felkészítése, mely igen hasonlít a tizenkét apostoléhoz.

Ahogy azt már mondtuk, Barnabás Jeruzsálemben volt a gyülekezet kezdete óta, ahogyan a tizenkettő követte Urát, szolgálásának kezdeteitől. Hasonlóképpen az Úrhoz, vagy a tizenkettőhöz, Barnabás életében is jelen voltak a tétlen évek. Hívó életének első nyolc éve alatt nem szolgálta az Urat. (Vagy tizenhárom év volt?) Őt is köszömlére tették, megalázták, és próbára tették. Megtanulta mi az alárendeltség a tekintéllyel szemben. Minden földi javáról lemondott. Tulajdonképpen háromszor hagyta el otthonát, hogy kövesse az Úr által kijelölt utat, először Krisztus után 30-ban, majd 38-ban és újra 46-ban. Megtanulta, hogy követni az Urat annyit tesz, mint felajánlani életedet Számára, elhagyni minden világi javat, valamint készen állni bármilyen útra ahová Ő küld.

Körülbelül egy évtizedet töltött Barnabás azzal, hogy figyelte a tizenkettőt, ahogyan azok is tették évekkal előtte figyelvén az Urat. Láta őket, amint evangélistákként, prófétákként, és tanítókként tevékenykednek. Figyelte milyen okosan oldják meg a nap mint nap adódó gazdasági gondokat. Érezte azt a végtelen türelmet, mellyel az apostolok viseltettek a Testtel és annak tagjaival szemben. Megtapasztalta türelmüket, mert azt rajta is gyakorolták. Később, amikor elment Antiókhia-ba és vállaira nehezedett az összes felelőssége egy gyülekezet életének, megemlékezett arról, hogy az apostolok megismerése nélkül nem tudott volna ilyen végtelen türelemmel helytállni a gondok előtt, amikor még „önfejű” éveiben járt.

Barnabás megtanulta jól az alázatosság leckéjét: az alázat lehet örömteli, de hatalommal szemben szívszorító.

Egyszóval, 1). Barnabás megtanulta a tizenkettőtől mindazt, amit ők Krisztustól tanultak, és 2). ivott a gyülekezeti élet tiszta forrásának éltető vizéből.

De hogyan történt Saul felkészítése?

Saul megtért tíz évvel azelőtt, hogy a Szent Szellem apostollá tette őt. Hívó életének két fő szakasza különült el, mielőtt a Szent Szellem apostollá tette volna.

Az első periódus az volt, amikor Tárzusban és Arábiában töltötte egyedül idejét. Ezek eltékozolt évek voltak, és csak arra áldozta idejét, hogy megismerje Urát, vele éljen, mély kinyilatkoztatást kapjon természetéről, és megismerje útjait. Az első periódus hat évig tartott.

Másodszorban Saul négy évet töltött az antiókhiai gyülekezetben. A gyülekezet elindulásától a városban volt! Pontosan megfigyelte, ahogyan Barnabás megépítette a gyülekezetet. Aztán Saul megtanult mindent Barnabástól, mindazt amit ez a tizenkettőtől tanult.

Apropó, Saul a legdinamikusabb gyülekezeti életet tapasztalhatta az eddigi gyülekezetek sorából.

Most, mindennek végén Saul apostollá lett. Mégis apostolsága még csak ezután lesz kiteljesedőben. Ezt mutatja a sorrend is ahogyan a Szent Szellem küldi a két embert: „Barnabás és Saul”.

Nagyon jó, most láttuk az apostolok hivatását, és felkészítésüket is. Most világítsuk meg azt a részt, amit a legtöbbször elfelejtünk: a KÜLDETÉST.

Manapság az egész bolygón teljes fejetlenség uralkodik, mert az emberek összetévesztik a hivatásukat a küldetésükkel. Jelenleg sok százezer hivatott ember van a föld minden részén, akik mindenfélét tesznek - látható, szükséges dolgokat, dolgokat amelyeket szeretnek tenni - és azt az „Úrét” teszik. De ők nem küldöttek. Egyik sem tesz olyan dolgot, amit pedig az Úr szeretné, hogy tegyenek.

Nagyon fontos Isten küldetésének megértése. Miért? Mert az igazi küldetés eltűnt!

Figyeld meg az első századi küldetéseket. Újra Krisztusra kell néznünk, mert Ő az első „küldött”.

Ismerjük azt a helyet ahol Jézus Krisztus megkapta küldését, ismerjük a helyet! Azon a napon amikor találkozott Keresztelő Jánossal a Jordán folyó partján, Jézust az Atyja küldte oda.

És mit jelent a küldetése?

Mi volt küldetésének célja? (Hát semmi esetre sem az, hogy egy nyereségmentes, adómentes, felekezeti vállalkozás létrehozása!) Jézus Krisztus azért jött el a földre, hogy minél több dolgot tegyen: például, hogy megváltson minket bűneinktől! De azért lett küldve, hogy Átala: életre keljen a gyülekezet.

Ezen küldetéssel Isten kijelölte az igazi apostolság mércéjét mindörökre. Az apostoloknak egyetlen küldetésük volt: az, hogy megtalálják, létrehozzák és megerősítsék a gyülekezetet. Más dolguk nem volt.

Mielőtt Jézus Krisztus megkapta küldetését, más dolga nem volt. Ismétlem: miután küldetését megkapta, akkor kezdte el az Urat szolgálni. Azelőtt semmit nem tett. Amíg küldetése meg nem érkezett, addig felkészítette Őt az Atya. Azon napig élete teljesen ismeretlen volt. Isten kívánsága az, hogy Tőle tanuljanak az emberek.

Az volt az első „küldetés”. Az Atya elküldte Fiát.

Most lássuk második küldetését.

A második küldetés a tizenkettő kiküldése volt. Az Olajfák hegyén történt. Ott Jézus Krisztus küldi a tizenkét embert. Majd, miután küldetésüket megkapják, befejezte földi életét, mint emberi lény. Szemük láttára emelkedett fel az égbe.

(Különb, minden apostol jellemzője ez: az általa létrejött művet következetesen mindig otthagyja. Jézus Krisztus az első apostol volt, aki ezt megtette. Még mondta is: „Szükség van arra, hogy elmenjek”. Fontos volt, hogy követői egyedül maradhassanak fizikális jelenléte nélkül, ahhoz, hogy teljes mértékben kétségbe vonhatatlanul bízzanak a Szent Szellemben. Egy igazi apostol mindig elhagyja az általa alapított gyülekezeteket. A Szent Szellem gondviselésére bízza azokat.)

Az apostolok megkapták feladatukat, de a következő kilenc napban imádkoztak és böjtöltek, a többi száznegyven hívő társaságában. Aztán a tizedik napon elkezdtek az építési munkát! Azon naptól fogva a gyülekezet volt a legfontosabb dolog életükben.

Az volt a második küldetés. A Fiú Isten küldte a tizenkettőt.

Létezhet vajon egy harmadik küldetés is? Lehet egy harmadik apostol csoport is? Nemigen. Végül is, Jézus Krisztus nem volt már a földön. Ki fogja felkészíteni őket és ki fogja küldeni őket? A mennybemenetel után már senki nem várt apostolokat.

Most megértheted miért volt olyan fontos az öt ember ima-összejövele. Megtörtént. Nem a Jordán folyó partján, ahol az Atya szólt a Mennyekből, (K.u. 27-ben), nem is az Olajfák hegyén, ahol Krisztus a tizenkét embert küldte (30-ban). Nem, mindez Antiókiában történt, egy ima-összejövetelen, a Krisztus utáni 47. évben. Két új apostolt avattak a gyülekezetek építésének tevékenységére. Ezúttal, immár harmadszor a gyülekezet az, aki felkészítésüket végezte, és a küldetést Isten a Szent Szellem által továbbította!

Ez forradalmi.

Azon naptól fogva, mindörökre az apostolok felkészítése a gyülekezet feladata lesz, küldésüket pedig a Szent Szellem fogja elvégezni.

Még van egy igen emlékezetes tény e nappal kapcsolatban: a küldött apostolok száma, akiket a pogány nép megtérítésére küldtek!

Amikor Isten Palesztinára tekintett, melynek lakosságát kétmillió zsidó alkotta, Ő elhatározta, hogy tizenkét embert küld. Tizenkét ember evangelizálja Palesztinát. Tizenkét ember építsen gyülekezeteket az ország szinte minden városában. Tizenhét évvel később, amikor Isten a nyugati civilizációra tekintett, Ő két embert küldött! Két embert, hogy 250 millió embert, és néhány ezer várost evangelizáljon!

Bizton állíthatom, hogy Isten nem úgy gondolkozik és nem úgy cselekszik ahogyan ma azt az emberek teszik. Ő két embert küldött, hogy megtérítse a világot! Két embert, akik feladata, hogy felépítsék királyi birodalmának tanúságát minden városban!

Meg tudják ők ezt tenni?

Nem.

De lesz egy jó kezdetük. Mégsem fognak a huszadik század eszközeinek használatára szorulni. (Megjegyzem, e két fiatal apostolt soha rosszabbkor nem küldhette volna. Isten gyakran használ rossz időzítéseket és hibás helyszíneket, hogy elvégezze munkáját. Például, Kr. u. 30-ban megtette azt, hogy abban a városban, ahol a legjobban gyűlölték Krisztust, általa gyülekezet született. Nagyon gyenge körülmények a kezdethez. Ő most elküldi Barnabást és Sault a legnagyobb éhínség közepette, mely az egész világot sanyargatja.)

Most hagyjuk azt, hogyan is készítette fel Isten a tizenöt apostolt és inkább vegyük szemügyre az öt ember ima-összejövételét Antiókhiaiban.

Miután a Szent Szellem hozzájuk szólt, biztosan az öt ember nagy izgalomban összehívta a gyülekezetet, és elmesélték nekik a történeteket. A közösség, hasonlóképpen lázas izgalomban égve, szívébe fogadta a hallottakat. Az öt ember böjtölni kezdett. Aztán Manaén, Luciusz és Simon az egész gyülekezet jelenlétében áldásukat adták arra a két emberre, Barnabásra és Saulra, akik nyomban indulni készültek.

Valószínűleg a következő napok eseménydúsak voltak, mely idő alatt a két férfi terveit szötte. Hova mennek majd? Hogyan fogják elkezdni munkálkodásukat?

Nézzük meg.

A KÖNYV MÁSODIK RÉSZÉT AZ ANTIÓKHIAI VONALLAL FOLYTATJUK. AZ ELSŐ KÖTET CÍME:

SZILÁSZ NAPLÓJA.